

Internacia Asocio de Libera Penso
Internacia Asocio de Libera Penso
Internacia Asocio de Libera Penso

Aktoj de la Internacia Konferenco de la 7-a kaj 8-a de aprilo 2023

“Por la Apartigo de Eklezioj, Religioj kaj Ŝtatoj!
Por la nuligo de la Konkordatoj!
Por la fino de la privilegioj donitaj al Religioj! »

- RESUMO -

- La Paskaj sonoriloj sonis ĝoje por Libera Penso de Christian Eyschen

La Internacia Konferenco: • Bonveniga parolado

de Jean-Sébastien Pierre • Enkonduko de Michel

Godicheau • La posteularo de la Chevalier de

La Barre de Jean-François Chanet • Dek kvar konkordatoj en la Eŭropa Unio de

Dominique Goussot • La Eklezio kaj la Ŝtato en la Nordiaj landoj de Christian Lomsdalen,

• Paoli kaj Sekularismo en la Korsika Konstitucio de Philippe Guglielmi • Ŝtata enmiksiĝo

en islaman kultado en Belgio de Yves Eeckman

- La Interkonsentoj de 1979 inter Hispanio kaj la Sankta Seĝo de Pablo G. Torral •

Klerikismo en Latin-Ameriko kontraŭ laikismo de Elbio Laxalte Terra • La riĉeco de religiaj

institucioj en Libano de Georges Saad • La Konkordato en Italio de Maria Mantello •

La Ortodoksa Eklezio, oficiala religio en Grekio? de

Stratos Kalaitzis

- La Reich Konkordato de 1933 de Carsten Frerk • La rilato

inter Eklezio kaj Ŝtato en Britio de Stephen Evans • Dek ses vortoj: la kasacia kortumo

aŭ la forigo de la Unua Amendo-dispozicioj rilatigantaj al la Apartigo de la 'Preĝejo kaj Ŝtato de Rob . Boston

• Preĝejo kaj Ŝtato en Ukrainio (2014-2022) de Miĥail Borisovitch Konaŝev •

La Statuso de Klerikala Escepto en Alzaco-Moselo kaj la eksterlandaj malestimaj statutoj de

José Arias

- Konkludoj de Christian Eyschen • Internacia

deklaracio adoptita

La Renkontiĝo en Montmartre: • Parolado de Nicole Aurigny por

Libera Penso • Parolado de Jean-François Cocquet por la Sekcio Abbeville

de la LDH • Parolado de Marianne Feltrin por la Asocio de Amikoj de la Pariza Komunumo 1871

- Mesaĝo de Charles Conte por la Instruista Ligo

La Frata Bankedo de Malsana Vendredo: • Parolado de

Bernard Guillon por la Unio de Ateistoj • Parolado de

Benoît Schneckenburger por Libera Penso • Parolado de

Keith Porteous Wood por la Nacia Sekulara Societo • Parolado de

Sylvie Midavaine por Libera Penso

Paskaj sonoriloj ĝoje sonoris por Libera Penso

Ni longe memoros la semajnfino de la 7-a kaj 8-a de aprilo 2023, kiu sendube estis bonega momento por la Libera Penso precipe kaj por la sekulara agado ĝenerale.

Ĝi komenciĝis per la proklamo de la Ŝtata Konsilio, ke ĝi malakceptas la apelacion de la urbo Sables d'Olonne pri la statuo de "Saint-Michel" kiu devis, per juĝoj en la Unua Administra Kazo kaj poste en Apelacio, esti forigita de la publika placo. La urbo Les Sables d'Olonne petis al la Ŝtata Konsilio nuligi ĉi tiujn du decidojn de la Administra Justeco.

La Ŝtata Konsilantaro, la plej alta instanco de administra justeco, rifuzis tiun ĉi apelacion, signifante ke la statuo devis esti movita "manu-militari", kio estis logika por statuo venerata de la Paraŝutsoldatoj, kiuj faris same bone en Les Sables d. — Olonne ol en Diên Bien Phu.

Ekstredekstra amaskomunikilaro komentis pri la afero: "La sekularistoj de Libera Penso povas ĝoji en ĉi tiu Sankta Vendredo. Kaj kiel Poncio Pilato, antaŭ 2000 jaroj, ĝi (la Ŝtata Konsilantaro) lavas siajn manojn de ĝi. »

La ĵurnalisto evidente havas malbonan scion pri la historio de kristanismo, religio, kiun ŝi tenas ĉe la pinto de siaj deziroj. La vera demando starigita de Poncio Pilato al Jesuo, laŭ la legendo brodita por la mito de Kristo, estis "Kio estas vero?" », demando, al kiu la Krucumito neniam respondos. La problemo do ne venas al simpla manlavado.

Kaj jes, mia bona sinjorino, ni estis jubilaj kaj des pli. Se vi scius...

- Ni ĝoje organizis la 7-an kaj 8-an de aprilo 2023 internacian Konferencon por Nuligo de Konkordatoj, oficialaj Eklezioj, establitaj religioj kaj por subpremado de iliaj nedece akiritaj privilegioj kaj posedaĵoj.

Antaŭ interesata publiko, reprezentantoj de Libera Penso el Francio, Anglio, Urugvajo, Italio kaj laikaj asocioj el Germanio, Usono, Norvegio, Grekio, Rusio kaj Libano prezentis la situacion en siaj respektivaj landoj, sub la egido de la Eŭropa Oficejo por la Kunordigo de Libera Penso kaj Internacia Asocio de Libera Penso. Oni tiel analizis kaj prezentis la lokon de la 14 Konkordatoj en la Eŭropa Unio. La loko de la escepta klerikala statuto de Alzaco-Mozelo ankaŭ estis diskutita kaj ĝia nuligo estis postulita.

Philippe Guglielmi, Honora Prezidanto de Laïcité-Liberté, prezentis kun feliĉo kaj precizeco la respublikanan kontribuon de Pasquale Paoli kaj sekularismon en la Korsika Konstitucio de 1755-1769.

Christian Eyschen, Proparolanto de la AILP prezentis la konkludojn de la laboro de ĉi tiu Internacia Konferenco prezentante la Internacian Deklaracion (vidu sube).

- Ni ankaŭ ĝojis restaŭriginte la originan Statuon de la Chevalier de la Barre, martirigitan de la Katolika Eklezio kaj la Monarĥio de la Antikva Reĝimo, pro ne esti salutinta religian procesion, en ĝia originala loko en 1905, antaŭ la baziliko. konata kiel la "Sankta Koro de Jesuo", intencita por pentofari "la krimojn de la Pariza Komunumo".

La Kavaliro de la Baro fariĝis la simbolo de libereco de konscienco kaj Libera Penso.

Ĉi tiu statuo, inaŭgurita dum la Monda Kongreso de Libera Penso en 1905 en Parizo en la momento de la voĉdono pri la leĝo de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, antaŭ amaso de 25 000 manifestaciantoj, ĉiam estis neeltenebla por la dungosoldatoj de la Reago . .

Tiel la Episkopejo de Parizo havis ĝin movita en 1926 al Square Nadar sub la Butte Montmartre. En 1941, la nazioj, kun la subteno de la Vichy-Reĝimo, malkonstruis ĝin kun ĉiuj statuoj de la humanistoj, la sekularistoj, la filozofoj de la klerismo, la framasonoj, por fari kanonojn el la reakirita bronzo. Sed la statuoj de la "sanktuloj" kaj Johana de Arko estis ŝparitaj de la faŝisma kaj korporacia furiozo.

Granda publiko de liberpensuloj kaj sekularistoj, antaŭ amaso da tre interesitaj turistoj kaj laŭregule informitaj per libera Pensfolio en pluraj lingvoj klariganta la signifon de la renkontiĝo, amasiĝis antaŭ la statuo re-starigita omaĝe al François-Jean Lefebvre de la Trinkejo.

Standardo titolita "Vivu la Pariza Komunumo!" » estis starigita antaŭ la statuo, tiel ligante la pasintcon, la nuntempon kaj la estontcon, ĉar « La Pariza Komunumo estos la estonteco de la mondo ». Estis ankaŭ multaj Ruĝaj kaj Nigraj flagoj de Libera Penso.

Siavice Nicole Aurigny, vicprezidanto de Libera Penso, Jean-François Cocquet de la Ligo pri Homaj Rajtoj de Abbeville (kie estas ankaŭ monumento omaĝe al la Chevalier de la Barre) kaj Marianne Feltrin de Amikoj de la Pariza Komunumo prenis la etaĝo por bonvenigi ĉi tiun eventon, ni diru ĝin strikte HISTORIQUE. Estis bonega momento de komuna emocio.

La Instruista Ligo, kiu gastigos la Statuon por konstanta ekspozicio ĉe sia nacia ĉefsidejo, salutis la Kunvenon per mesaĝo de subteno kaj simpatio (vidu sube). Dum la Internacia Konferenco, Jean-François Chanet, Vicprezidanto de la LDE, finis siajn tre detalan rimarkojn pri la Kavaliro per ĉi tiu formulo: "La donaco de la statuo fare de Libera Penso devigas la Edukan Ligon al sekularismo kaj transdoni al gejunuloj. la signifo de la Martirio de libereco de konscienco. »

• Ni finfine kaj denove jubilis dum la Nesana Vendreda Bankedo okaze de "Sankta Vendredo", kiu okazis en la grandioza Festejo de la 18-a-jarcenta Urbodomo. distrikto de Parizo, pro iniciato de la Unuiĝo de Ateistoj, kiun ni kore dankas pro tiu ĉi markita kaj notita Frateco kaj kiu estos utila por la estonteco.

Sub la prezidanteco de Benoît Schneckeburger, Vic-Ĝenerala Sekretario de Libera Penso, 80 partoprenantoj varme festis. Li faris instruan kaj iom humuran paroladon por klarigi la religiajn malpermesojn de ĉiuj religioj, kiuj subpremas la Homaron kaj la homan konsciencon.

Tiam Keith Porteous Wood, Prezidanto de la Nacia Sekulara Societo (Angla Libera Penso) kaj agnoskita fakulo ĉe UN, faris strukturitan kaj detalan prezenton pri la seksaj krimoj de la katolika pastraro kaj la batalo por kompenso por iliaj krimoj, per la situacio de malsamaj landoj. Li rememorigis la rolon de la Internacia Asocio de Libera Penso en la agado por ke justeco estu farita al ĉiuj viktimoj de ĉi tiuj malestimindaj krimoj.

Bernard Guillon - Prezidanto de la Unio de Ateistoj, sekvante Raymond Roze des Ordons alportis la mesaĝon de ĉi tiu asocio amike al Libera Penso kaj detaligis ĝiajn analizojn kiuj povus havi nuancojn kun tiuj de la Liberpensuloj. La problemo de la Unio de Sekularistoj ne ekestus, se ni ĉiuj estus samaj kaj konsentus pri ĉio. Niaj diferencoj pli riĉigas nin ol ili disigas nin.

Fine Sylvie Midavaine el la Plenuma Oficejo de Libera Penso legis prezenton pri sekularaj esploroj pri la posedaĵo de la Katolika Eklezio. Ni scias, ke almenaŭ, ĝi havas almenaŭ 8 miliardojn da eŭroj (kaj ĉi tio sen la havaĵoj de Kongregacioj kaj religiaj Fondaĵoj) por ripari la seksajn krimojn de ekleziuloj. La Sekularaj Inventaroj estis publikigitaj en la libro de Dominique Goussot pri la riĉaĵoj de la eklezio. Konklude, ŝi memoris la pozicion de Libera Penso : " La Eklezio devas pagi por siaj krimoj, la Eklezio povas pagi, ĝi havas la rimedojn ".

Ĝi estis bona " dika " Bankedo en la historia tradicio de Libera Penso.

La ekstremdekstra Reago volis igi la temon de religiaj statuoj en novan krucmiliton kontraŭ Sekularismo kaj libereco de konscienco por marki la klerikan Rekonkeron de la " teritorioj ". La malplej ni povas diri estas ke ĝi estis plejparte malhelpita de la ago de Libera Penso kaj ke ĝi rezultigis pli kaj pli mordajn malvenkojn por la Bas du Front kaj la Goupillon-entuziasmoj. . " Saint-Michel " en Les Sables d'Olonne anoncas la foriron al publika al privata ekzilo de la " Virgulino " de Flotte-en-Ré. Dura lex, sed lex, do iras laika leĝo.

Du - Nulo!

Sed ĉar la Reago volis fari ĝin afero kaj batalo, estas klare ke la Libera Penso plejparte kondukas al la punktoj:

- La Monumento omaĝe al la 639 Pafo ekzemple en Chauny (Aisne)
- La origina Statuo de la Chevalier de la Barre en Montmartre, tiam ekspoziciita en la ĉefsidejo de la Ligue de l'Enseignement en Parizo

Dum por la ekstremdekstra Reago, ĝi estas malvenko por ĉiuj statuoj, kalvarioj, katolikaj naskiĝoj en urbodomoj, ktp, kiujn ĝi defendis kontraŭ la Leĝo de Apartigo de 1905.
Eklezioj kaj la Ŝtato.

Urbestroj kiuj okupiĝas pri ĉi tiuj mallongperspektivaj aferoj devus zorge pripensi la blokiĝon (kaj eble pli, ĉar ili devus respondi pri ilia uzo de publikaj monrimedoj por klare kontraŭleĝaj agoj) kien kondukas ilin la ekstremdekstra Reago, kio estas pleonasta termino.

Ne estas tiel facile turni la radon de la historio malantaŭen.

Christian Eyschen,
Ĝenerala Sekretario de Libera Penso
Proparolanto de la Internacia Asocio de Libera Penso

Bonvena parolado

Karaj amikoj, Liberpensuloj, Ateistoj, Humanistoj el la tuta mondo,

Estas al mi grandega plezuro bonvenigi vin al Parizo por ĉi tiu internacia konferenco dediĉita al la demando de konkordatoj.

Parizo estas bela urbo, kiu allogas turistojn el kvin kontinentoj, sed ĝi estas ankaŭ urbo, kiu spertis la plej furiozajn batalojn por libereco. Estas do malpli la Parizo de poŝtkartoj ol tiu ĉi Parizo de revoluciaj luktoj, kiu estos por ni la kadro de ĉi tiu konferenco. Jen la profunda signifo de la remontiĝo de la statuo memoriganta la martirecon de la juna Chevallier de La Barre antaŭ la baziliko de la " Sankta Koro ", kondiĉigita de rajtigo de la Gubernio, kiun ni ne kontrolis.

Kiel vi evidente scias, la Pariza Polica Gubernio estas tre okupata ĉi tiuj tagoj. Francio iras de strikoj al potencaj manifestacioj kontraŭ pensireformo rifuzita de la granda plimulto de la loĝantaro. Ĉar ni estas en la periodo de la kristanaj paskaj festoj, okazas, ke procesio de la " krucstacioj " gvidata de la Episkopo devas pasi proksime de ĉi tiu placo, kie la statuo estis unue starigita en 1906. Ni ne ni ne serĉu konfrontiĝon. , ni ankaŭ estas por religia libereco, sed povus esti, ke inter la procesianoj estas aktivuloj kiuj havas, milde diri, neniun simpatian por libereco de penso, same kiel por libereco de konscio. En la momento de ĉi tiu parolado mi havas la respondon de la gubernio: Ni rajtas tion fari.

La Parizo , kiu estas al ni kara, estas tiu de la ŝtormo de Bastille en 1789, de la barikadoj de 1830 kaj 1848, de la " Fonto de la Popoloj ", tiu de la Pariza Komunumo kiu, dum sia mallonga ekzistado klare eldonis leĝon pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. Inspirite de tiu de 1795, sed eĉ pli kaj pli klara, ĝi metis finon ene de la ĉefurbo al la Konkordato de 1804 pro imperiestro Napoleono la 1-a. La Versajla reago, kun la terura subpremo, kiu ĉesigis la parizan ribelon, reestablis tiun Konkordaton , kiu estis pie konservita per du sinsekvaj rojalistaj restarigoj. La Eklezio denove estis ligita al la Ŝtato, integra parto de ĝi malgraŭ la proklamo de la Respubliko. La Deputitinstanco estis ĉefe rojalista, legitimisma kaj katolika.

Tiu ĉi stato daŭris ĝis 1905. La respublikanaj fortoj akiris impeton kaj komencis liberigi la Lernejon kaj la gazeton de la influo de Katolikismo. Tiuj estis la sekularaj Ferry kaj Goblet-leĝoj, tiam la leĝo pri gazetara libereco. La laika lernejo estis fondita. La Eklezio komencis krei, ke la infanoj estas forprenitaj de ili - estis tempo. En 1901, ekzistis la leĝo pri asocioj, unu el la plej liberalaj en la mondo kaj fine en 1905, la granda leĝo pri Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato definitive ĉesigante la napoleonan konkordaton. La Ŝtato hejme, la Eklezio hejme diris la granda poeto kaj Liberpensulo Victor Hugo.

Liberala leĝo, la leĝo de 1905 garantiis religian liberecon per libereco de konscio, io al kio francaj liberpensuloj, kiel ĉiuj Liberpensuloj en la mondo, estas plej ligitaj.

Nur la karakterizita apartigo de la religia kaj la civila permesas tion plene. Okazis tiel en Francio, okazis aŭ okazos malsame en aliaj landoj, ene de aliaj nacioj. En Usono, estas la Unua Amendo de Jefferson kiu certigas ĉi tiun Apartigon. En Portugalio, ĝi estis establita de la Revolucio de la Diantoj, tamen la lando estas subskribinto de Konkordato kun Vatikano. En multaj landoj, ekzistas organikaj ligoj inter

Eklezioj kaj la Ŝtato aŭ, kiam ne ekzistas Eklezio, inter religio kaj la Ŝtato. Kiam tiuj ligiloj prenas la formon de traktato, ili estas konkordatoj, kio estas la temo de nia konferenco.

Ni publikigis tutan libron pri " Sekularismo en Eŭropo ". Li faras bilancon de ĉi tiu kontinento. Estas multaj konkordatoj tie, ankaŭ en la resto de la mondo . Tamen, tra la planedo, la sekularigado de socioj progresas. Homoj disiĝas de religiaj diktaĵoj. Ĝi estas socia movado. Ĝi iras man en mano kun publika edukado, kies efikoj estas bedaŭrindaj fare de pastroj, rabenoj, monaĥaj imamoj kaj guroj. Religia praktiko malpliĝas. Preĝejoj kaj aliaj temploj malpleniĝas, kaj samtempe sin asertas la postuloj pri rompo kun religiaj preskriboj.

La irana popolo postulas laikecon! Pollando, konsiderita unu el la filinoj de la Katolika Eklezio, vidas amasajn manifestaciojn por libereco de abortigo. Irlando, laŭdire katolika lando, pasas progresemajn leĝojn pri tiuj temoj. Hispanio, Belgio, Nederlando kaj Svislando pasas pli progresintajn leĝojn pri fino de vivo ol en nia lando. Ĝi estas granda internacia movado!

Pri Francio, ni ne kredu, ke ĝi estas nedifektita de iu ajn konkordato. La kolizioj de 1870 kaj 1914 kun Germanio signifis ke tri departementoj en la Nordoriento de la lando daŭre estis kondiĉigitaj de konkordareĝimo. Franca Liberpensado daŭre postulas ĝian denuncon . Tio ne estas ĉio! En niaj ceteraj kolonioj de Gujano, Majoto, Valis kaj Futuna, Saint-Pierre kaj Miquelon, Nov- Kaledonio kaj Polinezio, rilatoj kun la Eklezio estas regitaj per la Mandel-dekreto de 1939. En Gujano, ĝi estas rekte Reĝa Preskribo de reĝo Karlo la 10-a. , tiu, kiun la Revolucio de 1830 forpelis, kiu daŭre validas.

Kaj nia lando daŭre suferas atakojn de la " Rekonkero " de la katolika ekstremdekstra kiu, kie ajn ĝi havas urbajn konsilistojn, instalas kristanajn infanvartejojn en urbodomoj, foje en regionaj hoteloj en Lyon, Melun, Bézier, Nantes, statuojn en la publiko. placo, ĉe Ploërmel en Bretonio, ĉe Publier en Savoie, ĉe Sables-d'Olonne en Vendée, ĉe La Flotte-en-Ré en Charente-Maritime. Ni senlace alportas la aferon antaŭ la Tribunaloj kaj ni venkas, ĉar la artikolo 28 de la leĝo de 1905 klare diras: " Estas malpermesite, estonte, starigi aŭ meti ajnan religian signon aŭ emblemon sur publikajn monumentojn aŭ en iu ajn publika loko, escepte de konstruaĵoj uzataj por kultado, tombaj terenoj en tombejoj, funebraj monumentoj, same kiel muzeoj aŭ ekspozicioj. »

Ili scias ĝin, kaj tamen ili faras tion kaj krias ne kontraŭ la Kortumoj, kiuj deklaris la Leĝon, sed kontraŭ la Libera Penso , akuzita je " wokismo " pri " praktikado de Cancel-Kulturo " kaj kompreneble pri favorado de Islamo, ĉar ni ne rekonas la supereco de la " kristanaj radikoj " de Francio, kaj preter Eŭropo. Ĉio ĉi estas nur gestado, sed estas la leĝo mem, kiun ili volas minaci kaj pridubi.

Ni defendas ĝin paŝon post paŝo.

Mi ne diros pli. Ni havas grandiozan platformon kaj mi kore dankas ĉiujn eksterlandajn delegaciojn, ĉiujn iliajn prelegantojn, ĉiujn niajn kamaradojn kaj amikojn el la Kvin kontinentoj , kiuj venis por paroli kaj interŝanĝi en ĉi tiu konferenco. Ĝi promesas esti ekscita. Bonvenon! Kaj bonvenon al la Frata Bankedo, kiu okazos ĉe la urbodomo de la 18-a arondismento, en Montmartre, ĉi tiu revolucia mekao malbeligita de la abomena baziliko Sacré-Cœur starigita kiel kondamno de la Pariza Komunumo post ĝia disprezado.

Bonvenon al la inaŭguro de la kopio de la statuo de la torturo de la Chevalier de La Barre kiel ĝi estis starigita sub la mano de Armand Bloch en 1906, ĉe la piedo mem de la Sacré-Cœur kaj la tagon post la leĝo de apartigo. Tiu ĉi torturo, farita en 1766, markas la ruĝecan feron de honto

la Katolika Eklezio tiam nedissolveble ligita al la absoluta potenco de reĝoj. Se ni povas, ni remetos ĉi tiun historian statuon en ĝian ĝustan lokon!

Mi nun deklaras la konferencon malfermita!

Parolantoj povas paroli en la lingvo de sia elekto. Ni disponigis tradukojn en tri lingvoj: franca, angla kaj hispana por tiuj kiuj sendis siajn tekstojn anticipe.

Por la aliaj, tio estos farita poste en la Konferencaj Aktoj.

Jean-Sébastien Pierre,
Prezidanto de Franca Libera Penso
Membro de la Internacia Konsilio de AILP

Enkonduko

Karaj kamaradoj, karaj amikoj,
Gesinjoroj,
Dankon pro via ĉeesto.

Ĉi tio certe ne estas la unua fojo, ke ni pritraktas la temojn, kiuj koncernos nin dum ĉi tiuj du tagoj, sed estas la unua fojo, ke ni pritraktas ilin en tiel danĝera periodo por la tuta mondo.

Armitaj konfliktoj estas kutime ŝanco por religioj manifestiĝi proklamante ke ili estas por paco... kaj benante armilojn kaj batalantojn. Ĉi tio apenaŭ favoras al libera penso.

Kaj tamen, mi esperas, ke ni povas mezuri ĝin en komunikado, ŝajnas al mi, ke la celoj, kiujn ni persekutas, progresis en pluraj lokoj de la planedo. En la kaoso, kie regas malfortikeco, timo kaj oficialaj aŭ neoficialaj armitaj bandoj, ni celas pluvivi prefere ol prepari por la estonteco, sed ankaŭ tial gravas konferencoj kiel ĉi tiu: ni estas liberaj kaj aktivaj virinoj kaj viroj en la socia batalo. kie morgaŭ estas preparita.

En 2017, en Metz, ni okazigis gravan konferencon pri la demando de konkordatoj, sed ankaŭ provoj de religioj kapti instituciajn aŭ simbolajn poziciojn.

Dum ĉi tiu konferenco, ni atingis tre larĝan interkonsenton, irante multe preter la AILP. Komuna orientiĝa teksto estis ellaborita: Mi memorigas vin hodiaŭ tion, kion ni skribis: "La nacia leĝaro estas tre diversa kaj la ekzisto de la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato evidente estas subtena punkto por egalaj rajtoj. Tamen, ĉi tiu ofensivo havas konsekvencojn preskaŭ ĉie: rezisto de la Lordoj-Episkopoj en Britio, diskuto pri la " bioetika leĝo " en Francio, pri la civila stato aŭ kremacio en Grekio, pri la libereco de cirkulado en multaj landoj, ne al. menci la hororon de la 33.000 viktimoj dronitaj en Mediteraneo, nerektaj viktimoj de fortikaĵpolitiko, kiun asertas la plej reakciaj klerikalaj manifestaciantoj.

Aliflanke, se parto de eŭropaj kristanaj fundamentalistoj partoprenas, aŭ memvole okupiĝas pri la krucmilito de la rasismaj kaj naciismaj rajtoj, alia parto, pli inteligenta kaj pli civilizita sed ne malpli insida, provas kapti la ŝancon, kiun proponas la nova eŭropano. religia pluralismo, el kies protagonistoj kelkaj neniam devis alfronti la sekularigon kaj sekularigon de niaj socioj, por provi ilin pridubi kaj renversi: kaj eĉ uzante sloganojn false progresemaj.

Male al la unua, ĉi tiuj tre volonte kundividus siajn privilegiojn kun la novaj religiaj ĉeestoj – pli dinamikaj kaj senbridaj – ĉar ili komprenas, ke tio estas la prezo, kiun oni nepre devas pagi por ilin konservi, kaj por provi restarigi la superregon de la religio. en publika spaco.

Kvankam ŝajne tre malsamaj, tiuj du strategioj konverĝas kun la celo detrui sekularismon kaj la neŭtralecon de publikaj institucioj kaj redoni al kredantaj civitanoj kaj iliaj kredoj dignon pli altan ol tiu de nekredantaj civitanoj kaj iliaj vivstiloj. . »

La parto de la teksto, kiun mi ĵus legis al vi, estis skribita en tiu ĉi formo de la tiama Prezidanto de la Eŭropa Humanisma Federacio.

Kvin jarojn poste, post la Internacia Kongreso de AILP okazinta en Madrido antaŭ unu jaro, la Eŭropa Oficejo por Kunordigo de Libera Penso kaptis la proponon pri konkretaj agoj celantaj parlamentanojn pri la demando de Lernejo. Kompreneble estas al la asocioj de liberpensuloj en ĉiu lando fari la necesajn iniciatojn, sed kio estas la celo? La celo estas formuli la instituciajn kondiĉojn de la libereco de konscio por kiu la Chevalier de la Barre donis sian vivon. En iuj kazoj ĉi tio permesas al ni antaŭeniri, en aliaj kazoj ĝi permesas al ni rezisti kaj poste rekomenci progreson. Estas ekzemploj en Belgio, Francio, Grekio kaj certe aliloke.

Se en ĉi tiu konferenco ni povus formuli oficialan perspektivon, por ke, post kampanjo de organizoj de Libera Penso kaj iliaj amikoj al Parlamentanoj, delegacio renkontu la Prezidantecon de la Parlamenta Asembleo de la Konsilio de Eŭropo, ni estus farintaj paŝon.

Kompreneble, nia pripensado ne limiĝas al Lernejo, kompleta Disiĝo estas la garantio de libereco de konscienco, kiu donas plenan aliron al la statuso de civitano. Tiu ĉi disiĝo tamen ne baziĝas sur modelo kaj ne estas netuŝebla.

Ĝi ne baziĝas sur modelo, ĉar la historiaj rilatoj inter religioj kaj la Ŝtato estas malsamaj en Irako, Libano, Urugvajo, Argentino, Britio, Francio, Svislando, Hispanio kaj Tunizio. Ne ekzistas modelo, sed ĉiuj ĉi tie scias, ke tio signifas la foreston de publika financado de religioj kaj la foreston de oficiala religio.

Ĝi ne estas netuŝebla, ĉar ĝiaj kontraŭuloj konstante pridubas ĝin. Kaj ŝajnas, ke tiuj kontraŭuloj havas modelojn: teokratiaj modeloj aŭ konkordaraj modeloj, dependas.

Kiam ili estas en delikata pozicio, religioj akceptas konkordatojn vole-nevole, sed la noveco fine de la 20-a jarcento estis prefere postuli konkordatojn aŭ samtipajn interkonsentojn. Hodiaŭ en Francio, la Ŝtato, preter sinsekvaj registaroj, sed kun la aŭtoritata stigmo, kiu karakterizas la Macron-prezidantecon, deziras organizi religiojn kaj precipe Islamon. Ŝajna paradokso estas, ke ĉi tiuj rimedoj, kiuj limigas la liberecojn de ĉiuj (inkluzive de religioj!) foje rezultigas etendon de financado al novaj kredoj.

Sed same kiel la konkero de Apartigo nepre inkluzivas instituciajn modifojn kiuj protektas demokratiajn liberecojn, la malsovaĝigo de religioj fare de la Ŝtato nepre inkluzivas

pridubado de ĉiuj demokratiaj liberecoj, kiun kelkaj el la 500 000 francaj asocioj libere formitaj inter civitanoj realigas hodiaŭ kaj kiuj devas submetiĝi al la tiel nomata " Respublikana Devontigo Kontrakto ". La sekvantaroj estas do en la minacata amplekso: gazetara libereco, municipaj liberecoj, libereco de entombigoj, familia juro ktp.

Ĉi tiu konferenco estas ankaŭ tie por ke ni povu ekzerci nian devon de viglado.

Mi volas vidi signon en tio, ke la statuo de la Chevalier de la Barre, fandita por fari kanonojn, estas, per sia kopio, vokita en daŭra maniero por denove atesti.

Mi dankas vin kaj deziras al vi bonan konferencon.

Michel Godicheau

Nome de la Eŭropa Kunordiga Oficejo pri Libera Penso

La posteularo de la Chevalier de La Barre, lasta franco kondamnita al morto pro blafemo (1765-2023)

Nomi la sorton de la Chevalier de La Barre kiel " martiro " povus nur ŝajni ĝin kiel inversio, neeltenebla en moderna Francio, de tiu de la unuaj kristanoj. Por konvinkiĝi pri tio, sufiĉas pensi pri la Vortaro de Ricevitaj Ideoj de Flaubert : " Martiroj. Ĉiuj fruaj kristanoj estis. ". Ni scias, kion Voltaire ŝuldas al la transfiguriĝo de junulo deknaŭjara, kondamnita al morto, torturita kaj turmentita pro blafemo en 1766 en sia naskiĝurbo Abbeville, kiel simbolo de la arbitreco de subigita justeco.al devota fervoro. Inter ĉiuj liaj postmortaj defendantoj, Voltaire faris la Chevalier de La Barre

la malvolonta heroo de rezistado al fanatikeco kaj superstiĉo. En la aĝo de 72 jaroj, li komencis la batalon por justeco kontraŭ siaj akuzantoj kaj siaj juĝistoj¹. Sen tiu ĉi batalo, kies eĥo estis plifortigita en la Granda Universala Vortaro de la 19-a jarcento de Pierre Larousse , la ideo verŝajne ne estus veninta al la Liberpensuloj.

honoru la memoron de la Kavaliro en la tempo de la Maldekstra Bloko kaj statuomanio².

Inter la fino de la 19-a jarcento kaj la sekvo de la Granda Milito, du verkintoj konsultis la memoraĵon de la advokato Simon Nicolas Henri Linguet dediĉita al la defendo de la Chevalier kaj du el liaj kunakuzatoj, Dominique Gaillard d'Étallonde kaj Karlo - François Moïse - Linguet estis la tutoro de tiuj tri knaboj en Abbeville, neplenaĝuloj dum la okazaĵoj kaj la dokumentoj de la enketo kaj la proceso konservita en la Nacia Arkivo, al kiuj Voltaire ne havis aliron. La unua el tiuj aŭtoroj estas Jean Cruppi, magistrato, deputito tiam senatano de Haute-Garonne, plurfoje ministro inter 1908 kaj 1912 (li estis Gardisto de la Sigeloj en la ministerio Caillaux en 1911-1912)³, la dua Marc Chassaingne, kuracisto leteroj kaj leĝo. Ĉi tiu katolika verkisto klopodis reviziti, kun zorgo por la rehabilitado de la Eklezio, la dosierojn de la viktimoj de la justeco, kiujn Voltaire defendis: kiel atestas lia Calas Affair kaj lia Comte de Lally, sen forgesi premiitan Étienne Dolet en 1930 de la Franca Akademio⁴.

Ni povas konjekti, ke ilia komuna zorgo pri precizeco ne igis tiujn du aŭtorojn kunhavigi la saman vidpunkton pri la afero de la Chevalier de La Barre. Pli lastatempe, Jacqueline Lalouette klare montris en sia tezo pri la Historio de la Libera Penso , ke en la tempo, kiam la starigo de nia publika sekularismo akcelis, " la elektaj martiroj [de Liberpensuloj kaj antiklerikaloj] estis Étienne Dolet, la

---

¹ Jean Goulemot, artikolo "La Barre, Jean François Le Febvre, kavaliro de", en Jean Goulemot, André Magnan kaj Didier Masseur (dir.), Inventaire Voltaire, Parizo, Gallimard, kol. "Quarto", 1995, p. 783-786. Vidu ankaŭ la aktojn de la studtago okazinta ĉe la Sorbonne en 2016, okaze de la ducent kvindeka datreveno de la prezentado: Myrtille Méricam-Bourdet (dir.), Revue Voltaire, n°17, kazo L' La Barre , 2017.

² Maurice Agulhon, "La "statuomania" et l'histoire", Franca etnologio, VIII, I, 1978, represita en Histoire vagabonde, I, Ethnologie et politique dans la France contemporain, Parizo, Gallimard, "Biblioteko de historioj", 1988. , p. 137-185.

³ Jean Cruppi, Advokata ĵurnalisto en la 18-a jarcento: Parizo, Hachette, 1895: <https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k2079050>. Ĉi tiu verko prenas studon unue publikigitan, sub la titolo "Linguet kaj la proceso de la Chevalier de La Barre", en la Revue des Deux Mondes, vol. 128, 1-a de marto 1895, p. 123-157: <https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k75361n/f126.item>

⁴ Marc Chassaingne, La proceso de la Chevalier de La Barre, antaŭparolo de Jean Guiraud, Parizo, Librairie Victor Lecoffre, 1920: <http://archive.org/stream/leprocsducheva00chas#page/22/mode/2up>; id., La afero Calas, Parizo, Perrin, 1929; id., Étienne Dolet. Neeldonitaj portretoj kaj dokumentoj, Parizo, Albin Michel, 1930; id., grafo de Lally, Parizo, Societo de la Historio de la Francaj Kolonioj, 1938.

Chevalier de La Barre kaj Michel Servet⁵ ", antaŭ ol proponi zorgan studon de siaj statuoj kaj la debatoj, kiujn ili estigis dum la tempo⁶.

Ofendoj...

En la 18-a jarcento, ekzistis proksimume dek kvin krucifikoj en la stratoj kaj sur la pontoj de Abbeville. Tiu, kiu staris sur la parapeto de la Pont-Neuf estis, laŭ Marc Chassaigne, " la objekto de granda venero ". En la unuaj tagoj de aŭgusto 1765, li estis trovita markita kun pluraj profundaj tranĉoj, kiuj estis atribuitaj al sabrobatoj. La prokuroro de la reĝo, Hecquet, informis la ĝeneralan prokuroron de la Parlamento de Parizo, Joly de Fleury, kiu ordigis enketon. Inter la 18-a kaj la 25-a de aŭgusto estis legitaj de la prediko tri monitoroj – tio estas, leteroj adresitaj de la eklezia aŭtoritato al la fideluloj por ordoni al ili denunci, sub puno de ekskomunikado, ĉiujn riproĉindajn agojn, pri kiuj ili sciis. Ekspia ceremonio okazis la 8-an de septembro, la tago de la Naskiĝo de la Virgulino. La Episkopo de Amiens, Louis-François-Gabriel d'Orléans

de La Motte, asertis antaŭ la krucifikso, ke la malpiuloj, kiuj mutilis lin, " tiel faris sin indaj je la lastaj torturoj en ĉi tiu mondo kaj eternaj punoj en la venonta ", kio havis pli grandan efikon sur la publika menso. kiel lia fina alvoko al dia kompato por la savo de ĉi tiuj pekuloj.

Inter la dekoj da atestoj estigitaj de la monitoroj, estis unu, kiu estis decida, tiu de skermastro nomata Naturé : " La Sinjoro d'Étallonde, la Chevalier de La Barre kaj la Sieur Moïsnel estas ĉiuj tri en mia. armeilo, mi aŭdis ilin fanfaroni, ke en la tempo de la festo de la Lasta Sankta Sakramento, estante sur la placo de Saint-Pierre, kiam la procesio pasis, ili ne malfaris siajn ĉapelojn, ne staris ne surgenue kaj faris ia bravado pri tio. » La unua nomita, Dominique Gaillard d'Étallonde, deksepjara, estis la kvara filo de Gaillard de Boëncourt, dua Prezidanto de la Kortumo de Helpoj de Abbeville⁷.

Moïsnel, deksejara orfo, havis kiel gardiston alian burĝon, Dumaisniel de Belleval, kiu « heredis la oficon de leŭtenanto en la elekto de Ponthieu kiu, sen multe da laboro, donis al li la aspekton de magistrato⁸ », kaj eniris sian sekcion kiel supernombra en la ĝendarmoj de la gvardio de la reĝo.

Koncerne François-Jean Lefebvre, Chevalier de La Barre, lia avo, generaleŭtenanto de la reĝaj armeoj, laŭdire estis la vera kreinto de la kolonio Kajena, sed lia patro malŝparis la kvardek mil pundojn da enspezo, kiujn li ĉi tiu. lasis lin kiel heredon. La infano estis kreskigita fare de farmisto tiam akceptita fare de lia onklino - en realeco lia kuzo - Anne Marguerite Feydeau, abatino de Willancourt Abbey kaj parenco de Paul-Esprit Feydeau de Brou, kiu estis Gardisto de la Sigeloj en 1762. 1763.

"Orfo kaj malriĉa, sed tre bone naskita", tia estis, por uzi la vortojn de Jean Cruppi, ĉi tiu " nevo de monaĥino [kiu] pasis por knabo kun granda estonteco ". Ni do traktis tri filojn de familio dezirantaj eniri la armean karieron.

La tri krimuloj ankaŭ estis akuzitaj de esti farinta blasfemajn rimarkojn kaj kantante la Madeleine kaj la Saint-Cyr, du malnovajn gardistajn kantojn. Serĉoj en la hejmo de la Chevalier de La Barre ankaŭ rivelis ke li posedis la Filozofian Vortaron de Voltaire kaj kelkajn " malbonajn librojn ". La junulo konfesis la faktojn sed citis, por tiel diri, mildigajn cirkonstancojn: se li ne salutis la procesion, tio estis ĉar pluvus kaj li hastis; ne temis pri la Virgulino

---

5 Jacqueline Lalouette, Libera penso en Francio, 1848-1940, antaŭparolo de Maurice Agulhon, Parizo, Albin Michel, 1997, p. 296-297.

6 Id., Popolo de statuoj. La skulptita festo de granduloj (Francio, 1801-2018), Paris, Mare & Martin, 2018. Vidu ankaŭ lian artikolon "La Kavaliro de La Barre", Historio de Kristanismo, n°77, septembro 2015, p. 59-63.

7 Élisabeth Clavier, "La afero de la Chevalier de La Barre. Naskiĝo de politika formo", [Sekreto/Publiko], 2005, p. 217-313, p. 288 por ĉi tiu klarigo: <http://ekladata.com/PwkDSnql8od3tqAIQn2agM7wl.pdf>. Vidu ankaŭ id., "Sankta indigno kontraŭ lumigita indigno: la afero de la Chevalier de La Barre", Franca Etnologio, nova serio, vol. 22, n-ro 3, "Vortoj de indigno", julio-septembro 1992, p. 271-290.

8 Marc Chassaigne, La proceso de la Chevalier de La Barre, op. cit., p. 24.

ke li parolis pri p..., sed pri Maria Magdalena antaŭ ŝia konvertiĝo. Al ŝia malfeliĉo, li ankaŭ konfesis preferi la Filozofian Vortaron al libertinaj romanoj.

Tamen, la elitoj de Abbeville tiam formis - kiel en multaj malgrandaj provincaj urboj, iu ajn kiu legis Balzac konscias - du klanoj ke diversaj religiaj kaj ekonomiaj motivoj kaj kelkaj malnovaj familiaj malamoj faris malamikojn. La urbestro, Duval de Soicourt, tribunala asistanto aganta kiel krima leŭtenanto, estis el la klano kontraŭa al tiu de la junuloj denuncitaj. Do li kaj la prokuroro Hecquet faris, kvankam sen pruvo, la ligan inter la malbeligado de la krucifikso kaj blasfemo kaj konfuzis ilin en unu sama titolo de akuzo.

... kaj la malĝojoj

Konforme al la reguloj de krima esploro tiam validaj, la akuzitoj ne estis helpitaj de advokato en tribunalo; ilia defendo povus esti certigita nur skribante memuarojn kaj petante eksterajn intervenojn. La advokato Linguet faris kion li povis por siaj iamaj studentoj, kun la helpo de la abatino kaj prezidanto Lefebvre d'Ormesson, kiu estis interesita pri la sorto de la Chevalier de La Barre de malproksimaj parencoj. De kiu ili unue estis juĝitaj? Apud Duval de Soicourt sidis en la krimkamero de la seneskalo de Ponthieu du elektitaj juĝistoj, Lefebvre de Villers kaj de Broutelles. Se ni devas kredi Jean Cruppi, "la unua estis bona homo, malforta kaj malvastema, kiu poste montris sin malesperigita pro la malbono, kiun li faris. Koncerne de Broutelles, li meritas apartan portreton. Li estis porkkomercisto, perdis reputacion en Abbeville. »

La 28-an de februaro 1766, tiuj viroj prononcis frazon kontraŭ la kavaliro kiu iris bone preter la rekvizicioj de la prokuroro de la King. Ĝi meritas esti plene citita : " Pro kompenso por kiu ni kondamnas lin fari honorindajn kompensojn antaŭ la ĉefa pordo de la reĝa kaj kolegiata preĝejo de Saint-Wulfram en ĉi tiu urbo Abbeville kie li estos gvidita kaj kondukata de la ekzekutisto de alta justeco en ĉaro, kaj tie, estante surgenuje, nuda kapo kaj nudaj piedoj, kun la ŝnuro ĉirkaŭ la kolo, signoj antaŭ kaj malantaŭe surhavante jenajn vortojn: Impia, blasfema kaj ekzekrebla kaj abomeninda sakrilegio kaj tenanta en ŝia donas torĉon da fajra flava vakso pezanta du funtojn, diras kaj deklaras per laŭta kaj komprenebla voĉo, ke malvirte kaj pro malpieco li intence pasis antaŭ la Sankta Sakramento sen demeti la ĉapelon kaj sen surgenuiĝi kaj eldiri blasfemojn. menciis ĉe la proceso, kaj kantis la du kantojn plenigitajn de malakceptebla kaj abomena blasfemo menciitaj ĉe la proceso, kaj pagis signojn de respekto kaj adoro al fifamaj libroj kaj profanis la krucsignon, la misteron de la konsekro de vino kaj la benojn en uzi en la Eklezio, pri kiu li pentas kaj petas pardonon de Dio, la reĝo kaj justeco, kaj diris lokon havante sian langon eltranĉita, ĉi tiu fakto prenita en la sama ĉaro en la publika placo kaj ĉefa merkato de ĉi tiu urbo , al, sur eŝafodo, kiu estos tie starigita por ĉi tiu celo, estu dehakita lian kapon kaj lian kadavron kaj lian kapon ĵetitaj en fajron en brulanta fajro, por esti reduktita al cindro kaj la cindroj ĵetitaj al la vento 9. "

En ŝia Rilato pri la morto de la Chevalier de La Barre, verkita la tagon post la ekzekuto de la juna viro kaj prezentita kiel letero al la markizo de Beccaria, kiu ĵus publikigis sian faman verkon De Krimoj kaj Punoj, Voltaire komentis - kaj ĉi tiun trairejon estas citita en la artikolo en la Granda Universala Vortaro de la 19-a jarcento - la uzado de la vortoj " eksektranda kaj abomeninda ": " Ĉu ĉi tiuj epitetoj de la digno de la magistrato? Malnova tablokanto ja estas nur kanto. Ĝi estas la malpeze verŝita homa sango, ĝi estas la torturo, ĝi estas la torturo de la lango elŝirita, la mano fortranĉita, la korpo ĵetita en la flamojn, kio estas abomeninda kaj ekzekrebla. »

La juĝistoj ne juĝis pri la sorto de Moïsnel nek pri tiu de Douville de Maillefeu, filo de la antaŭa urbestro de Abbeville, kaj Dumaisniel de Salveuse, la filo de lia tutoro Dumaisniel de Belleval, kiun Moïsnel estis denunciis dum ŝia pridemandado - antaŭ retiriĝi, kio senkulpigis ilin. Aliflanke, ili ordonis, ke d'Étallonde, kiu rifuĝis en Neŭŝatelo, tiam prusa teritorio, kaj estis juĝita in absentie, estu bruligita en kopifiguro kaj ke la Filozofia Vortaro estu disŝirita kaj bruligita.

La familio apelaciis, la dosiero estis transdonita al la Parlamento de Parizo. La Barre kaj Moïse estis malliberigitaj en la Conciergerie ĝis la Apelacia Ĉambro faris ĝian decidon. La 4-an de junio 1766, per dek kvin voĉoj kontraŭ dek, ĝi faris sian juĝon, koncize: "La Kortumo diras, ke ĝi estis bone juĝita, malbone kaj sen objekto vokita de Lefebvre de La Barre. » Por d'Alembert, la vera respondeculo de la morto de La Barre estis la kanceliero Pasquier : « Estis li — li skribis al Voltaire la 16-an de julio 1766 — kiu parolis, laŭdire, kontraŭ la libroj de filozofoj, kiujn li tamen havas en sia biblioteko kaj kiun li eĉ kun plezuro legas, [...] ĉar li tute ne estas devota." Rememorinte, ke la juĝo estis "prezentita de la unua prezidanto persone, la estonta kanceliero de Maupeou, kiu tiel antaŭdiris sian juĝan reformon", Jean Cruppi komentis la rezulton de la proceso: "Estas klare, ke ĉi tiuj magistratoj vespere de La 4-an de junio, manĝadis kun bona apetito, kun trankvila konscienco, feliĉa esti ludinta bonan ruzon al Voltaire, kontenta ke, en ĉi tiuj malfacilaj tempoj, montris egalan hororon por la jezuitoj el kiuj ili ĵus venis 'elpeli kaj por juna Libera. Pensulo kiun ili sendis al fajro kun lia manlibro de malpieco. »

La vivo de la juna kavaliro nun dependis de reĝa graco. Malgraŭ la intervenoj de la Abatino de Willancourt, la Prezidanto de Ormesson kaj eĉ la Episkopo de Amiens, Mgr de La Motte, eble "trafita de pento ĉe la vido de sia laboro¹⁰", Ludoviko XV rifuzis. La kvazaŭa kialo estintus, ke la Parlamento montris sin nefortigebla al Damiens en 1757, "des pli kialo la persono kulpa de dia lèse-majesté ne devus esti traktita pli favore ol la kulpulo de homa lèse-majesté¹¹". La 1-an de julio 1766, la Chevalier de La Barre estis tial pridemandita, tiam kondukita al ekzekuto sur la foirplaco de Abbeville fare de la Ekzekutoro de la altaj verkoj Sanson, kiu venis eksplicite de Parizo, kiu kostis la trezorejon de la Reĝo kare, kiel pruvas lia stato de elspezoj. Sanson ne detenis porti dudek pundojn kiel la prezon de la forigo de la lango, kiun li tamen ŝparis al la kondamnito. Ĉiuj raportoj emfazas ke li alfrontis torturon kaj morton kun granda kuraĝo. Lia kapo, lia korpo kaj la Filozofia Vortaro estis bruligitaj ĉe la intereso, kaj la kopifiguro de Étallonde bruligita sur proksima fajro. Laŭ la generalprovosto de la policistaro de Pikardio, kvardek brigadistoj apenaŭ povis enhavi la homamason.

Kiu, vere, se ne Voltaire, donis al la kondamno kaj torturo de la Chevalier de La Barre la grandegan simolan valoron, kiu kunigas nin hodiaŭ ĉirkaŭ la iniciato de la Libera Penso? Voltaire tamen ne sukcesis akiri la rehabilitadon de la Chevalier de La Barre. Ĝi estis temo de dekreto de la Konvencio de la 25-a de Brumaire Jaro II (la 15-an de novembro 1793), tio estas en la tempo kiam Chaumette organizis la kultron de la Racio en la katedralo Notre-Dame de Paris kaj prepariĝis por ke la Komunumo ordonu la fermon de la eklezioj, kelkaj tagojn antaŭ publikigo de la Respublikana kalendaro.

La afliktoj de la statuo

Naŭdek jarojn poste, nacia abono estis malfermita por starigi statuon de la Kavaliro en lia hejmurbo, kiu ankaŭ estis la urbo de lia torturo. Victor Hugo, mem okdekjara, akceptis la honoran prezidantecon de la iniciata komitato. Honora vicprezidanto estis nomumita en la persono de Gaston de Douville-Maillefeu, posteulo de unu el la kunakuzitoj kiuj estis finfine absolvitaj. La skulptisto nomumita de la komitato, Émile Hébert, kreis modelon, sed la entreprenon ĉesis tie.

Estis la Centra Konsilio de la Franca Federacio de Libera Penso kiu, en la centjariĝo de la rehabilitado, en 1893, elpensis la ideon starigi statuon en Parizo. Kvar jarojn poste estis formita komisiono sur la iniciato de la Granda Oriento de Francio. Estis tempo por relanĉi la aferon Dreyfus. La Pariza Urba Konsilio, tiam sub naciisma influo, trenis la aferon de 1900 ĝis 1904. Post la komunumaj balotoj de la 1-a kaj la 8-a de majo 1904, markitaj de la eniro en la konsilantaron de 26 socialistoj apud 18 radikaluloj, la nova plimulto decidis. La 21-an de novembro por disponigi al la komitato terenon situantan antaŭ la baziliko Sacré-Cœur.

---

¹⁰ Jean Cruppi, Advokata ĵurnalisto..., op. cit., p. 119.

¹¹ Voltaire, Rilato de la morto de la Chevalier de La Barre de Monsieur Cassen, advokato ĉe la King's Council, al la Markizo de Beccaria [la 15-an de julio 1766, Amsterdamo, 1768], Complete Works, vol. XXIX, Politiko kaj leĝaro, t. II, Parizo, ĉe EA Lequien, 1822, p. 355. Tiu ĉi versio estas konfirmita de Jean Cruppi, op. cit., p. 124.

La komitato volis fari la inaŭguron de la statuo, kiu estis plenumota de la skulptisto Armand Bloch, studento de Alexandre Falguière kaj Antonin Mercié, koincidi kun la malfermo de la Universala Kongreso de Libera Penso, la 3-an de septembro 1905. La statuo ne estante preta, ni devis kontentigi la gipsan modelon. Sed estis la okazo de kunveno de kelk mil homoj, gvidata de Marcel Sembat kaj Jean Allemane. La Internacio kaj la Carmagnola estis kantitaj, dum "la ĉapo" estis fifajfita laŭvole. Armand Bloch reprezentis la Chevalier de La Barre ĉe la intereso, ligita al fosto per ĉeno, kiel estis la kopifiguro de lia amiko d'Étallonde, kiu ne konformas al realeco ĉar li antaŭe estis senkapigita. La dediĉo surskribita sur la bazo - "Al la Chevalier de La Barre torturita en la aĝo de 19 jaroj la 1-an de julio 1766 pro ne esti salutinta procesion" - konservis nur unu el la akuzoj, tiu, sendube, al kiu la publiko de 1905 povus estinti la plej sentema, en tempo kiam streĉitecoj pro malpermesoj de procesioj per municipa dekreto ne estis maloftaj. La inaŭguro de la bronza statuo okazis, se tiel diri, sen fanfaro la 4-an de novembro 1906.

Dudek jaroj pasis, kaj la Granda Milito. En 1926, en tempo kiam la streĉitecoj ekestiĝantaj de la Dreyfus Affair kaj la Apartigo estis malpliigantaj, kio ankaŭ estis la tempo kiam Action Française estis kondamnita fare de la kurio, la statuo estis proponita al la kvadrata Nadar, flanke de la tumulto, sub la preteksto de renovigo de la placo Sacré-Cœur. Kiel vi scias, dek kvin jarojn poste, la mobilizado de neferaj metaloj kaŭzis ĝian malaperon. Kiel tiu de Étienne Dolet sur Place Maubert aŭ tiu de François Arago sur la eponima bulvaroj, la statuo de la Chevalier de La Barre estis malriglita kaj sendita al la gisfero en oktobro 1941.

Jarcenton post la formado de la komenca komisiono, en 1997, la Urba Konsilio de la 18-a arondismento prenis la decidon anstataŭigi la mankantan statuon kun nova inkluzive de la Asocio de la Chevalier de La Barre.

konfidis la produktadon al Emmanuel Ball. La celo de la skulptisto ne plu estis reprezenti torturon aŭ torturon; la heroo estas resendita al sia juneco, al malmodesteco kaj la plezuro vivi. Lokita sur la malnova piedestalo, kiu restis malplena kiel tiu de Arago ankoraŭ estas, la statuo estis inaŭgurita la 24-an de februaro 2001 fare de la urbestro de la distrikto, Daniel Vaillant, tiam ministro pri internaj aferoj.

En Abbeville, en la politike favora kunteksto de la tielnomita "Belle Époque", la Liberpensuloj kaj Framasonoj de la urbo finis akiri sian propran monumenton. Post la fiasko de la unua provo, nova projekto estis projektita en 1902. La monumento estis starigita sur tereno apartenanta al la Ŝtato, ĉe la bordo de la Somme-kanalo, kaj inaŭgurita la 7-an de julio 1907. Temas pri detranĉita piramido, ornamita kun bareliefo de Émile Hébert kie la Kavaliro estas reprezentita spertante la demandon. La surskribo portas la sekvajn vortojn: "En memorceremonio de la Martirio de la Chevalier de La Barre ekzekutita en Abbeville la 1-an de julio 1766, en la aĝo de 19 jaroj, por ne saluti procesion", kaj ni povas legi pli alte sur la piramido: "Monumento starigita de la Proletaro al la kompleta emancipiĝo de la homa penso". Sub Vichy, dum la bareliefo estis jam ĉe la Abbeville-stacio por esti ekspedita al Germanio, fervojisto riskis kaŝi ĝin en proksima rivereto. Reloĝita post la Liberigo, ĝi restas la celloko de ĉiujara ceremonio kiu kunigas la Liberpensulojn de la Somme kaj la sekularajn aktivulojn de Popola Eduko. Ni memoru ankaŭ, ke ĉi tiu monumento estis vandaligita en junio 2013 de la movado Civitas.

La enketo de Jacqueline Lalouette finfine ebligas al ni atentigi, ke ankaŭ en Gruissan oni kultivas la memoron pri la Chevalier de La Barre, kie monumento estis inaŭgurita en 1931, fronte al la preĝejo, antaŭ kiu okazas ĉiujara memorfesto organizita de Libre. Pensée de Aude.

Stranga kaj instrua postmorta destino ol tiu de la Chevalier de La Barre, sendube. Lia sorto faris lin simbolo, kiun ni ĉiam ŝatus esti universalaj – sed simbolo enskribita en evoluantaj topografio kaj memoro, tiu de lia urbo de naskiĝo kaj morto, kompreneble, sed eĉ pli eble tiu de Parizo kie lia fina frazo estis prononcita. Ekde la II-a jaro kaj la Komunumo de 1793, tempo kiu estis tiu de ĝia rehabilitado – rehabilitado kiu sumiĝis al agnosko de la rajto je blasfemo – ĝis la mobilizado de Liberpensuloj sub la Tria Respubliko, post la dispredado de la Komunumo de 1871. kaj eĉ pli en la sekvo de la Dreyfus-afero, la Chevalier iĝis infano de la Butte Montmartre.

Jen kion konfirmos la ĉi-vespere ceremonio. Sed la donaco, kiun vi volas fari el la kopio de la statuo de Armand Bloch, havas alian signifon. Ĝi devigas la Ligon de Edukado kultivi scion pri sia historio, asocia la memoron de la Chevalier de La Barre kun la defendo de la libereco de esprimo, igi ĝin, resume, la ĉiam vivanta enkarniĝo de ribelema junularo, sed konscia, pri kio instigas iliajn devontigojn.

Jean-François Chanet
Vicprezidanto de la Eduka Ligo

Dek kvar konkordatoj en la Eŭropa Unio: La vera naturo de Vatikana Eŭropo

Enkonduko

Neniam mankas al potencaj formuloj, Jules Renard (1864-1910), la aŭtoro de la fama malfeliĉa infana romano *Poil de carotte*¹², notis en sia Ĵurnalo¹³, la 14-an de aŭgusto 1904: "La konscienclibereco estas pri ne pagi pastron, kiam oni ne pagas. ne iru al meso. » Per kelkaj vortoj, ĝi parte resumas la spiriton de la franca leĝo de la 9-a de decembro 1905 pri la Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, tiam en progreso: ne pli ol ĝi ilin rekonas, la Respubliko ne subvencias religiojn nek pagas iliajn ministrojn en por garantii liberecon de konscio.

Malgraŭ la eŭropaj intelektaj fontoj de la distancigo de religio kaj politiko, la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato restas minoritata elekto en Eŭropo, parto de kiu obeas la regulojn de Eŭropa Unio de kristandemokratia inspiro. , kies naturo Paul Valéry antaŭdiris. : " Eŭropo videble aspiras esti regata de usona komisiono. Lia tuta politiko estas direktita tien. »¹⁴ Tamen, la konstitucia protekto de la libereco de konscio estas ĝenerale certigita, kvankam kun signifaj nuancoj, kaj en la landoj kun agnoskitaj religioj aŭ ŝtata religio, la plej multnombraj, kaj en tiuj, kiuj estigis tiun ĉi Apartigon. Krome, kiam tio karakterizas la politikan organizon de Ŝtatoj, gravaj devioj limigas ĝian amplekson, kiel, ekzemple, en Francio kaj Portugalio.

*

La intelektaj fundamentoj de la disiĝo de la Ŝtato kaj religioj en Eŭropo: limigita jura traduko

---

¹² Renard, Jules, *Poil de carotte*, Parizo, Flammarion, 2018.

¹³ Renard, Jules, *Kompletaj Verkoj (1864-1910)*, vol. 14, antaŭparolo de Henri Bachelin, Éditions H. Simonis Empis, p. 1109

¹⁴ Valéry, Paul, *Vidoj de la nuna mondo*, kol. *Foliaj Eseoj*, Éditions Gallimard, [1931], 1988, 320 paĝoj.

Ekzameno de la rilatoj nuntempe starigitaj inter Ŝtatoj kaj religioj en Eŭropo montras, ke la apero de penso de Disiĝo de religio kaj politiko de la 17-a ĝis la 19-a jarcento ankoraŭ ne donis sian tutan frukton.

La postulo pri sendependeco de civila registaro rilate al religioj estis asertita en Eŭropo

Se la Nova Testamento prezentas la principon de la apartigo de religio kaj politiko, tamen, post kiam kristanismo fariĝis la oficiala religio en la Romia Imperio, la Katolika Eklezio asertis sin kiel esenca kolono de la Ŝtato, kia ajn formo ĝi prenas. En la kanonaj Evangelioj laŭ Luko (XX, 25), Marko (XII, 13-17) kaj Mateo (XXII, 21), al la demando ĉu aŭ ne pagi tributon al Cezaro, Kristo respondas al la senditoj skribistoj kaj pastroj venis por meti al li kaptilon por transdoni lin al la juĝistoj: " Redonu al Cezaro tion, kio apartenas al Cezaro, kaj al Dio, kio estas al Dio. » Tamen, post kiam kristanismo estis rekonita kiel egala al aliaj religioj en la Empiro per la Edikto de Milano de 313 de Konstantino, Teodosio la Granda, per la Edikto de 380 de Tesaloniko, establis la novan konfesion, en sia Trinitarian versio, kiel la sola. universala ŝtata religio: " Ĉiuj popoloj [de la Imperio] devas kolektiĝi al la kredo transdonita al la romianoj de la apostolo Petro [...]". Tiu ĉi elstare tera konsekro forgesigos la Eklezion la principon deklaritan de Kristo kiel raportite en tri el la kvar kanonaj Evangelioj, koste de gravaj kolizioj inter la Imperiestro kaj la Papo pro la ekzercado de la tempa potenco: la Sako de Romo fare de la trupoj. de Karolo la 5-a en 1527 sendube konsistigas la apogeon. La skismaj branĉoj de Katolikismo ne diferencas de la komenca arbo pri ĉi tiu punkto: la aŭtocefalaj Ortodoksaj Eklezioj konsistigas, laŭleĝe aŭ fakte, esencan dentaĵon en la Ŝtato (Grekio, Rusio); La luteraj eklezioj longe estas ŝtataj religioj en certaj nordiaj landoj (Norvegio kaj Svedio) laŭ la maniero de la Brita Alta Eklezio.

Aparte atribueblaj al la militoj de religio, el kiuj la Tridekjara Milito (1618-1648) markis la apogeon en certaj rilatoj, la malfeliĉoj de Eŭropo nutris la pliiĝon de penso rekomendanta la liberecon de civila registaro kontraŭ religia. Sekvante la konfliktojn inter protestantaj sektoj kiuj disŝiris Anglion, John Locke (1632-1704) skizis klaran distingon inter civila potenco kaj religia potenco en sia Eseo pri Toleremo de 1667¹⁵ : kultado "[...] ne koncernas ne mian guberniestron aŭ mia najbaro "; krome, la "[...] tuta mandato, potenco kaj aŭtoritato [de la magistrato] ekzistas por neniu alia celo ol tiu de esti utila en la servo de la bono, konservado kaj paco de la viroj en socio [...]". Li klarigas ĝin en siaj Du traktatoj pri Civila Registaro¹⁶ de 1674, en kiuj li atribuas unikan rolon al la kultoj: "[...] la fino de la religia socio estas atingi feliĉon post ĉi tiu vivo en alia mondo. »

Preskaŭ jarcenton poste, en speco de omaĝo al la liberala filozofo el Oksfordo, kvankam li rezervas la plej grandan parton de sia talento por denunci la fanatikecon al kiu kondukas la religioj, Voltaire (1694-1778) formulis, cetere sed potence, la principon de apartigo de religio kaj politiko en letero de la 19-a de marto 1765 al pastro Élie Bertrand¹⁷ : ĉar la leĝo devas esti la

---

¹⁵ Locke, John, Letter on Toleration and Other Texts (1667, 1674, 1686), trad. Jean Le Clerc, kol. La Klasikaĵo de Sociaj Sciencoj, uqac.ca, p. 104.

¹⁶ Op. Citita. P.132

¹⁷ Voltaire, Letero al Élie Bertrand, Unua Pastro de la Franca Eklezio, 19-a de marto 1765, en Kompletaj Verkoj, volumo 43 (korespondado de julio 1764 ĝis majo 1765), wikisource.org, n° 5949, teksto establita de Louis Moland, eldonoj Garnier, Parizo, 1883.

frukto de civila registaro sole, li finas ke "[...] necesas apartigi ĉiajn religion de ĉiaj registaroj [...]". Lasta grandega apostolo en la galerio de gloraj pensuloj de disiĝo, kiun ni ne kovros tute, malproksime: Victor Hugo. En fama parolado la 15-an de januaro 1850, de la podio de la Leĝdona Asembleo de la Dua Franca Respubliko, en fina klopodo kontraŭbatali la leĝprojekton de Falloux, kiu transdonos la publikan lernejon al la pastroj, li eldiris tiun ĉi formulon nomitan ĝis hodiaŭ. al longa posteularo inter francaj respublikanoj: " La Eklezio hejme kaj la Ŝtato hejme. »18 Ĉi-rilate, ni rimarku, ke la hodiaŭa Eŭropo ne estas tiu, pri kiu li sonĝis, tiu «[...] de la kuniĝo de liberecoj en la frateco de la popoloj [...] »19. Ni estas malproksime de ĝi.

Ekzameno de la rilatoj establitaj inter Ŝtatoj kaj religioj en Eŭropo montras, ke plena disiĝo restas en la minoritato tie.

Malgraŭ tiu konstruo de eŭropa penso baziganta la plenan liberecon de la individuo sur la apartigo de religio kaj politiko, la spirito de la Tesaloniko-Edikto de Teodosio la Granda promulgita en 380, daŭras en la hodiaŭa mondo kaj precipe en Eŭropo. Tri situacioj kunekzistas kaj foje kuniĝas.

Unuflanke kvin landoj ankoraŭ rekonas oficialan aŭ ŝtatan religion: Danio, Finnlando, Britio, Malto kaj Grekio. Proksime interplektita kun la ortodoksa religio, la greka ŝtato akceptis escepton: la civilaj aferoj de la islama minoritato en Trakio (civila stato, geedziĝoj, eksedziĝoj, heredo) estis devige regataj de korana juro ĝis 2018. Kaptado de apelacio rilata al la reguloj. de sinsekvo, la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj (ECHR)20 juĝis tiun situacion diskriminacia surbaze de la artikolo 14 de la Eŭropa Konvencio por Protekto de Homaj Rajtoj kaj Fundamentaj Liberecoj de la 4-a de novembro 1950, tiel ke la islama juro nun validas nur pri nedeviga bazo en tiu ĉi regiono de Grekio. En kelkaj rilatoj, la Irlando estas en situacio tre simila al tiu de tiuj kvin landoj: Artikolo 44 de la Konstitucio de 1937, kiu alvokas la " Plej Sanktan Triunuon ", donas specialan lokon al la Roma Eklezio, respondeca pri socia agado. kaj bazinstruado disponigita en paroĥlernejoj.

Aliflanke, en aliaj naŭ landoj la Eklezioj estas apartigitaj de la Ŝtato, laŭ pli-malpli striktaj kondiĉoj en la praktiko: Francio, Hungario, Latvio, Norvegio, Portugalio, Ĉeĥio, Slovakio, Slovenio kaj Svedio. Tiel la Ĉeĥa Parlamento malakceptis leĝproponon pri kompenso por la Eklezio, kies posedaĵo estis ŝtatigita en 1948. En Francio kaj Portugalio, la situacio ŝajnas pli kompleksa, kiel ni vidos. En Svedio kaj Norvegio, la Disigo de la Ŝtato kaj la Lutera Eklezio okazis lastatempe, en 2000 kaj 2012 respektive: pastroj ne plu estas ŝtatoficistoj.

Fine, la aliaj Ŝtatoj vivas sub reĝimo de agnoskitaj religioj, plej ofte bazitaj sur konkordato, en la kazo de la Katolika Eklezio, kaj specialaj interkonsentoj kun aliaj religioj. Oni notu, ke la konkordato tra la historio povis alpreni malsamajn politikajn signifojn. Kiam en 1516, Francisko la 1-a trudis la Konkordaton de Bologna al papo Leono la 10-a, li helpis distancigi Romon de la praktikado de tempa potenco en Francio. En 1801, kiam la Unua Konsulo Bonaparte finis la

---

18 Vidu Goussot, Dominique, Hugo kontraŭ Falloux, Parizo, Fédération nationale de la Libre Pensée, 2003, p. 24 kaj 39.

19 Hugo, Victor, Aĵoj viditaj, vol. 1 (1830-1848), vol. 2 (1849-1885), kol. Folio Classiques, Éditions Gallimard, 1997.

Konkordato kun Pio la 7-a, ĝi ĉesigis la unuan Francan Disiĝon de 1795. Ekzemple, Germanio kaj Aŭstrio vivas sub konkorda reĝimo kaj rekonas plurajn religiojn konstituitajn en formo de korporacioj laŭ publika juro²¹. Pollando finis konkordaton en 1993, du jarojn post la falo de la Berlina muro kaj kvar antaŭ la validiĝo de la nova konstitucio de 1997, kies artikolo 25 eksplicite provizas ĝin. Ni atentigu la apartan kazon de Belgio: la organizado kaj publika ekzercado de religio estas liberaj. Laŭ la kondiĉoj de artikolo 181 de la Konstitucio, la Ŝtato rekompencas la ministrojn de la sep agnoskitaj religioj kaj la reprezentantojn de la laika familio kiuj profitas de kompareblaj avantaĝoj.

*

Konscienco-libereco en Eŭropo: protekto kun limoj

Diversaj supernaciaj tekstoj kaj la konstituciaj kortumoj de eŭropaj landoj esence protektas liberecon de konscio. Tamen tio havas signifajn limojn, kiujn la disiĝo de Eklezioj kaj Ŝtato foje ne sukcesas venki (Francio, Portugalio).

Protekto de libereco de konscienco estas certigita en Eŭropo sed havas limojn

Unue, pluraj tekstoj devigaj por la membroŝtatoj de la Konsilio de Eŭropo, kiu kunigas kvardek sep landojn, kaj/aŭ la Eŭropa Unio (EU), kiu nun havas dudek sep landojn, protektas la liberecon de konscio. Artikolo 9-1 de la Eŭropa Konvencio por Protekto de Homaj Rajtoj kaj Fundamentaj Liberecoj de la 4-a de novembro 1950, ripetita en la samaj terminoj en la Artikolo 10 de la Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj de EU de la 7-a de decembro 2000²², disponas ke " Ĉiu havas la rajton, al libereco de penso, konscienco kaj religio; ĉi tiu rajto implicas la liberecon ŝanĝi sian religion aŭ kredon, same kiel la liberecon manifesti sian religion aŭ kredon individue aŭ kolektive, publike aŭ private, per kultado, instruado, praktikoj kaj plenumado de ritoj.

/ 2 La libereco manifesti sian religion aŭ kredojn ne povas esti submetita al aliaj limigoj ol tiuj, kiuj, antaŭviditaj de la leĝo, konsistigas necesajn rimedojn, en demokratia socio, por publika sekureco, por protekto de la publika ordo, sano aŭ moralo; , aŭ la protekto de la rajtoj kaj liberecoj de aliaj. »

Tamen, sen antaŭjuĝi la elektojn de ĉiu membroŝtato en ĉi tiu afero, la Artikolo 17 de la Traktato pri Funkciado de la EU eksplicite disponigas instituciajn ligojn inter religioj kaj la Unio: " 3. Rekonante ilian identecon kaj ilian specifan kontribuon, la Unio subtenas, malferma, travebla kaj regula dialogo kun ĉi tiuj eklezioj kaj organizoj. » Konsiderante la kristandemokratian originon kaj la politikan pezon de EU en la vivo de eŭropaj nacioj, tiu ĉi dispozicio ne estas pure formala. Ni rememoru, ke post la Jalta kaj Potsdama interkonsentoj kaj la Marshall-plano de 1949, kiuj havis la celon kaj efikon enhavi la revolucion ondon, kiu balais super la malnovan kontinenton kun la disfalo de la faŝismaj reĝimoj ekde 1943, la kristana demokratio, la ĉefa politika aliancano de Usono kie precipe laboris la bankiero Jean Monet (1888-1979), entreprenis konstrui ekonomian union konceptitan kiel la unua etapo de pli granda projekto de eŭropa politika federacio, fondita sur la fakto.

---

²¹ Leĝo de 1998 ankaŭ permesas agnoski en Aŭstrio al tre minoritataj religioj, konstituitaj en la formo de korporacioj de privata juro (Atestantoj de Jehovo).

²² Iĝite deviga per la Traktato de Lisbono kiu ekvalidis la 1-an de decembro 2009.

de subsidiareco tendenca limigi la suverenecon de nacioj por la avantaĝo de tutmonda unuo konsiderata pli racia.

Post la falo de la Berlina muro en 1989, ne nur la tiama Komunumo ekspansiigis orienten por stabiligi la kontinenton sed la projekto de la fondintoj, el la katolikaj partioj, Alcide de Gasperi (1881-1954), Robert Schumann . (1886-1963) kaj Konrad Adenauer (1876-1967), spertis tre gravan progreson: politika kaj mona unio estis trudita koste de malfortiĝo de nacioj, kiuj nun ne plu havas buĝetan nek monan suverenecon ĝis la landoj de la eŭrozono koncernas. Tiu ĉi ento kun sia nedemokratia funkciado, kiu ankoraŭ ne estas federacia ŝtato sen posedo de armita forto kaj diplomatio inda je la nomo, estas, aliflanke, plejparte sub la influo de religioj, la roma eklezio subtenanta Bruselo havas. potenca konstanta reprezentantaro, la Komisiono de Episkaroj de la Eŭropa Unio (COMECE), unu el kies celoj estas " kuraĝigi pripensadon, bazitan sur la socia instruo de la Eklezio, pri la defioj prezentitaj de konstruado de unuiĝinta Eŭropo. »

Due, la konstituciaj kortumoj de la ĉefaj eŭropaj landoj, ĉu ili apartenas al la kategorio de Ŝtatoj apartigitaj de religioj aŭ tiu de Ŝtatoj, kiuj ilin agnoskas en malsamaj formoj, ĝenerale garantias la liberecon de konscio de civitanoj, sed foje en malfortaj terminoj kongruaj kun la neŭtraleco de la Ŝtato kaj ĝia malproksimigo de religioj, la solaj kapablaj tute protekti ĝin.

Tiel, en Francio, separisma lando, en 1977²³, la Konstitucia Konsilio (CC) levis la dispoziciojn de la artikolo 1 de la leĝo de la 9-a de decembro 1905, kiu "[...] certigas liberecon de konscio [kaj] garantias la liberan ekzercon de religio [...]", kun la rango, kun konstitucia valoro, de fundamenta principo agnoskita de la leĝoj de la respubliko rezultanta el artikolo 10 de la Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj de la Civitano de la 26-a de aŭgusto 1789. Li ankaŭ konsideris tion la Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj de Eŭropa Unio de 2000 ne malhelpas la konstitucian malpermeson krei kolektivajn rajtojn favore al komunumoj nek la principon de sekularismo²⁴. Tio plifortigas Apartigon kiel kondiĉon de libereco de konscienco.

En landoj kun agnoskitaj religioj, la libereco de konscienco estas garantiata ankaŭ de la konstitucioj, sed la ĉeesto de religioj en la publika sfero limigas ĝian plenecon. En Germanio, kie restas la Konkordato de 1933 kaj kies Baza Leĝo de 1949 asertas, unuflanke, ke " La libereco de kredo kaj konscienco kaj la libereco konfesi religiajn kaj filozofiajn kredojn estas netuŝeblaj ", aliflanke, ke " La libera ekzercado de religio estas garantiita ", la Federacia Konstitucia Kortumo (CCF) de Karlsruhe, sen zorgi pri la neŭtraleco de la Ŝtato, regis ke la rifuzo de ŝtato varbi virinon kiel profesoron portanta kaptukon, en foresto de " sufiĉe fiksita jura bazo ", malobservis religian liberecon²⁵. En Italio, kies ŝanĝita Konstitucio de 1947 indikas ke " la Ŝtato kaj la Katolika Eklezio estas, ĉiu en sia domajno, sendependaj kaj suverenaj " kaj ke " Iliaj rilatoj estas regitaj de la Lateranaj Paktoj " de 1929, reviziitaj en 1984, la Konstitucia Kortumo. tamen sanktigis la pli altan principon de egaleco inter religioj²⁶. Ĝi estas maniero formale, se ne praktike, limigi la influon de katolikismo sen garantii plenan liberecon de konscio.

---

²³ CC, la 23-an de novembro 1977, n-ro 77-87 DC.

²⁴ CC, la 19-an de novembro 2004, n-ro 2004-505 DC.

²⁵ CCF, la 24-an de septembro 2003, n-ro 1436/02

²⁶ CC, la 13-an de julio 1984, n-ro 239 kaj CC, la 13-an de julio 1988, n-ro 43

Tiurilate EU- tekstoj ne multe helpas al italaj civitanoj: la ECHR konsideris, ke la ĉeesto de krucifikoj en publikaj lernejoj estas laŭleĝa²⁷. En Hispanio, kies Konstitucio de 1978 establas "[...] rilatojn de daŭra kunlaboro kun la Katolika Eklezio kaj aliaj kredoj ", neniu havante la statuson de " ŝtata religio ", kaj protektas, ne tiun de konscienco, sed " la liberecon de opinio". , religio kaj kultado de individuoj kaj komunumoj [...]", frazo de la Konstitucia Kortumo (STC) tamen konsideris legitimaj la financajn avantaĝojn donitajn al la roma eklezio per la interkonsentoj konkluditaj kun la Sankta Seĝo en 1979, pli altaj ol tiuj donitaj al aliaj. religioj. Ĝi ankaŭ regis, ke tiu diferenco inter la katolika eklezio kaj minoritataj religioj ne konsistigas atakon kontraŭ la principo de egaleco aŭ la rajton agnoskita por ĉiu ne deklari sian religion, kvankam la distribuo de la enspezo de la imposto sur la enspezo rezervita por kultado. baziĝas sur deklara sistemo²⁸. Finfine, libereco de konscio restas sufiĉe teoria en Hispanio.

Apartigo ne plenumas ĉiujn siajn promesojn

La ĉi-supre menciitaj ekzemploj montras, esence, ke la libereco de konscienco, protektita per devigaj eŭropaj tekstoj sed samtempe rezervanta institucian lokon por religioj, estas ĝenerale garantiata de la konstituciaj kortumoj de landoj kun agnoskitaj religioj, en kondiĉoj tamen, kiuj estas plejparte neperfekta. Ĉu ŝtatoj fonditaj sur sia strikta apartigo de religioj havas pli bonan rekordon ĉi-rilate? Evidente ne: multaj tordoj makuligas la promeson de Apartigo. Antaŭ ol ekzameni la kazojn de Francio kaj Portugalio, ni faru mallongan ekskurson en Usonon, malproksime de la malnova Eŭropo: al la lando de la Unua Amendo de Thomas Jefferson levante la " Muro de Apartigo ", la Supera Kortumo koloniigita de la subtenantoj. de s-ro Donald Trump donis du severajn batojn al libereco de konscienco. Per la Dobbs kaj Kennedy- juĝoj de la 24-a kaj 27-a de junio 2022²⁹, ĝi ofertis la eblecon al la Federaciaj Ŝtatoj, unuflanke, malpermesi denove, nuligante la Roe v. Wade de 1973, aborto kiu tamen konsistigas la rajton disponi de sia korpo laŭ sia konscienco, aliflanke, rajtigi preĝon en publikaj lernejoj, kontraŭkonstitucia de 1962 ĝis 2022. Nia amiko Rob Boston donos al ni ĉiujn elementojn morgaŭ .

Kiam la portugala monarkio estis renversita en 1910, la provizora registaro instalita dum la proklamo de la Unua Respubliko rapidis, unuflanke, forpeli la parokanarojn favore al la eduka reformo per dekreto de la 8-a de oktobro 1910, precipe la Societo de Jesuo , kies posedaĵoj ĝi naciigis, aliflanke, por proklami la leĝon de la 20-a de aprilo 1911 pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, kiu antaŭas la alprenon de nova konstitucio, la 21-an de aŭgusto 1911, kaj kies etendo al la Imperio montriĝis kompleksa³⁰ . En 1926, pro dividoj en la respublikana tendaro kaj en klimato de pliigo de aŭtoritataj reĝimoj en Eŭropo, estis establita milita diktaturo kiu malfermis la vojon al la starigo de la Dua Respubliko bazita sur la

---

²⁷ ECHR, Tribunalo (Granda Ĉambro), la 18-an de marto 2011, kazo Lautsi kaj aliaj kontraŭ Italio, n-ro 30814/06.

²⁸ STC, la 13-an de majo 1999

²⁹ Dobbs-decido v. Jackson Women's Health Organization, la 24-an de junio 2022 kaj Kennedy v. Brementon, la 27-an de junio 2022.

³⁰ Vidu Gonçalves Dores, Hugo, La Disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato en la Portugala Imperio, en Historio, mondo kaj religiaj kulturoj, n-ro 31, 2014, paĝoj 93 ĝis 112.

La korporacia kaj naci-katolika prezidenta konstitucio de Salazar de la 19-a de marto 1933. En parolado de 1936, li rememoris la kvin kolonojn de la nova Ŝtato: Dio, familio, laboro, patrujo kaj aŭtoritato. En 1940, la reĝimo finis konkordaton kun la kurio laŭ la kondiĉoj de kiuj la lando resendis al la romia eklezio la posedaĵojn kiun la respubliko havis.

naciigita en 1910.

Post la Portugala Revolucio de 1974 kiu finiĝis la 25-an de novembro 1975, nova konstitucio estis adoptita la 2-an de aprilo 1976. Ĝia artikolo 41 provizas ke " 1- Libereco de konscienco, religio kaj kultado estas netuŝebla; [...] 4- Eklezioj kaj religiaj komunumoj estas apartigitaj de la Ŝtato kaj povas libere organizi, ekzerci siajn funkciojn kaj festi sian kulton. » Tamen, la konkordato starigita kun la Sankta Seĝo en 1940, poste renovigita en 2004, la proceduro por agnosko de religioj fare de la Ŝtato kaj la impostaj avantaĝoj, kiujn ĉi-lastaj donas al ili, klare moderigi tiun disiĝon.

La Konstitucia Kortumo deduktis el la principo de la netuŝebleco de religioj, ke la Ŝtato devas garantii religian liberecon eĉ ene de publikaj instruejoj³¹. Ĝi pliiĝis ĉi tiun devon postulante publikajn aŭtoritatojn provizi ĉi tiun edukadon ne nur " per " sed " en " la lernejo por garantii religian liberecon³². Fine, en Portugalio, la kunvivado de reĝimo de Disigo de Ŝtato kaj religioj, de konkordato kaj diversaj kunlaboraj interkonsentoj inter la publikaj aŭtoritatoj kaj minoritataj religioj kondukas al sistemo de Ekleziaj impostoj, aldonanta al diversaj impostaj sendevigoj.

En Francio, la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato estas trudita en paŝo kun la renversiĝoj de la historio de la lando. Establita per dekreto de la Konvencio de la dua komplementa tago de la II-a jaro (la 18-an de septembro 1794), ĝi konsistas el forigo de publikaj buĝetoj, ekde 12 Nivôse jaro III (1a.

januaro 1795), elspezoj faritaj por la rekompenco de pastroj kaj la prizorgado de religiaj konstruaĵoj. La Konkordato de 1801 kaj la organikaj artikoloj ĉesigis ĉi tiun reĝimon dum pli ol jarcento, kondiĉe de efemera restarigo per la dekreto de la 2-a de aprilo 1871 de la Pariza Komunumo , kiu disponas ke " Artikolo 1 : La Eklezio estas apartigita de la stato. / Artikolo 2: La kulta buĝeto estas forigita. / Artikolo 3: Tiel nomataj mortĉefposedaĵoj, apartenantaj al religiaj kongregacioj, moveblaj aŭ nmoveblaj, estas deklaritaj naciaj posedaĵoj. »

Enskribita de la respublikanoj en la Programo de Belleville de 1869, Apartigo ekregis konstante de la ekvalido de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 kiu markis la triumfon de la Tria Respubliko post la Boulangist-krizo (1889) kaj precipe la afero Dreyfus (1894). -

1906). Ĝi konsistigas la kulminon de procezo de sekularigado de socio, sekularigado de institucioj, precipe lernejoj kaj publikaj hospitaloj, kaj konkero de la fundamentaj rajtoj de individuoj (gazetarlibereco, de kunigo, de kreado de sindikatoj, asocioj, entombigoj, eksedziĝo) . La leĝo de la 9-a de decembro 1905 starigas du fundamentajn principojn: « Artikolo 1 : La Respubliko certigas liberecon de konscio. Ĝi garantias la liberan ekzercon de religio submetita nur al la limigoj difinitaj ĉi-sube por la intereso de la publika ordo. Artikolo 2 : La Respubliko ne agnoskas, pagas aŭ subvencias ajnan religion. »

Tri ĉefaj breĉoj tra kiuj religioj, kaj precipe la Roma Eklezio, rapidas enen, malfortigas la Apartigon. Unuflanke la leĝo de la 9-a de decembro 1905 validas nur por parto de la nacia teritorio. Fine de la Unua kaj Dua Mondmilito, la Konkordato de 1801 estis reestablita en la tri departementoj de Bas-Rhin, Haut-Rhin kaj Mozelo, okupitaj fare de la Germana Imperiestra Regno de 1870 ĝis 1918, tiam de 1940 ĝis 1944. En 2013 , la Konsilio

---

³¹ TC, la 17-an de februaro 1993, n-ro 174/93.

³² TC, la 27-an de oktobro 1987, n-ro 423/87

Konstitucia Kortumo validigis tiun teritorian escepton pro la sola kialo, ke la konsistigantoj de 1946, tiam de 1958, ne eksplicite intencis etendi Apartigon al tiuj tri komunumoj³³. Krome, kun la escepto de la departementoj de Gvadelupo, Martiniko kaj Reunio, transmaraj komunumoj estas regitaj per specifaj tekstoj, precipe Gujano kiu devas pagi katolikajn pastrojn en apliko de preskribo reĝa dekreto de 1828. La Konstitucia Konsilio juĝis la prizorgadon de la Konkordato de 1801 kaj la reĝa dekreto de 1828 por esti kongrua kun la Konstitucio

en Orienta Francio kaj Gujano³⁴.

Aliflanke, la malpermeso de financado de religioj kun la celo absolute garantii la liberecon de konscio de civitanoj suferas de gravaj sendevigoj: rektaj sendevigoj enkondukitaj de la Vichy-Reĝimo en la leĝo mem - pago de publika helpo sen limigo sumo por ripari religiajn konstruaĵojn. -; nerekte sendevigo per la leĝo de la 31-a de decembro 1959 devigis la Ŝtaton kaj la lokajn aŭtoritatojn subkontrakte financi katolikajn instruejojn (dek du miliardojn da eŭroj jare) kiuj akceptas 17 % de la studentoj, en kondiĉoj praktike identaj al tiuj de la publika instruado. ³⁵ Fine, tre lastatempe, la leĝo de la 21-a de aŭgusto 2021, kiu serioze minacas la fundamentan liberecon de asocio, pridubas la principon de nerekonon de religioj fare de la Ŝtato : la Prefekto kontrolas ab initio kaj ĉiun kvinan jaron, ke religiaj asocioj, kies sola celo estas la publika ekzerco de kultado, havu ĉi tiun kvaliton. Kiel liberala Ŝtato, en la unua senco de la termino, povas decidi pri la religia karaktero aŭ ne de grupo kun religiaj celoj en reĝimo de disiĝo? Tiu ĉi demando kaj, pli ĝenerale, la libertidaj aspektoj de ĉi tiu teksto maltrankviligas kaj mobilizas la FNLP jam de du jaroj.

Konkludo

Kvankam libereco de konscienco estas agnoskita en la plej multaj eŭropaj landoj kaj kaŭzis decidojn de konstituciaj kortumoj celantaj ĝenerale certigi ĝian protekton, ĝia plena evoluo tamen renkontas diversajn obstaklojn. Unuflanke, la Traktato pri Funkciado de la Eŭropa Unio (TFEU), politika ento, kiu, sen esti federacia ŝtato, sorbas parton de la suvereneco de la nacioj kiujn ĝi ampleksas, agnoskas institucian rolon por religioj, kiu ne malsukcesi havi implicojn ene de la ŝtatoj apartenantaj al ĉi tiu unio. Aliflanke, landoj kun ŝtata religio, konkordato aŭ agnoskitaj religioj estas la plej multaj. Konscienco-libereco renkontas la oficialan ĉeeston de religioj, precipe en publika edukado, verkoj de socia naturo aŭ evoluoj en la socio. Tiel, embria esplorado kaj eŭtanazio estas strikte malpermesitaj en Germanio

Principe, la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato konsistigas la plej bonan garantion por la libereco de konscio de civitanoj. Ĝi nepre implicas, en demokratia lando, la filozofian neŭtralecon de la Ŝtato kaj la malpermeson uzi impostojn por apartaj celoj de religia naturo. Tamen, en la praktiko, ĝi ne ĉiam permesas la plenan disvolviĝon de libereco de konscio en ĉiuj kampoj. Kiel ni vidis, la portugala publika eduka sistemo disponigas forumon por religia edukado. En Francio, la katolika edukado profitas de ĝenerala publika helpo de ĉirkaŭ dek tri miliardoj da eŭroj ĉiujare.

Krome, demandoj tiel gravaj kiel la rajto al kuracista helpo en mortado, la laŭleĝa daŭro de rimedo al aborto aŭ la libereco de esplorado pri la embrio estas malpli konataj.

---

³³ CC, la 23-an de februaro 2013, n-ro 2012-297 QPC.

³⁴ CC, 5-a de aŭgusto 2011, n-ro 2011-157 QPC, CC, 21-a de februaro 2013, n-ro 2012-297 QPC kaj CC, 2-a de junio 2017, n-ro 2017-633 QPC.

³⁵ Vidu CE, la 12-an de oktobro 2011, OGEC [Organizo pri katolika eduka administrado] Fénelon, n-ro 325846.

prilaborita nur en landoj kun ŝtata religio aŭ agnoskitaj religioj, kiel Hispanio, Britio aŭ Belgio.

Sekve, estus malĝuste kontraŭstari, en Eŭropo, separisman modelon al konkordara modelo. Kune ni devas konkeri, por kelkaj, aŭ rekonkeri, por aliaj, plenan disiĝon de Ŝtatoj kaj religioj, kaj en la eduka sfero, kaj en tiuj, kie la libereco de konscienco estas ankoraŭ malproksima de esti pleniginta la tutan kampon de la civila vivo. Ĉirilate, sekvante la paŝojn de Victor Hugo, niaj komunaj agoj devus konduki nin al fari du postulojn: en ĉiu el niaj landoj ni zorgu, ke regu la aserto "La Eklezio hejme kaj la Ŝtato hejme". » ; kolektive ni ankaŭ zorgu, ke Eŭropo fariĝu tia, kio ĝi neniam estis: "[...] la kuniĝo de liberecoj en la frateco de la popoloj [...]".

Dankon.

Dominique Goussot
Estro de la Komisiono de Libera Penso " Leĝo kaj Sekularismo ".

Eklezio kaj ŝtato en la nordiaj landoj

Norvegio , Svedio , kaj Danio estas tri skandinavaj landoj kiuj havas longan historion de ŝtata implikiĝo en religio. Tiuj tri landoj havis ŝtatajn preĝejojn aŭ duonŝtatajn preĝejojn, foje pli kiel jura realaĵo ol kiel retorika realaĵo.

En Norvegio, la Evangelia Lutera Preĝejo estis la oficiala ŝtata eklezio. Oni povas diri, ke ĝi daŭre estas la establita Eklezio, eĉ se la politika retoriko koncerne la Eklezion asertas, ke ĝi estis apartigita de la Ŝtato. Ĝi daŭre estas menciita en la konstitucio kaj estas la temo de apartaj leĝoj.

La Eklezio ricevas financojn de la Ŝtato, sed laŭ malsama ŝablono ol tiu de la ceteraj religiaj aŭ vivkomunumoj. Tamen, la norvega konstitucio garantias religia libereco kaj aliaj religioj rajtas funkcii libere en la lando. En la lastaj jaroj kreskis en Norvegio la movado por disiĝo de eklezio kaj ŝtato , sed ankoraŭ restas longa vojo.

Same, Svedio havas ŝtatan preĝejon, la Preĝejon de Svedio, ekde la 16-a jarcento. La eklezio estis proksime ligita al la monarkio kaj ludis gravan rolon en la sveda socio. Tamen, en 2000 la sveda registaro oficiale apartigis preĝejon kaj ŝtaton, kaj oni povas diri ke la Eklezio de Svedio fariĝis duonŝtata preĝejo. La eklezio daŭre ricevas financon de la registaro.

Svedaj Humanistoj ne estis rekonitaj en la sama maniero kiel religiaj komunumoj.

Danio ankaŭ havas ŝtatan preĝejon, la Evangelical Lutheran Church, kio estas la establita Eklezio de Danio . La eklezio estas financita fare de la ŝtato kaj respondecas pri religia edukado en publikaj lernejoj. Ĝi ankaŭ organizas religiajn ceremoniojn kiel geedziĝoj kaj entombigoj. Tamen, la dana konstitucio garantias religia libereco kaj aliaj religioj rajtas funkcii libere en la lando. En la lastaj jaroj kreskis en Danio movado por Disigo de Eklezio kaj Ŝtato , sed la Eklezio ankoraŭ ludas gravan rolon en la dana socio kaj daŭre administras la danan civilan registron.

<https://fot.humanists.international/countries/europe-northern-europe/denmark/>

<https://fot.humanists.international/countries/europe-northern-europe/sweden/>

<https://fot.humanists.international/countries/europe-northern-europe/norway/>

Christian Lomsdalen,
Prezidanto HEF – Novègienne Humanista Asocio –

Paoli kaj Sekularismo en la Korsika Konstitucio

Paroli pri Paoli kaj sekularismo en la Korsika Konstitucio signifas antaŭ ĉio konsideri la politikan kaj socian medion, kiu kondukos Pascal Paoli konkretigi la laikan ideon en la Korsika Respubliko.

La verko de Pasquale Paoli estas markita de granda universalisma deziro, kiu kombinas filozofion kaj praktikan sencon rezultiĝantan el granda konscio pri realaĵoj. Ĉi tio en 18-a jarcento markita de la spirito de la klerismo apud la kolapso de antikva mondo.

Pasquale Paoli estis influita de la spirito de la italaj Enciklopediistoj kaj Filozofoj . Lia rezonado estas direkte al la pli altaj regionoj de la menso, sen iam perdi kontakton kun socio viroj kaj virinoj de lia tempo. La pensado de Paoli estas markita de zorgo pri tio, kion ni hodiaŭ nomas Homaj Rajtoj.

Por kompreni la pensoprocezon de Pasquale Paoli, kiu naskiĝis la 5-an de aprilo 1725 en la vilaĝeto Stretta de Morosaglia, ni devas meti nin en lia tempo kaj imagi ĉi tiun filon de karisma gvidanto agnoskita de la popolo. Lia patro Hyacinthe estis unu el la gvidantoj de la ribelo kontraŭ Ĝenovo kaj li partoprenis la nacian registaron en 1730.

Tiu engaĝiĝo igis lin enŝipiĝi por ekzilo en 1739. Pasquale Paoli akompanis sian patron kiu iĝis Kolonelo de la Korsika Regimento garizonita en Napolo. La juna Pasquale estis nomita oficiro tie kelkajn jarojn poste, sed li montris malmulte da korinklino al armeaj aferoj kaj estis pli interesita pri la tre riĉa intelekta vivo de la grandurbo.

Pasquale Paoli, kvankam romantika intelektulo, ne estas surda al la malfeliĉoj de sia patrujo, kiu daŭre fleksiĝas sub la ĝenova jugo. Li tendencas idealigi sian Insulon kiu bonŝance kondukos lin pripensi kio estas plej bona por ŝi, sed ankaŭ igos lin vundebla poste al la perfidoj al kiuj li estos submetita.

Vokita al Korsiko fare de Cunsulta, asembleo de homoj, li revenis en 1754 kaj estis elektita Generalo de la Nacio. De la komenco li proklamis demokratian Konstitucion, " la popolo decidas ĉion ", ĝi estas la principo de la suvereneco de la popolo, kiu estis proklamita 34 jarojn antaŭ la Franca Revolucio.

Tial oni povas paroli pri Respubliko antaŭ sia tempo, se oni raportas al la Jaro I de la Respubliko rezultinta el la Franca Revolucio. La Konstitucio de 1755 estas grava ago en la vivo de la homaro sur la longa vojaĝo al ĝia liberigo.

La sola antaŭa teksto garantianta individuajn liberecojn, la Habeas Corpus, estis promulgita en Anglio en 1679. Tio montras al ni, ke tio, kio okazas en Korsiko en ĉi tiu duono de la 18-a jarcento, iras, kiel la frazo de Jean-Jacques Rousseau, mirigas la mondon. *

La registaro de Pasquale Paoli estis noviga kaj aŭdaca. Koncerne Defendon, la elekto estis farita por popola armeo formita ĉefe de kamparanaj milicoj. Laŭ eduko, la Universitato de Corte estis kreita kaj laika lernejo estis malfermita en ĉiu vilaĝo. Tiu iniciato estis pli ol avangardo ĉar pasus pliajn 130 jarojn antaŭ ol sekularaj kaj devigaj publikaj lernejoj estis establitaj en Francio. Notu ke la malgranda pastraro estis tute engaĝita al la celo de Paoli kaj ke li neniam faris premon por ke instruado estu ekskluzive religia.

La konstitucio garantiis, interalie, la liberan ekzercon de religio, ĉesigante la superecon de la katolika religio sole. Pasquale Paoli preferis la establodon de judaj familioj en Cortenais kie ili evoluigis la kultivadon de reboj. Li eĉ vojaĝis iun tagon al Ile Rousse por solvi disputon favore al juda drapisto, kiu estis viktimo de falsa proceso kaj ĉikano.

Malplimulto estis tial precipe protektitaj, kiel estis la malmulto de protestantoj. Korsiko sub la Generalejo estis vera lando de azilo fama en Mediteranea Maro kaj bone pretere.

La proklamo de la Konstitucio de 1755 elstarigas tion, kio estas escepta pri ĉi tiu neverŝajna konjunkcio de faktoj, kiuj kaŭzis la aperon de Korsika Respubliko en la 18-a jarcento, en la Eŭropo de absolutaj monarkioj.

Paroli pri sekularismo en la Konstitucio de Paoli en 1755 ne estas nur limigi sin al edukado, sed konsideri pli larĝan koncepton, tiun de libereco de penso. Ĉar penslibereco havas socian implicon en ĉiuj kampoj de homaj rajtoj.

Paolista demokratio naskiĝis el la malfortiĝo kaj dekadenco de la tradiciaj potencoj de la mediteranea baseno, la plifortigo de la kosmopolitismo kaj la disvastigo de progresemaĵoj de la klerismo. Paoliana demokratio mortos pro la finfina reago antaŭ kaoso

de orda finiĝo, tiu de absoluta reĝeco, koncentranta siajn lastajn fortojn por redukti ĉi tiun Liliputon, ĉi tiun insulon kaj ĝian Respublikon, kiu defiis ĝin.

Por la viroj de la 18-a jarcento, Korsiko de Paoli havis signifon, mitan signifon, kun forto, signifon en adaptiĝo al la novaj ideoj de demokratio kaj la nova koncepto de la popolo.

Ni vidas en Pasquale Paoli la enkarniĝon de la romantika heroo kaj la patrioto, kiu batalas por la sendependeco de sia patrujo kontraŭ la Reĝo, antaŭvido de la naciaj luktoj kiuj sekvas. Paoli estis konsiderata tra Eŭropo kiel la feliĉa enkarniĝo de la klerismo, kapabla meti sian landon sur la vojon al reformoj.

La jakobinaj revoluciuloj, kaj estas grave emfazi tion, en la unuaj jaroj de la Franca Revolucio konsideris Paoli kiel sian antaŭulon. Ondo de simpatio kaj entuziasmo trakuras ilin.

La publika opinio zorge sekvis la sorton de tiu ĉi insuleto, kiu kuraĝis stari kontraŭ despotismo kaj teni ĝin for kelkaj jaroj. Katerina la 2-a invitas Paoli al Rusio kaj gratulas lin pro "la malavara maniero kiel vi defendis vian patrujon". Frederiko la 2-a faris same.

Jean-Jacques Rousseau parolas pri la ekspedicio Ponte Novu kie la soldatoj de Paoli estis venkitaj, kaj priskribas ĝin kiel "maljustan kaj ridindan kiu ŝokas ĉiun justecon, la tutan homaron, la tutan politikon, la tutan racion". (Letero al Monsieur de Saint Germain, la 17-an de februaro 1770 en Kompletaj Verkoj volumo 12, paĝo 195).

Generalo Paoli estis bonvenigita kiel triumfanto en Parizo en 1790. Li estis prezentita fare de Lafayette al 100,000 naciaj gardistoj kolektitaj ĉe la Marsa Kampo.

Robespierre, en parolado farita al la Klubo de Amikoj de la Konstitucio, deklaris: "vi defendis liberecon en tempo kiam ni eĉ ne kuraĝis esperi pri ĝi." Hodiaŭ, ni devas denunci la reviziismon, de kiu ankoraŭ suferas la historio de Pasquale Paoli. Ni diris ĝin, Pasquale Paoli aliĝis al la Franca Revolucio kiu revokis lin el la ekzilo, amiko de Robespierre, precipe lia frato, li terurigiĝis pro la eksceso de la Teruro kaj faris paŝon malantaŭen. Li estos turmentita de la ekzekuto de Jean-Sylvain Bailly, Prezidanto de la Konstituciiga Asembleo kaj Urbestro de Parizo, gilotinita en 1793.

Tamen, Paoli daŭre estos konsiderita Robespierrist kaj li estos trenita en la lastan falon. Robespierre gilotinita, korsikaj kontraŭuloj de Paoli igis lin eksterleĝulo, kiu kondukis al lia fina ekzilo.

La laboro de Pasquale Paoli rezultas el iniciatema intelekta aliro. Ĝi estas la verko de bona klerulo, kiu sciis praktiki sian filozofion kreante Ŝtaton bazitan sur la principoj de demokratio. Unu el la lecionoj de Paolismo estas la rehabilitado de la politikisto, kiu li estis en la plej aŭtentika kaj plej alta senco de la vorto.

Li havis en si tiujn du eksterordinarajn kvalitojn, kiuj, laŭ la vortoj de Max Weber, estas la signo de ŝtatistoj, kiuj agas laŭvoke. Li posedis la etikon de konvinko, komprenita kiel leĝo radikita kaj argumentita en la malavaraĵ principoj kiuj devas konstrui publikan agadon.

Ĉi tiu politika magistrato, ĉi tiu "nacia patreco", Pasquale Paoli havis la malfeliĉon ekzerci ĝin en tempo kiam Reĝoj, Ŝtatoj kaj Princoj transdonis homojn kiel heredaĵon kaj vendis ilin.

Por lia unua ekzilo, Paoli alvenis en Anglio kie li trovis sian amikon la verkisto James Boswell kiu skribis en 1765 sian Konton pri Korsiko laŭdante la registaron de Paoli. Boswell estas framasoneminentulo kiu integras Paoli en la Nine Muses Lodge de Londono.

Kiel konkludo

Pasquale Paoli tre frue estis trempita de granda klasika kulturo kies humanisma marko estis asertita dum la Klerismo .

Li estis sendube en la historio de la homoj unu el tiuj maloftaj filozofoj, kiuj kapablis praktiki la konceptojn, kiujn ili disvolvis. Ŝtatesto, li sciis akordigi la superajn interesojn de la Nacio kaj tiujn de la pleboj, al kiuj li estis proksima. Proklamante sekularismon en la Konstitucio de 1855, Pascal Paoli donis al la homoj la ŝancon liberigi sin.

John Saul en sia libro *The Bastards of Voltaire*, traktanta la diktatorecon de racio en la Okcidento, metas Jefferson kaj Paoli en ĉi tiun grupeton de gvidantoj, kiuj rezistas strukturajn imperativojn feroce defendante humanisman tradicion. Kio pli bona omaĝo ol tiu de ĉi tiu usona verkisto?

Pasquale Paoli konsideris sin la ilo de racio. Lia solida prudento ebligis al li agi prudente, kiam la fortoj de absolutismo - malnovaj kaj novaj - kirliĝis ĉirkaŭ li. Finfine li estis venkita kaj de absoluta monarkio kaj de la novaj kaj bruaj fortoj de naciisma racio , kiuj igus eŭropajn naciojn alfronti unu la alian kun senprecedenca barbareco.

Pascal Paoli komprenis, ke starigante la ideon de sekularismo en la Konstitucio de Korsiko, li proklamas, ke la viroj kaj virinoj de lia popolo estas liberaj kaj egalaj, ĉar sekularismo estas libereco!

Dankon.

Philippe Guglielmi
Honora Prezidanto de Laïcité-Liberté

* Jean-Jacques Rousseau skribis en la Socia Kontrakto en 1762: " Estas ankoraŭ popolo en Eŭropo kapabla je leĝaro, ĝi estas la Insulo Korsiko. La braveco kaj konstanteco, per kiuj ĉi tiu kuraĝa popolo sciis rekuperi kaj defendi sian liberecon, meritas, ke iu saĝulo instruis al ili kiel konservi ĝin. Mi antaŭsentas, ke iutage ĉi tiu insuleto mirigos Eŭropon. » (Red. noto)

Ŝtata enmiksiĝo en islama kultado en Belgio

De la kreado de la belga ŝtato, publika financado de religioj estis pravigita antaŭ ĉio pro ilia supozebla " socia utileco ", sed fakte, per ilia centra rolo en certigado de publika ordo kaj socia kontrolo. Kiel rezulto de la sekularigado de socio, tiu sekureca rolo forvelkis kun la tempo. Tamen ĝi revenas en forto koncerne la islaman kulton: de pluraj jardekoj fakte la aŭtoritatoj klopodas organizi islaman kulton, kontraŭ " la " islamaj religioj, ekster " la " islamaj religioj, en la nomo de la lukto kontraŭ terorismo. .

Por la CLP-KVD, dependas de islamanoj organizi sian kultadon per si mem, kiel ĉiu kultado. Krome, voli krei Islamon de Belgio aŭ Islamon en Belgio portas en si mem kontraŭdiron, tiun de malobservi la Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato.

La lastaj intervenoj de la Justicministro respondeca pri religioj por reguligi la islaman kulton estas malobservo de la aŭtonomeco de la religioj, enskribitaj en la Konstitucio. Ili ilustras ke la Belga Ŝtato estas nek laika Ŝtato nek neŭtrala Ŝtato.

Ekde ĝia agnosko en 1974 [1] , Islamo estas la temo de pluraj organizaj provoj en Belgio sub la gvidado de la diversaj Justicministroj. Estas malfacile trovi Justicministron, kiu ne aspiris " malsovaĝigi " Islamon per prunto de la metodo de Bonaparte , por kiu religioj utilas por konservi la socian ordon. Sed por tio, ni devas havi kontrolon super la pastraro kaj la organizo de religioj. Tial Bonaparte, krom subskribi konkordaton kun Pio la 7-a por katolika kultado, trudis hierarkian organizon en la formo de centra konsistorio por aliaj kredoj (protestanta kaj juda). (2)

Van Quickenborne post multaj aliaj...

La 15-an de septembro 2022, la nuna Justicministro respondeca pri religioj Vincent Van Quickenborne retiris agnoskon de la Ekzekutivo de Islamanoj de Belgio (EMB) kiel reprezenta korpo de islama religio, kaj tuj anoncis la nomumon de provizora korpo por " nuna aferoj ". Ĉu la ministro planas fondi ankaŭ islaman Sanktan Seĝon ?

La novkonkordatista tento de la diversaj ministroj

Tiel la diversaj ministroj respondecaj pri religioj sub la malsamaj registaroj trudis kaj organizis elektojn por elekti Ĝeneralan Asembleon de la Islamanoj de Belgio respondeca por elekti Ekzekutivon de la Islamanoj de Belgio (EMB), reprezentanta oficialulon de religio kun la publikaj aŭtoritatoj. Kaj tiel estu donitaj surteraj, financaj avantaĝoj, ktp. specifa por la belga sistemo de financado de religioj.

Kandidatoj KAJ elektitaj oficistoj devis esti sinkronigitaj de Ŝtata Sekureco (3). Samtempe, la kreo en 2017 fare de JC Marcourt (Socialista Partio), Ministro de Supera Eduko, de la Instituto por la Promocio de Trejnado pri Islamo - nomita de malbonaj langoj " Marcourt Instituto " - kaj la kreado de Konsilio de teologoj kreita ene de la EMB fare de la klerikala Koen Geens (CD&V), montras, ke ne plu temas nur pri enmiksiĝo en la internan organizon de islama kultado, sed ankaŭ pri interveno en la enhavo de la religio. Klare, kontrolante Islamon, kaj fakte provante trudi realan publikan superrigardon al ĉi tiu kulto.

Ĝuste do modeligante sin laŭ la agado de Bonaparte , la diversaj registaroj laboras de pli ol tridek jaroj por organizi Islamon malgraŭ si, starigante veran konsistorian strukturon por la kultado. Muslim. Ĉi tiu enmiksiĝo en islama kultado estas parto de novkolonia koncepto [4] kiu regis en koloniismo: " kiu tenas la imamojn kaj regas ilin, tenas la homojn " (5)

Ĉu la ministro planas kunvoki konsilion de Islamo?

La lastaj pozicioj kaj decidoj de la federacia registaro, precipe, tiu de rajto de revizio pri kiu povas esti membro de la EMB, tiu de la (anoncita) nomumo de provizora korpo por " aktualaj aferoj " ene de la EMB, ke rilate al feminigo de la EMB, travidebleco, ktp. (6) levi la demandon pri ĝia kongruo kun la principo de organiza kaj " konvinka " aŭtonomio, al kiu religioj kaj ĉiuj aliaj asocioj rajtas laŭ artikoloj 19 kaj 21 de la Konstitucio same kiel artikolo 9 de la Eŭropa Konvencio pri Homaj Rajtoj (ECHR). Estas la principoj mem de absoluta libereco de konscio kaj libereco de asocio , kiuj estas malobservitaj ĉi tie.

Tiaj intervenoj en la konstitucio de la reprezenta korpo de religio, kaj ĉi tiu deziro al kontrolo de teologia orientiĝo neniam estis efektivitaj, ĝis ĉi tiu punkto ĉiukaze, organizi la reprezentadon de aliaj religioj aŭ senkonfesaj kredoj (8).

La pravigoj donitaj de la ministro ne mankas miri: batali kontraŭ la risko de ekstera enmiksiĝo, feminigi la EMB... La ministro rapide forgesas, ke estas la malsamaj registaroj kiuj organizis la EMB laŭ etna kaj metita sub la regado de Turkio.

kaj Maroko. La sinteno de la ministro kaj liaj antaŭuloj estas tamen malpli suspektinda al aliaj religioj pri tiu ĉi temo, por citi nur la romkatolikan religion ekzemple.

Specifaj kontroloj por islama kultado

Ĉu ni memoru, ke la Romkatolika Eklezio postulis kaj akiris en 1831 la rajton, laŭ artikolo 21 de la Konstitucio " korespondi kun siaj superuloj kaj publikigi iliajn aktojn... " kio estas rekonno de supereco Roman (Vatikano) pri kultado; ke episkopoj estas nomumitaj de la papo kaj ke la Konferenco de Episkopoj estas submetita al la papo, estro de eksterlanda organizo?

Organizo de kiu amaso da servistoj havas problemojn kun homa justeco. Ĉu ni memoru, ke ne estas postulo por feminigo de aliaj religioj? Laŭ kia rajto kaj surbaze de kia jura teksto?...

Ne estas dubo, ke se la CEDH estus kaptita, ĝi juĝus, ke tio konsistigas neegalan traktadon kaj diskriminacion kompare kun aliaj religioj kaj filozofioj ĉeestantaj sur belga teritorio, ĉar la belga Ŝtato ne pretendas regi super ili, eĉ se ĝi financas ilin amase.

La implica mesaĝo estas klara: " ni bezonas Islamon EL Belgio ", kiu krome estas " demokrata kaj moderna " laŭ la gusto de la Registaro kaj kiu utile dialogus kun la publikaj aŭtoritatoj. Tio estas islama religio kiu respondus al la deziroj de politika potenco.

Islamismo, kiel aliaj religioj, konforme al religia libereco, havas la rajton al sia loko EN Belgio. La deziro al Belgio venas de nostalgio al la koloniaj potencoj, kiuj provis trudi religion por ili.

Ne povante hodiaŭ ludi tiun ĉi karton de la pasinteco, sinsekvaj registaroj frekventis komunumismon, kiu fakte prenas iujn turniĝojn en la traktado de la kolonia islamismo [9].

Religioj kaj asocioj, kiajn ajn ili estu, devas povi organizi sin libere, laŭ siaj principoj, kiel disvastiĝas en la Konstitucio kaj la leĝoj. Enmiksiĝo de iu ajn politika potenco en religioj kaj asocioj estas neakceptebla kaj kontraŭa al demokratio.

Kio estas la vojo al sekularismo?

Ne estas al la Ŝtato, nek al ĝia administrado, dekreti tion, kio konsistigas " bona Islamo " aŭ malkvalifiki " malbonan Islamon "; de la " bona " aŭ malbona islamano. Ĉi tio estas parto de Konkordato kaj Bonapartisma aliro al enmiksiĝo en religio. Tio estas tute kontraŭa al la principoj de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, kiujn la Justicministro mem (sic) mem kuraĝas aserti ĝustatempe kaj cinika maniero (10).

Se religio disverŝiĝas en la publikan sferon, la Ŝtato devas mobilizi la trudan potencialon de ĝenerala juro. La dispozicioj de ĝenerala juro sufiĉas por subpremi ĉiujn liberticidajn, segregaciismajn manifestiĝojn... de iu ajn religio.

Por Libera Penso, ne ekzistas bona aŭ malbona religio. Ili estas klarigo de la mondo kiu iras kontraŭ raciismo kaj la rolo de homoj sur la vojo al ilia emancipiĝo. Sed la polemikoj ĉirkaŭ la islama kultado finfine nur parazitas la verajn debatojn pri institucia sekularismo, pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato.

Por la CLP-KVD, ne necesas fari distingon inter malsamaj religioj koncerne la " Disigon de Eklezio kaj Ŝtato ". Ĉiuj monoteismaj religioj estas teokratiaj en esenco. Tio validas por katolikismo, judismo, ĝi validas ankaŭ por islamismo.

Temas pri proklamado kaj mobilizado por la sekularismo de la Ŝtato kaj ĝia neŭtraleco - ĝia indiferenteco - al la kredoj kaj nekredemoj de ĉiu persono. Tion garantias la principo de strikta apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, kaj la sekularismo de la Ŝtato en ĝiaj rilatoj kun civitanoj.

Estas do konvene denunci la agojn de ĉi tiu registaro, sed des pli mobilizi por ke la Ŝtato en la larĝa senco nek agnosku nek subvenciu Ekleziojn, religiojn, ĉesigu religiajn klasojn en publikaj lernejoj kaj financas tiel nomatajn " liberajn ". " religiaj lernejoj .

Defendi laikecon signifas postuli la forigon de artikoloj de la Konstitucio, leĝoj kaj dekretoj, kiuj rajtigas la financadon de religioj kaj religiaj lernejoj.

Yves Eeckman

CLP-KVD

Notoj:

(1) La unua leĝpropono rekonanta la " mahomedanan religion " (sic) en Belgio estis prezentita en parlamento en 1971 fare de CD&parlamentanoj. Daŭris ĝis 1974 ke la leĝo estis pasigita.

(2) En la politika-religia domajno, konkordato estas interkonsento inter la Sankta Seĝo por la Katolika Eklezio (la spirita potenco) kaj suverena Ŝtato (la tempa potenco) koncerne la eklezian organizon kaj la rilatojn inter la Eklezio kaj Ŝtato. La teritorioj kiuj formis Belgion en 1830 estis francaj de 1794 ĝis 1814 kaj nederlandanoj de 1815 ĝis 1830. Tiuj teritorioj estis submetitaj al du Konkordatoj, unue tiu subskribita, la tagon post la puĉo de 18 Brumaire inter Bonaparte, Unua Konsulo, kaj Pius VII tiam kiu subskribis inter Vilhelmo la 1-a, reĝo de Nederlando. La Konkordato, subskribita de Bonaparte kaj la Sankta Seĝo, rekonas la Katolika Eklezion kiel la religion de la "granda plimulto de la franca popolo" ; antaŭvidas precipe la nomumon de episkopoj fare de la ŝtatestro (artikolo 14); donas financan traktadon al episkopoj kaj paroĥestroj; postulas episkopojn kaj pastrojn fari ĵuron de lojaleco al la Registaro (artikolo 6 kaj 7) ...

(3) Ĉi tiu " eksplodo " (enketo pri Ŝtata Sekureco) estis farita sen iu jura kadro, tio estis nur establita de la leĝo de la 27-a de majo 2005. Mankas proceduro por la reprezentado de aliaj religioj.

(4) JP Schreiber " Administrado de Islamo: ĉu novgalikanismo? » 2015, retejo de Orela ULB (ĉi tie) [___](#)

(5) Nacia Federacio de Libera Penso (FNLP): " Racie diskutanta Islamon ". Argumentoj

(6) Letero de la Ministro de Justeco al la prezidanto de la Ekzekutivo de Islamanoj de Belgio (EMB) klare indikas, ke, por la ministro, la konservado de Salah Echallaoui kiel prezidanto de la EMB konsistigas malhelpon al la rekono de loka. Islama komunumo. Trib. Bruselo, la 1-an de septembro 2022, 21/2953/A, § II.1.2, p. 7-8.

(7) „La libereco de religio, tiu de ilia publika ekzercado, same kiel la libereco esprimi siajn opiniojn pri ĉiuj aferoj, estas garantiitaj [...] (art. 19); "La Ŝtato havas neniun rajton interveni nek en la nomumo aŭ en la instalado de ministroj de ajna religio, nek malpermesi al ili korespondi kun siaj superuloj, [...] (art. 21);

(8) La nuraj intervenoj listigitaj koncernas la organizon de anglikana kultado en 1875 kaj la anstataŭigon de la Sinodo de la Unuiĝinta Protestanta Eklezio de Belgio per korpo etendita al evangeliaj eklezioj.

(9) Organizo de islama kultado konfidita al la Islama kaj Kultura Centro de Belgio (CICB); kandidatoj klasigitaj etne, elektoj faritaj per moskeoj...

(10) " La ministro alvokas la islaman komunumon en nia lando organizi sin en travidebla, sendependa kaj plurisma maniero, surbaze de religia libereco kaj la demokrata kaj libera karaktero de nia socio. En la kadro de la disigo de Eklezio kaj Ŝtato, nur religiaj komunumoj kapablas krei reprezentan korpon kiel interparolanto de la registaro. » RTBF

La Interkonsentoj de 1979 inter Hispanio kaj la Sankta Seĝo. Konkordato en la Ombro

La (ne-)religienco de la hispana socio

Hispanio havas reputacion por esti tre religia ŝtato, ĉefe katolika. Ĉi tiu kliŝo estas forte, sed lastatempaj statistikoj ne subtenas ĝin. La sekularigado de la hispana socio ege progresis malgraŭ la granda malemo de la Katolika Eklezio (kiu provis konservi sian historian dominadon kiel eble plej multe) adaptiĝi al la nuntempa realo de la lando.

Tiu ĉi procezo de sekularigado multe akceliĝis dum la lastaj dudek jaroj. Dum ĉi tiu periodo, la proporcio de religiaj geedziĝoj falis de pli ol 75% al malpli ol 20%. Bapto ankaŭ estas en malkresko, kun malpli ol duono de novnaskitoj estas portita ĉe la bapto hodiaŭ.

La nombro da homoj identigantaj sin kiel katolikoj ankaŭ malpliiĝis, de 77% en 2006 ĝis 53% en 2023. Praktikantaj katolikoj nun reprezentas malpli ol 20% de la loĝantaro kaj nekredantoj kaj agnostikuloj nun superas 40%. Ĉi tiu tendenco estas eĉ pli prononcita inter 18-24-jarojn aĝa, kun preskaŭ 60%.

Tamen hispanaj institucioj malvolontas moviĝi al sekularismo. Dum jarcentoj, Hispanio konservis ekskluzivan konfesismojn kaj ŝtataj aŭtoritatoj trudis la devon praktiki la katolikan religion. Tiu kunkulpeco inter publikaj kaj religiaj aŭtoritatoj daŭris preskaŭ ĝis la fino de la 20-a jarcento, kun ekstreme mallongaj periodoj de Eklezio-Ŝtata Apartigo (kiel la Dua Respubliko : 1931-1936). Dum la kvar jardekoj de ŝtata katolikismo trudita de la Franco-diktaturo, libereco de konscio estis subpremita kaj malavaraĵaj privilegioj estis konceditaj al la Romkatolika Eklezio en la areoj de ekonomio, edukado, kulturo, justeco kaj asistado al la armetropoj. La kvar interkonsentoj subskribitaj inter la Hispana Ŝtato kaj la Sankta Seĝo en januaro 1979, kiuj konsistigas faktan konkordaton kaj kiuj estos la temo de ĉi tiu dokumento, estas strukturitaj ĉirkaŭ tiuj kvar.

aksoj.

Sed antaŭ ol enprofundiĝi en la implicojn de tiuj interkonsentoj, ni mallonge resumos la sinsekvajn konkordatojn en Hispanio.

Historia revizio de konkordatoj en Hispanio

Hispanio havas tion, kio povus esti konsiderata kiel unua konkordato en la interkonsentoj de la Koncilio de Konstanco, okazigitaj en 1418. Tamen, en nia lando la unua interkonsento oficiale konata kiel konkordato estis subskribita de reĝo Ferdinando la 6-a kaj papo Benedikto Pluraj negravaj interkonsentoj subskribitaj de sinsekvaj reĝoj (Karlo la 3-a kaj Karolo la 4-a) estis aldonitaj al la konkordato, sed nur jarcenton poste estis subskribita konkordato rekte influanta la internan politikon de la lando.

Dum la unua parto de la 19-a jarcento, multaj malkonsentoj ekestis inter la hispana ŝtato kaj la Romkatolika Eklezio sekvante la pliiĝon de la liberala movado kaj la konfiskon de eklezia posedaĵo. Por restarigi la rilatojn inter Eklezio kaj Ŝtato, estis subskribita la Konkordato de 1851, en kiu estis faritaj gravaj koncedoj: la Katolika Eklezio estis rekonita kiel la sola Eklezio de la hispana nacio kaj la demando de konfiskoj estas solvita per rekono de la rajto de la Eklezio je akiri kaj posedi posedaĵon. Tiu ĉi traktato permesis al la Romkatolika Eklezio reakiri la ideologian kaj socian potencon, kiun ĝi perdis en antaŭaj jardekoj.

La Hispana Ŝtato devigis finance subteni la religion, ĝi estas devigata certigi, ke publika kaj privata edukado konformas al la doktrino de la katolika religio, kaj la Katolika Eklezio estas rajtigita konservi sian rajton de cenzuro kaj sian propran jurisdikcion super siaj membroj. Estas malfacile kompreni

kial tia interkonsento estis subskribita, krom se ni konsideras la kompenson, kiun ricevis la monarkio: la agnosko de Izabela la 2-a kiel legitima reĝino de Hispanio fronte al la postuloj de la karlista movado, kiu celis proponi branĉon alternativon de la Burbonoj . al la trono de Hispanio kaj jam provokis du civilajn militojn (1833-1840 kaj 1846-1849).

La Revolucio de 1868, post kiu Isabella II ekziliĝis en Francio, kaŭzis la subskribon de Konstitucio (1869) kiu finfine rekonis liberecon de religio kaj konscienco, sen tamen nuligi la ekzistantan Konkordaton . Sed tiu progreso estis mallongdaŭra, ĉar la Restarigo de la Burbonoj al la trono (kun Alphonse XII, filo de Isabella II) kondukis al la aprobo de konfesia Konstitucio (1876).

Tiuj mallongaj progresoj sekvitaj per gravaj malsukcesoj estis ripetitaj laŭ eĉ pli tragediaj manieroj en la 20-a jarcento. Tiel, post la nova ekzilo de la Burbonoj en 1931, la aprobo de la Konstitucio de la Dua Respubliko kaŭzis la supozeblan forigon de la Konkordato de 1851. Kvin jarojn poste, la Eklezio subtenis la puĉon kiu kondukis al la interna milito. (1936-1939) kaj la Franco-diktaturo. En interŝanĝo por tiu subteno, ŝtatkatolikismo estis establita, kiu permesis la subskribon de la Konkordato de 1953.

La Konkordato plifirmigis ekleziajn privilegiojn en la kampo de edukado, kiu signife limigis la kreadon de libera konscienco, ĉar la studo de katolika religio kaj moralo estis deviga. Kvankam ĝi devenas de la dua duono de la 20-a jarcento, tiu ĉi konkordato enhavas anakronismajn principojn kiel "La katolika, apostola kaj romia religio daŭre estas la sola religio de la hispana nacio" aŭ "La Ŝtato agnoskas la katolikan eklezion kiel perfektan socion". . Ideologio, kiu devus aparteni al la privata sfero, tiel invadis la publikan sferon, ĉar la Konkordato ankaŭ reguligis interalie la eklezian cenzuron.

Certaj enhavoj de la Konkordato de 1953 ŝajnis aberra por la Eklezio rezultiĝanta el la Dua Vatikana Koncilio. Krome, novaj demokratiaj tempoj tagiĝis en Hispanio, kio kaŭzis la renovigon de tiu traktato post la morto de la diktatoro en 1975.

La kvar interkonsentoj de 1979

Kontaktoj inter la Hispana Ŝtato kaj la Sankta Seĝo komenciĝis en 1976 per unua kadra interkonsento, kiu celis establi "sanan kunlaboron inter la partioj" pri "temoj de komuna intereso". Tamen, konsiderante "la katolikan plimulton de la hispana popolo". Komence, la ŝtatestro ĉesas nomumi ĉefepiskopojn kaj episkopojn , kaj klerikoj estas kondiĉigitaj de burĝa jurisdikcio.

Ni iras al la interkonsentoj de 1979, kiuj apenaŭ traktas kelkajn ŝlosilajn elementojn por la eklezia povo: ideologiaj, kun ĉeesto de la Eklezio en edukado, kaj ekonomiaj, kun konservado de privilegioj rilate financadon kaj "impostadon". La intertraktado de tiuj interkonsentoj okazis en tuta obskurantismo kaj laŭ la kriterioj de registaro ankoraŭ antaŭkonstitucia, konservativa kaj kun katolikaj naciaj radikoj.

Tiel, tiu ĉi intertraktado okazis paralele kun la redaktado kaj aprobo de la Demokrata Konstitucio, kiu ekvalidis la 29-an de decembro 1978. La Akordoj estis subskribitaj kelkajn tagojn poste, la 3-an de januaro 1979. Ĝi estas kiu ŝajnas esti ĉe la origino de la seriozaj kontraŭdiroj de la Hispana Konstitucio en religiaj aferoj, kiuj permesas malsamajn interpretojn. Bedaŭrinde, sinsekvaj demokratiaj registaroj ĉiam favoris konfesajn legadon.

La sekvoj de la interkonsentoj de 1979

1) Enmiksiĝo en edukado

La "konkordato" de 1979 havis fortan efikon al la hispana socio, kun flankaj efikoj al publika edukado. La interkonsento pri edukado kaj kulturaj aferoj favoris doktrinan enmiksiĝon en lernejoj, ĉar ĝi establis la devon instrui la katolikan religion en neuniversitataj lernejoj.

Ĝi ankaŭ postulas, ke instruado en publikaj lernejoj estu respektama al kristana etiko,

eĉ se ĝi implikas la inkludon de malnoviĝintaj dogmoj kiuj konfliktas kun Homaj Rajtoj kaj scienco. La enhavo de religia materialo estas ideologie poluita kaj ne estas determinita de la Edukministerio, sed de la Episkopa Konferenco. Sekve, ĉi tiu afero estas la temo de agadoj kontraŭaj al la libereco de konscio kaj al la rajtoj de la infano (la organizo de religiaj procesioj en infanĝardenoj estas klara ekzemplo). Krome, la instruistoj respondecaj pri la kurso estas elektitaj de la episkopoj, sed iliaj salajroj estas pagataj de la ŝtato.

2) Misappropriado de publikaj monrimedoj

Laŭ la interkonsentoj de 1979, Hispanio devis garantii subvenciojn al la Romkatolika Eklezio ĝis ĝi fariĝos memfinancado, tio estas ĝis ĝi "akirigos per si mem sufiĉajn rimedojn por kontentigi siajn bezonojn. 44 jarojn poste, la Eklezio ne plenumis sian parton de la traktato, nek pravigis la mankon de progreso al memfinancado. Tiel, la agadraporto nuntempe prezentita de la Hispana Episkopa Konferenco ne pravigas la ricevitajn sumojn kaj ilian uzon. Jen kion substrekis la Revizora Kortumo en 2020, indikante, inter alie, ke estas nepravigebla pluso.

Nuntempe grandegaj kvantoj de publikaj financo daŭre estas deturnitaj al didomoj kaj katolikaj lernejoj, amaskomunikiloj, hospitaloj aŭ fondaĵoj. Laŭ kalkuloj de Europa Laica, la jara sumo superas 11,6 miliardojn da eŭroj. La malavaraĵoj sendevigoj reprezentas pli ol 2 miliardojn da eŭroj jare evitante la pagon de, inter alie, heredaj, transdonaj aŭ donacimpostoj. Ankaŭ ne estas pagitaj impostoj pro la vendo de biletoj (eŭfemisme nomataj "donacoj") por katedraloj, muzeoj kaj aliaj konstruaĵoj de histori-arta graveco kaj por turisma uzo.

La sendevigo de ĉiuj impostoj, krom aldonvalora imposto (AVI), validas kaj por la Romkatolika Eklezio kaj ĉiuj ĝiaj organizoj. Tio signifas precipe ke, en multaj kazoj, ili ne pagas domimposton, eĉ por konstruaĵoj loĝantaj enspezigajn ekonomiajn agadojn, kiel ekzemple hoteloj. Tiuj sendevigoj do konsistigas ŝtatan helpon kontraŭe al la EU- traktato kaj postulus eŭropan reagon.

La interkonsento pri ekonomiaj aferoj enhavas tre specifajn klaŭzojn, kiel kompenson donitan al la Romkatolika Eklezio okaze de impostaj ŝanĝoj, kiuj devigas ĝin pagi iujn impostojn. Tiu ĉi klaŭzo estis aplikita en 2008 por kompensi la aplikon de AVI. Kontraŭ la pago de ĉi tiu imposto, la sumo, kiun hispanoj povas asigni al la Katolika Eklezio en sia impostdeklaro, estis pliigita al 0,7%. Tio ne estas kroma mono pagota de katolikoj, sed sumoj prenitaj el la ĝenerala ŝtatbuĝeto, tio estas de ĉiuj civitanoj, kiajn ajn iliajn kredojn.

3) Privilegioj de sektoro de socio kaj anakronismaj institucioj

La Hispana Katolika Eklezio havas apartan juran reĝimon, kiu permesas al ĝi havi civilan juran personecon ekster la komuna sistemo de asocioj. Tiel, katolika geedziĝo produktas civilajn efikojn kaj la ŝtato rekonas la netuŝeblecon de didomoj, arkivoj kaj dokumentoj de la Eklezio. Katolikaj armeaj pastroj en hospitaloj, universitatoj kaj malliberejoj estas pagataj de la ŝtato.

Tiuj kiuj servas en la armetrupoj ankaŭ havas armean rangon (kolonelo, majoro, kapitano, leŭtenanto, ktp.) kaj ankaŭ estas pagataj de la ŝtato. Publikaj financo ankaŭ financas la Arzobispado Castrense, institucion heredita de alia epoko, kies membroj estas "duonmonaĥoj, duonsoldatoj", gviditaj fare de ĉefepiskopo nomumita fare de la reĝo, kiu havas la rangon (kaj salajron) de generalmajoro.

Takso de la interkonsentoj el la perspektivo de Europa laica

La artikolo 16.3 de la Hispana Konstitucio difinas, ke "neniu konfeso havu la karakteron de ŝtato", sed ankaŭ trudas la starigon de "rilatoj de kunlaboro kun la Katolika Eklezio", kio pridubas la neŭtralecon de la institucioj. Tamen, la Konstitucio ne establas la naturon de tiu kunlaboro, nek ĝian amplekson, nek la manieron en kiu ĝi devas esti artikulata, kaj povas ekzisti multoblaj manieroj fari tion. Tial, la Akordoj de 1979 estis maniero prefiksi ĉi tiun kunlaboron, establante ludtabulon en kiu ekleziaj privilegioj ne estus modifitaj post la alveno de la demokratia epoko.

La Akordoj (1979) havas klare kontraŭkonstitucian enhavon ĉar ili malobservas religian liberecon (en diskriminacii kontraŭ nereligiaj opcioj; artikolo 16.1 de la Konstitucio), la nekonesia naturo de la Ŝtato (artikolo 16.3), egaleco (artikolo 14) kaj impostado (artikolo 31).

La Interkonsentoj de 1979 havas la karakterizaĵojn de internacia traktato inter Ŝtatoj. Tamen tio, kio estas interkonsentita en la traktato, koncernas ne internaciajn aferojn, sed prefere la intervenon de Ŝtato en la internajn politikajn aferojn de la unua, kun la sekvo de la perdo de la ŝtata suvereneco. Krome, ne ekzistas reciprokeco, kun unu partio ricevanta avantaĝojn kaj la alia nur kostoj kaj devoj.

La lastaj 40 jaroj montris, ke ne ekzistas politika volo en Hispanio por determini ĉu progresis en la sindevigo de la katolika eklezio al memfinancado. Neniu registaro, eĉ la plej progresema, agis, kvankam la agadraporto de la Hispana Episkopa Konferenco

ne respektas ĉi tiun celon nek la necesan travideblecon.

Krome, la kunkulpeco de la Juĝistaro povus ankaŭ esti levita, pro la juĝa flakeco en solvado de tiu demokratia misprezento kaj en pridubado de la kontraŭkonstituciaj efikoj de tiuj interkonsentoj.

2023, balotjaro

Ĉi tiu jaro estos markita de sinsekvo de urbaj kaj regionaj elektoj (la 28-an de majo) kaj ĝeneralaj elektoj (en decembro). Tamen, ne certas, ke reala progreso estos farita rilate la sekularigadon de la Ŝtato kaj la forigon de la Interkonsentoj. Oni devas memori, ke la nuna koalicia registaro ne plenumis la promesojn de sia voĉdona programo, kiu inkluzivis tre gravajn rimedojn por la laika movado, kiel la aprobon de "leĝo pri libereco de konscio, kiu garantias la sekularecon de la Ŝtato kaj ties; neŭtraleco koncerne ĉiujn religiajn konfesojn.

Pro ĉiuj ĉi kialoj, la registaro ŝajnas esti forlasinta siajn engaĝiĝojn al sekularismo kaj ŝajnas tre neverŝajne, ke ĝi iros al la forigo de la Akordoj de 1979, tiel ke la civilaj aferoj, kiuj estas nature internaj politikoj, daŭre estos subigitaj al la interesoj de eksterlanda konfesa ŝtato.

Sendepende de la registaro, Europa Laica ne laciĝos denunci ĉi tiujn interkonsentojn kaj la neceson nuligi ilin kiel nepravigeblan kaj necesan kondiĉon por atingi realan kaj efikan liberecon de konscio kaj sekularismo en la Hispana Ŝtato.

Pablo G. Toral de Europa Laica Komunikado legita de José Arias

Klerikismo en Latin-Ameriko kontraŭ sekularismo

Saluton al ĉiuj, kaj antaŭ ĉio mi ŝatus danki la kamaradojn de la AILP pro ilia iniciato kaj pro tio, ke mi donis la ŝancon paroli kun vi.

En Latin-Ameriko, la klerikalismo ĉeestas ekde la alveno de la Konkerintoj: ni memoru, ke nia kontinento estis konkerita per du vojoj: tiu de la glavo kaj tiu de la kruco. Kaj dum la kolonia epoko, kiu daŭris proksimume inter la 1500-aj jaroj kaj la unua triono de la 19-a jarcento, tio estas, pli ol 300 jarojn, la Katolika Eklezio estis ŝlosila institucio por konservi la strukturon de regado.

En la unua triono de la 19-a jarcento, sub la influo de la novaj ideoj de la Klerismo kaj la Usona kaj Franca Revolucioj, okazis la procezo de sendependeco. Tamen, la emergantaj ŝtatoj heredis katolikan eklezion, kiu etendis sian tempan potencon kaj moralan influon al la tuta loĝantaro per privilegioj kaj riĉaĵoj akumulitaj dum jarcentoj da konkero kaj koloniigo.

Post la sendependiĝo, la unuaj Konstitucioj de la novaj Respublikoj ĝenerale proklamis la katolikan religion kiel oficialulon de la ŝtato; sed registaroj serĉis manierojn subigi la Eklezion.

La plej radikalaj respublikaj sektoroj, konsistantaj el framasonoj, liberpensuloj kaj certaj protestantaj sektoroj, batalis por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Tamen, tiu impulso ne estis ĉiam lineara aŭ libera de konflikto, kondukante al la fino de la 19-a jarcento al preskaŭ ĝeneraligita sekularigo de la Ŝtato kaj la emancipiĝo de la Eklezio kadre de reĝimo de libereco de religio.

Tamen, Katolikismo prezentis fortan reziston kontraŭ sekularigado kaj la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, kaj kie ĝi estis potenca institucio, ĝi povis alianci sin kun konservativaj politikaj kaj ekonomiaj fortoj por starigi reziston kiu eĉ prenis la formon de realaj kaj sangaj internaj militoj, kiel en Meksiko, inter 1858 kaj 1860 kaj en Kolombio, inter 1876 kaj 1877. En Meksiko, la antiklerikalaj reformoj restis en forto, sed en Kolombio, ili suferis malsukceson kun la venko de la klerikala tendaro.

Ĝenerale, ekde ĉirkaŭ 1880, kun la plifortiĝo de la movado de sekularigado de Ŝtatoj kaj politikoj celantaj formi civitanecon identigitan kun la Respublikoj, la Eklezio komencis adaptiĝon kiu igis ĝin plifortigi sian internan pozicion kaj vidi la aperon de socia movado mobilizita ĉirkaŭ katolikaj idealoj.

La leĝoj pri civila geedziĝo, la sekularigado de tombejoj, civilaj registroj kaj la sekularigo de publika edukado estis favoraj momentoj por reliefigi la pli-malpli gravajn streĉiĝojn inter civilaj kaj ekleziaj regantoj, kiuj ofte rezultigis malfortajn kompromisojn.

En ĉi tiu procezo, estas en Urugvajo ke la plej profunda progreso estis solidigita, kun la kompletigo de ĝiaj reformprocezoj kun la Konstitucio de 1919 kiu aplikas la kompletan apartigon de Eklezio kaj Ŝtato. En ĉi tiu procezo, libera, deviga kaj laika edukado estis establita, forigante ĉiun religian instruadon en lernejoj, same kiel la eksedzigan leĝon, la forigon de ĉiuj religiaj bildoj el publikaj konstruaĵoj, la eliminon de la religia ĵuro de publikaj aŭtoritatoj, la forigo de armeaj pastroj, la sekularigado de religiaj festotagoj (ekzemple Kristnasko estas nomata "Familia Tago", Sankta Semajno estas nomata "Turisma Semajno", ktp.).

La 20-a jarcento vidis la hegemonian konservadon de la katolika ĉeesto en latin-amerikaj socioj, same kiel fortan ĉeeston de religia enhavo, eĉ en instituciaj aspektoj. Ekzemple, en pluraj landoj, iliaj aŭtoritatoj ankoraŭ faras ĵuron "antaŭ Dio kaj la Patrujo". Kvankam ekzistas neniuj landoj kun oficiala religio, kun la escepto de Kostariko, multaj instituciaj dokumentoj havas ambiguan inklinon rekoni Katolikismon kiel la superregan religion.

Laŭ statistikaj datenoj, dum la 20-a jarcento kaj ĝis la 1970-aj jaroj, Katolikismo estis hegemonia sur la kontinento, respondecante pri proksimume 94% de membreco inter la populacio, kie la ceteraj 6% estas direkte al aliaj religioj kaj nekredantoj. .

Sed de tiam, ĝis nun, profundaj ŝanĝoj estis observitaj en la religiaj preferoj de la loĝantaroj, kiuj ne estas esceptitaj de rilatoj kun la politikaj, sociaj kaj kulturaj movadoj de la lastaj jardekoj.

Laŭ la plej novaj datumoj por la jaro 2020, ankoraŭ en kontinenta skalo, kiu nature konsistas el diversaj naciaj realaĵoj, katolikismo reprezentas nur 56 %, protestantoj kaj aliaj kristanoj altiĝas ĝis 24 %, kaj nekredantoj kaj ateistoj reprezentas preskaŭ 19 %. de la loĝantaro . Laŭ iuj taksoj, Ateistoj mem estas inter 8 kaj 10%.

Krom ĉi tiuj lastaj datumoj, la plej grava estas la pliiĝo de la protestantismo ĝenerale, sed aparte de la novaj evangeliaj fluoj, kiuj estas tiuj, kiuj plej profunde penetris en la socian teksaĵon, kun noviga teologia ideo, socia aktivado dinamika kaj rimarkinda adapto al la medio, kiu konvertis ilin en religiajn sektorojn, kiuj ĉiutage akiras pli kaj pli da ĉeesto. En kelkaj landoj, ilia kresko estis eksponenta.

Estas interese substreki, ke ĉi tiu forta evangelia ekesto estas akompanata de la "prosperteologio" , kiu provizas la bazan ideologion al tiu ĉi granda movado.

Prosperity Theology estas kontestata religia kredo kiu asertas ke financa beno kaj fizika bonfarto estas ĉiam la volo de Dio, kaj ke fido, pozitiva parolado, kaj donacoj al religiaj kialoj pliiĝos onies materialan riĉaĵon. , ĉar se homoj havas fidon al Dio, li donos al ili sekurecon kaj prosperon.

Tio reprezentas rimarkindan diferencon de la Santeologio de katolika kaj alia pli ortodoksa kristanismo, kie savo venos post morto kaj intertempe oni devas submetiĝi al sia sorto en ĉi tiu vivo.

Sed kio estas interesa estas la interkovro kaj koincidoj de Prosperity Theology kun la nunaj individuismaj kaj novmerkantilismaj postmodernaj kulturoj.

Tiu ĉi tendenco, male al tio, kion oni povus pensi, havante "horizontalan" vizion rilate al la katolika vertikaleco, kaj estante malcentralizita (estas kunordigo inter eklezioj, sed malmultaj hierarkioj, laŭ la malsamaj realaĵoj), ĝi sukcesis akiri. potenca socia piedtenejo, precipe inter malriĉaj kaj marĝenigitaj populacioj. Ili sciis adaptiĝi al diversaj kulturaj medioj kaj enkanaligis la esperon pri ekonomia kaj socia progreso de multaj homoj.

La grava afero por kompreni estas ke ĉi tiu teologio kaŭzas ŝanĝon al sendependeco kaj individua iniciato, kvalitoj postulataj precipe en la neformala ekonomio. Krome, Pentekostalismo malakceptas la eŭropan kristanan aliron al sufero kiel ekzempla; anstataŭe, ĝi rigardas suferon kiel ion por esti venkita, kun nur malmulte da distingo inter spirita, fizika kaj materia bonfarto. Resume, li proponas savon ĉi tie kaj nun kaj ne en la postvivo.

El kultura vidpunkto, ĝi emfazas la familion, subtenon al unuopaj virinoj kaj/aŭ viktimoj de perforto, subtenon al la rehabilitado de junaj drogmanuloj, ktp. kaj havas klare kulture konservativaj profiloj. Ili ankaŭ serĉis havi politikan reprezentantaron, ĉar laŭ ili, morale justaj kristanoj devas esti metitaj en registarojn. Tiuj ĉi movadoj kreis politikajn partiojn, havas parlamentajn grupojn, kaj danke al la dekonaĵoj petitaj de siaj fideluloj, ili praktikis surprizan ekonomian movadon, ofte eĉ esploritan de la fiskaj instancoj de la landoj.

Siaflanke, la Katolika Eklezio, kiu vidis sian ideologian kaj politikan potencon konsiderinde malkreski, asociita kun redukto de nombroj kaj alvokiĝoj ekde la 1970-aj jaroj, tamen disvolvas novajn taktikojn por konservi sian hegemonion kaj plifortigi sian ĉeeston. .

Oni devas rimarki, ke kvankam la Katolika Eklezio iam aliancis kun la pli konservativaj sektoroj ĝenerale ligitaj al la agrara ekonomio, ekde la 1970-aj kaj 1980-aj jaroj de la lasta jarcento ekestis en sia brusto la Teologio de la Liberigo, kiu fokusiĝas al la rilato inter la Kristana kredo kaj la lukto por la liberigo de la malriĉuloj kaj prematoj. Liberigaj teologoj argumentas ke la Eklezio devas esti aktiva en la antaŭenigo de socia kaj ekonomia justeco, same kiel en la batalo kontraŭ subpremo kaj ekspluatado.

Tiu ĉi movado, kiu ekrapidis inter subpremataj sociaj sektoroj, formis politikajn aliancojn ĝenerale kun la maldekstro kaj partoprenis en la luktoj kontraŭ la diktatorecoj kiuj floris sur la kontinento inter la 60-aj kaj 80-aj jaroj de la 20-a jarcento. Tiu liberaligita katolikismo, kiu ĉesis agi nur kiel reprezentanto de la plej konservativaj sektoroj, por ampleksi aliajn tendencojn en rilato ne libera de konfliktoj.

Nuna Katolikismo agas per la politikoj efektivigitaj de Papo Francisko de reevangeligo, sen koncentriĝi pri iu aparta sektoro, sed emfazante tiujn sociajn sektorojn, kiuj plej konflikteblas kun aliaj religiaj fluoj.

En resumo, nia kontinento havas 500-jaran tradicion de katolika influo kaj ĉeesto, nun en malkresko. Aperis diversaj religiaj influoj (aliaj ĉeestantaj orientiĝoj estas afro-amerikanoj, islamismo kaj aliaj minoritataj religioj) kaj ni ankaŭ ĉeestas fortan disputon pri spirita, ideologia kaj politika regado de ĝiaj loĝantoj, kaj ankaŭ avida serĉo de potenco kaj riĉeco.

Por fari tion, eklezioj kaj religiaj organizoj ĝenerale uzas diversajn ilojn por praktiki sian influon en la socio kaj penetri la politikan povon. Ekzemple :

+) Socia kaj politika gvidado: multaj eklezioj kaj religiaj organizoj subtenas kaj promocias sociajn aŭ politikajn gvidantojn, kiuj kunhavas siajn valorojn kaj kredojn. Kaj inverse, voĉdon-avidaj politikistoj formas aliancojn kun preĝejoj.

+) Publikaj konsciaj kampanjoj: Preĝejoj kaj religiaj organizoj ofte faras publikajn konsciajn kampanjojn por reklami siajn valorojn kaj kredojn, kiuj povas inkluzivi manifestaciojn, marŝadojn kaj amaskomunikilajn reklamajn kampanjojn. Ni vidis ilin kontraŭ aborto, ekzemple.

+) Socia Agado: Multaj preĝejoj kaj religiaj organizoj disponigas komunumajn servojn, kiel supkuirejojn, senhejmajn programojn kaj programojn por helpi la senhavulojn. Ili ankaŭ kuraĝigas socian entreprenadon. Tiuj servoj ofte kutimas altiri homojn al preĝejoj kaj plibonigi la bildon de la eklezioj en la komunumo.

+) Influo sur edukado: Iuj eklezioj kaj religiaj organizoj serĉas influi edukadon kreante lernejojn kaj edukajn programojn, kiuj promocias siajn valorojn kaj kredojn, precipe en pli malriĉaj kvartaloj, ofte financitaj de korporacioj.

+) Provoj okupi publikan spacon per plantado de religiaj bildoj aŭ religiaj agadoj, kiel publikaj mesoj.

+) Lobiado: Multaj preĝejoj kaj religiaj organizoj havas publikajn rilatojn kaj lobiajn fakojn, kiuj laboras por influi politikajn decidojn kaj la formadon de publikaj politikoj.

Ili antaŭenigas tion, kion ili nomas "pozitiva laikismo", kiu konsistas ĝuste en postuli, ke la Ŝtato akceptu la Ekleziojn kiel sociajn interparolantojn, kaj per tio, ricevi publikan financadon por siaj agadoj nomataj "socia utileco".

Ĉio ĉi forte pridubas la Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato kaj pridubas sekularismon kie ĝi estas pli-malpli respektata.

Tial Liberpensuloj kaj sekularistoj klarigis, ke ni devas plu agi, eĉ konsiderinde profundigi nian ĉeeston kaj nian predikadon en ĉiuj sektoroj de la socia kaj politika vivo. Kiel ni indikis supre, jam ekzistas ĝenerala socia bazo de 20%

de la loĝantaro, formita de homoj sen religio, Ateistoj, Agnostikuloj kaj Liberpensuloj, kiuj

troviĝas en ĉiuj politikaj sektoroj, kio ebligas fortan subtenon al dialogo kun kredantoj por ke ili komprenu, ke la kredo estas privata afero por ĉiuj, sed ke ĝia enmiksiĝo en la potenco estas socie negativa por la bono komuna.

Tial, laikaj latinamerikanoj devas daŭrigi:

+) Antaŭenigu striktan Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato, kaj certigu, ke ne estas regreso kie ĉi tiu ideo progresis. Ĉi tio signifas zorge observi kaj analizi, ke registaraj politikoj kaj decidoj ne estas influitaj de religiaj kredoj aŭ valoroj. Tio signifas kontraŭstari publikan financadon de ekleziaj verkoj, eĉ se ili estas maskitaj de aliaj celoj. Ankaŭ taŭgas rekonsideri la interkonsentojn kaj konkordatojn, kiujn ni ankaŭ havas kun Vatikano .

+) Alia ŝlosila aspekto por batali la influon de religioj en politiko estas antaŭenigi respekton al la libereco kredi aŭ ne kredi. Tio signifas, ke ĉiuj homoj havas la rajton praktiki aŭ ne praktiki religion kaj ke politikaj decidoj ne estu influataj de religiaj kredoj.

+) Batalo kontraŭ diskriminacio: Gravas, ke malgrandaj religioj sentas sin protektataj de la leĝo kaj ne estas diskriminaciataj de hegemoniaj religioj; kaj ke nekredantoj ne estas diskriminaciataj de institucioj de kredo.

+) Pledi por publikaj politikoj bazitaj sur la Komuna Bono kaj sur evidenteco: Sekularistoj kaj Liberpensuloj devas klopodi por antaŭenigi politikojn bazitajn sur racio prefere ol religiaj kredoj aŭ dogmoj. En ĉi tiu kunteksto, ili konsistigas malfermojn al novaj rajtoj, leĝdonante pri temoj kiel ekzemple eŭtanazio aŭ asista memmortigo, samseksema geedziĝo kaj la leĝigo de aborto.

+) Estu atenta pri praktikoj kiel netaŭga financado de religiaj institucioj kaj akuzoj pri pedofilio, precipe en katolikaj rondo.

+) Kaj fine, politika kaj socia partopreno kiel eble plej aktiva por antaŭenigi politikojn, kiuj favoras la disiĝon de Eklezio kaj Ŝtato, la liberecon konfesi la religion laŭvole aŭ ne praktiki, kaj egalecon inter civitanoj surbaze de racia kaj konsenta komuna bono.

Koran dankon, mi restas je via dispono.

Elbio Laxalte Terra
Proparolanto de AILP

La riĉeco de religiaj institucioj en Libano

A- Nocioj kaj historio

1- Kiel enkonduko

Kiel mi ofte diras (la 16-an de aprilo 2016 en la Konferenco de Libera Penso) kia ajn estas la temo pri kiu parolas libanano, li trovas sin devigata reiri, ĉar li opinias, ke la historio de Libano ne estas bone konata aŭ bona por li restarigi. sin mem. Ni reiru: Ekde sia sendependiĝo (1943) Libano ne spertis longajn periodojn de stabileco. Dio povis fari nenion malgraŭ la insistado de Lia Sankteco Papo Johano Paŭlo la 2-a, ke Libano estas mesaĝa lando. Ja ĉi tiu lando estas la rendevuejo de malkaŝitaj religioj (Islamo kaj Kristanismo).

Malgraŭ ĉiuj konfesiaj konfliktoj kaj milito, kiu daŭris dek kvin jarojn, ĝuste pro konfliktoj de intereso bazitaj sur komunuma aparteno, multaj kaj ne la malpli da, profesoroj, pensuloj, verkistoj daŭre asertas, ke tiu ĉi kunveno de religioj estas fonto de riĉiĝo, kaj eĉ la fantasmagoria rimedo por ĉiuj problemoj de religia malkonkordo travivitaj de aliaj landoj.

En 1990 ? ni subskribis la Taif-Interkonsenton kiu finis la 15-jaran fratricidan militon en Libano, sed ĝi estis sekta interkonsento ĉar ĝia zorgo estis malfortigi la pozicion de kristanoj.

favore al islamanoj. Estante ankoraŭ de konfesa bazo, ĉi tiu interkonsento ne sukcesis trovi solvojn. Nuntempe la problemoj estas eĉ pli decidaj. Ni havas ŝtaton ene de ŝtato (Hizbulaho kun ĝiaj armiloj prefere aŭ preskaŭ pli fortaj ol tiuj de la armeo); ekonomia krizo neniam antaŭe vidita en la historio de Libano; tro severa kaj neproporcia subpremo de la manifestacioj de la Ribelo de la 17-a de oktobro 2019; ekde la 4-a de aŭgusto 2020 post la tria plej granda eksplodo en la historio post Hiroŝimo kaj Nagasako, kiu mortigis 220 homojn, vundis pli ol 6 500 sen kalkuli la milojn da delokitoj, ni ankoraŭ ne scias, kiu respondecas.

2- Ankaŭ iom da historio

En Libano, la sangaj konfliktoj, kiuj komenciĝis en 1840 inter kristanoj kaj Druzoj , kondukis al nova organizo: Monto Libano estis dividita de la otomanoj en du distriktojn: la norda, kun kristana plimulto, kaj la suda, kun Druzo plimulto. , ĉiu estante administrita fare de Kaïmmakam, speco de prefekto, de la plimulta kredo. La kolizioj renoviĝintaj, la tielnomita Moutassarifat-sistemo estis establita sub la kontrolo de la eŭropaj potencoj koncernitaj per tio, kio estis nomita la Orienta Demando : Monto Libano estis administrita fare de guberniestro nomita Motassarref, otomana ŝtatano fremda al Monto Libano. Libano, sed de kristana religio. La nova organizo senigis Libanon de parto de sia teritorio kiu estis ligita al la siria provinco de la Otomana Regno. La 1-an de septembro 1920, la Franca Alta Komisararo al Libano proklamis la Ŝtaton de Granda Libano, sub kiu, precipe por kristanoj , Libano reakiris siajn naturajn limojn.

Francio leĝigis konfesiajn dividojn, sed ni ne iros ĝis diri, ke la malbono de konfesiismo kuŝas nur en Francio, ĉar la lando konsistas el profunde religiuloj pro ilia limigita kulturo, oni devas diri, sed ankaŭ dankon. al la araba-islama geopolitika kunteksto kiu antaŭenigas apartenon kaj konfesian alligitecon per la streĉiĝoj kaj timoj kiujn ĝi generas. Konfesiismo estas konstituciigita en Libano.

Malgraŭ la kritikoj, kiuj povas esti adresitaj al la nocio de konstituciigo de konfesiismo, ĝia ĉefa celo en politika sistemo estas ebligi pacan kunvivadon inter religiaj kaj etnaj komunumoj laŭ ilia demografia pezo. Alivorte, nur konfesia ekvilibro povas generi stabilecon ene de la socio³⁶, malgraŭ la malfacilaĵoj por certigi stabilecon kaj registaran efikecon.

3- Religio estas prefere fasado, hontinda divido

Religio estas prefere fasado kaŝanta tre politikajn dezirojn kaj pasion por regado.

Dio estas uzata kiel ilo de potenco. La lando estas nuntempe dividita inter du polusoj, la por-Irano, kontraŭ-Israela, por-rusa poluso kaj la alia por-okcidenta, por-Francio, por-usonaj kaj golfaj landoj. Interne, komunumaj streĉitecoj daŭras inter kristanoj kaj islamanoj sed ankaŭ inter ŝijaistoj kaj sunaistoj. Tamen ĉi tiuj lastaj estas ĉiuj islamanoj, sama Profeto, sama Libro, sama paradizo kaj infero. Dum pli ol 1,400 jaroj tiuj sekcioj daŭre mortigis. En Bejruto, la ŝijaistaj kvartaloj estas unu mondo kaj la sunaaj kvartaloj alia.

Kia ajn la kunteksto kaj la pravigoj por kristanoj kiel por islamanoj, en la 21-a jarcento fariĝas hontinda, ke la konfesia aliĝo de individuoj, kiuj iudis neniun rolon en la elekto de sia konfeso, estas la ĉefa kriterio por ilia persona statuso. , por ilia aliĝo al publiko. servo, elektota Prezidanto de la Respubliko, ktp. Religia potenco estas en ĉiuj sferoj en Libano³⁷. La demando de sekularismo en Libano povas esti studita nur rilate al la kunteksto de la islama mondo. Grandega maro de islamanoj ĉirkaŭantaj la 4 milionojn da libananoj en Libano. Estas ondoj de " Daechization " kiuj ne venis por mildigi la timon de kristanoj. La araba regiono malpleniĝas de kristanoj (ekz. Irako). Resume, ĉi tiu situacio favoras la rifuzon de sekularismo ĉar la Alia malo estas religia. Kaj Islamo estas eĉ pli severa kontraŭ sekularistoj ol aliaj religioj.

La revizio de la Libana Konstitucio, farita per la konstitucia leĝo de la 21-an de septembro 1990, anoncis procezon de elimino en stadioj de la sistemo de dividado de politika potenco de la komunumoj. 22 jarojn poste nenio estis farita. Ekde la subpremado de politika konfesiismo nur el la sfero de publika servo kaj politikaj reprezentaj instancoj, en lando kie islamanoj fariĝis la plimulto demografie, aŭguras malbonajn intencojn. Kiel kristano akceptos la subpremadon de politika konfesiismo, kiam islamanoj eĉ ne akceptas laŭvolan civilan geedziĝon? La animstato do ĉiam estas religia. Kaj ĉe islamano ne estas ŝerco: ŝtato kaj religio estas nedisigeblaj.

4- Neniu civila geedziĝo, sed bona provo

Ne ekzistas civila geedziĝo en Libano. Ĉiujare, miloj da libananoj dezirantaj edziĝi eksterlande vojaĝas eksterlanden, plejofte al Kipro, Francio aŭ Turkio. La libana juĝisto aplikas eksterlandan civilan juron. Ekstrema aberacio. Li aplikas leĝon, pri kiu la leĝdonanto rifuzas voĉdoni. Ĉar Libano ne havas unuigitan Personan Statuskodon, ĉiuj demandoj rilataj al persona statuso, ĉu geedziĝo, eksgeedziĝo, infanzorgado,

---

³⁶ - E. Picard, " La novaj vestoj de la libana komunumismo ", Cultures et Conflits, n° 15/16, aŭtuno-vintro 1994, p. 49. Citu "La konstituciigo de konfesiismo. El la libana ekzemplo ", Franca Revizio de Konstitucia Juro, 2015/3 (n-ro 103).

³⁷ - Ni estas tre malproksime de la verdikto de la Franca Administra Tribunaloj gajnanta la kazon de la Federacio de Liberpensuloj de Côtes d'Armor (FLPCA), kiu petis nuligi " [...] la konstruajtkonstruktigon sur publika proprieto de unu kontraŭleĝa Kalvario (statuo de Jesuo) konstruita en Plorec-sur-Arguenon.

heredo ktp., estas do submetitaj al la leĝo rilata al la persona statuso de sia komunumo (ĉirkaŭ dudek tribunaloj do). Novnaskitoj devas esti registritaj en la konfesujo de la patro.

Tial civilaj kuniĝoj okazigitaj eksterlande estas submetitaj al la leĝo de la lando de la gefianĉoj, kiu estas devigata provizi la infanojn per la konfeso de la patro. Cirkulero, eldonita en 2009, fare de la kuraĝa Ministro de la interno tiutempe Ziad Baroud, donis al la libananoj la rajton forigi la mencion de konfesia alligiteco. Libanaj paroj do festis sian civilan geedziĝon en Libano kun notario. Ni volis plenumi la leĝon. La hierarkio de juraj normoj triumfis, geedziĝo nuligita. Sed iliaj provoj estis bona komenco.

B- Libanaj religiaj institucioj kaj financoj

1- Stato de ludo

Ni revenu nun al la temo de ĉi tiu bela Konferenco, kiel por ĉiuj aktivadoj organizitaj de Libera Penso, " Finigante Konkordatojn en Eŭropo kaj establitaĵoj kaj oficialajn religiojn kaj la surterajn Bonojn kaj Avantaĝojn de la Eklezioj!" ". Surprizo: estas multo por diri en Libano kaj multe pli ol pri la Konkordatoj en Eŭropo. La sistemo de " konkordatoj " estas escepto, dum en Libano ĝi estas jura regulo, evidenta fakto, banala realo, ĉie kaj ĉiam.

Ni parolu pri la politika kaj administra kosto sur niaj publikaj financoj, rezultanta el la financaj privilegioj donitaj al sektoj, kaj al certaj juraj aŭ naturaj personoj aligitaj al ili.

Libanaj religiaj institucioj de ĉiuj kredoj profitas el plenaj kaj kolosaj impostsendevigoj, same kiel donacoj de la libana ŝtato (helpo asignita en sinsekvaj buĝetoj dum jardekoj). Oni devas rimarki, ke la origino de ĉi tiuj financaj privilegioj donitaj al religiaj institucioj devenas de la epoko de otomana sultano Abdul Aziz en 1836, kiu establis la unuan religian ministerion " Awqaf " en Istanbul. Kun la kolapso de la otomana sultanlando post la Unua Mondmilito, venis la franca mandato, kie la franca komisaro publikigis la 2-an de marto 1921 rezolucion 753 sub la nomo "Administrado kaj kontrolo de islamaj propretoj (awqaf)"³⁸ kiu konservis la sendependecon de la administrado de tiuj posedaĵoj, dum alkroĉante. ilin al la estro de la Alta Komisiono de la Franca Respubliko en Sirio kaj Libano. Post tio, decidoj sekvis unu la alian irante en la direkto de la firmiĝo de tiuj privilegioj.

2- Neakceptebla malegaleco

La Sekcio de Islamaj Religiaj Proprietoj iĝis libana publika establado kvankam en la lando kiu fondis ĝin la Ministerio de Awqaf estis aboliciita kun la laika ribelanto Mustafa Kemal (Atatürk) la 6-an de marto 1924 ³⁹.

Koncerne kristanoj, laŭ la otomana " milio " sistemo , ili havis sian propran personan statuson kaj la rajton solvi siajn internajn problemojn inter si, kiam ekzistis ne islama flanko en la konflikto. Kristanaj konfesioj ĝuis financan sendependecon kaj ne profitis el iu ŝtata subteno. La sendevigo ligita al la salajroj kaj salajroj de la pastraro ankaŭ devenas de la otomana registaro, kiu rezignis impostojn por la pastraro. Post la sendependeco, la buĝetoj aprobis helpon al Eklezioj en la kadro de la organizo de

---

³⁸ - Administraj aktoj de la Alta Komisiono de la Franca Respubliko en Sirio kaj Libano, 1921, vol 2, p 53-64.

³⁹ - Francis Messner, Vortaro: Juro de Religioj, CNRS Eldono, 2010, p. 789.

spiritaj tribunaloj, pro la objetoj de reprezentantoj de kristanaj konfesioj al ŝtataj elspezoj por profito de islamaj konfesioj nur⁴⁰.

Ni volas diri ĉi tie, ke ĉi tiu konfesio kaj ĉi tiuj privilegioj donitaj al la turbanoj daŭris je la ekonomia nivelo, kaj precipe en impostaj sendevigoj, anstataŭ nuligi la malbonajn kaj malutilajn decidojn de la Sultano kaj la Franca Komisararo. Islamaj religiaj institucioj (sunaistoj, ŝijaistoj, druzoj) estas nuntempe sub la superrigardo de la Prezidanteco de la Konsilio de Ministroj, kaj estas tute esceptitaj de financa devo.

Koncerne kristanajn konfesiojn (maronita, katolika kaj greka ortodoksa) ekzistas du specoj de sendevigoj: ĝeneralaj sendevigoj enhavitaj en la esceptoj al impostaj kaj tariflegoj (ekz. sendevigo de didomoj de la finkonstruaĵimposto). Krome, ĉiuj religiuloj, ĉiuj kredoj kunigitaj, profitas de impostsenigo pri salajroj, salajroj kaj monhelpoj ricevitaj por sia religia laboro⁴¹.

Justeco plifirmiĝis: Tiuj sendevigoj ricevis aprobon de la Libana Ŝtata Konsilio⁴² por ĉiuj kredoj (islamaj same kiel kristanaj). Krome, je la nivelo de publika elspezo, la leĝdonaj kaj plenumaj aŭtoritatoj transdonas parton de la elspezoj per la ĝenerala buĝeto al la malsamaj konfesioj kaj la juraj entoj aligitaj al ili. La totalo de tiuj ĉiujraj elspezoj (kaj helpo) asignita al ĉiuj sektoj sumiĝas al 28,097,553,000 LL. (468 milionoj USD).

Kompreneble ĉiuj tiuj sendevigoj kaj financa helpo (donacoj) de la Ŝtato senigas la Publikan Trezoron kaj la financo de municipoj kun signifaj enspezoj kaj monsumoj kiuj estus pli utilaj se ili estus elspezitaj por malriĉuloj.

Konkludo

Mi faris "afiŝon" sur mia Facebook-paĝo hodiaŭ, kie mi esprimas la tutan subtenon, malĝojon kaj solidarecon kun la afliktitaj homoj en Sirio kaj Turkio post ĉi tiu granda tertremo.

Ĉi tiuj estas tempoj, kiam homa sento devas superregi ĉion, kio restas. Ĉi tiuj estas momentoj, kiuj memorigas al ni, ke nia spaco sur ĉi tiu terĝlobo povas diseriĝi en polvon en ajna momento de la kolero de la naturo.

Kaj mi finas: Ĉi tiu tertremo instruas du lecionojn al la Homaro: lecionon pri humileco al ĉiu arogantulo, kaj ho kiom da estas en nia araba mondo, kiu tamen postrestas; kaj scienca leciono. Antaŭenigi sciencajn komprenon pri nia planedo, ĝiaj sekretoj kaj ĝiaj agadoj. Kiel ĉi tio rilatas al la temo de ĉi tiu artikolo pri religiaj institucioj kaj financoj? Nu, ĉiuj Liberpensuloj tre bone komprenis min.

Vivu Libera Penso!
Vivu Solidareco inter ĉiuj homoj!

---

⁴⁰ - Vidu la Juran Tagordon, artikolon de Georges Azar al Haddad, financa kaj fiska konfesiismo, 21-8-2015.

⁴¹ - Dekreto-leĝo rilate al enspezimposto n-ro 144/59, artikolo 47, punkto 1.

⁴² - CE, n-ro 522 de la 11/09/1955 kaj n-ro 399 de la 18/06/1956.

Georges Saad
Proparolanto de AILP

La Konkordato en Italio

Ĉe la origino de la Eklezio, okazis la skandalo de la Prediko el la Monto. Hodiaŭ la skandalo estas en la monto de miliardoj kiujn Vatikano amasigas danke al la mono kolektita el impostoj de italaj civitanoj, mono por la katolika lernejo, mono danke al sendevigoj de pago de elektokonsumo, la kolekto de rubo, mono ĉiam danke al la sendevigo de postulado de kontribuoj kaj impostoj sur la miriado de iliaj enspezigaj komercaj agadoj, miliardoj ne impostitaj sur iliaj turismaj entreprenoj (kiu ni nur pensas pri la Pilgrimado-Verkoj), sur la konstruaĵoj de eklezia posedaĵo asignitaj por komercaj celoj, kiel tiuj eks-monaĥejoj kaj ekskolegioj transformitaj en zorgejojn, sportejojn, ripozejojn, loĝejojn, internulejojn... sen paroli pri la luksaj multstelaj hoteloj. Kaj ĉi tiuj estas nur kelkaj ekzemploj!

Politika kaj ekonomia potenco

Kaj tamen, Vatikano certe ne estas malriĉa, kiel volus ĝin la Evangelio, kiu inspiras! Krom la IOR (Instituto de Religiaj Verkoj) kaj la internaciaj aferoj de la Vatikana Banko, en la teritorio de la Itala Respubliko sole, Vatikano havas grandegan nacian heredaĵon. Por preni nur la Kongregacion de " Propaganda Fide " en Romo, ĝi posedas proksimume 795 konstruaĵojn kun preskaŭ 2,000 oficejoj kaj apartamentoj, por komerca valoro taksita je 9 miliardoj da eŭroj. Kaj tamen, Italio, danke al la Konkordato, daŭre estas la plej granda financa provizanto de Vatikano, inkluzive en sia deziro plaĉi al ĝi kiam ĝi eldonas siajn diktaĵojn en la konfesejoj, pri la familio, sekseco, reproduktado, vivotestamento, civilaj rajtoj., kio alia!

La Faŝisma Konkordato

La ekonomiaj, politikaj kaj sociaj potencoj de la Eklezio, nedisigeblaj, estas implikitaj en la malsukceso atingi la apartigon inter Eklezio kaj Ŝtato. Mussolini, la ateisto Mussolini, ĉesigis la batalon por tiu Apartigo - batalo gvidita fare de la post-Unità d'Italia liberala reganta klaso - proponante al la Eklezio la 11-an de februaro 1929 la Patti Lateranensi, alimaniere la Konkordaton.

Ĉi-lastaj inkludis: Traktato kiu

proklamis "la katolikan religion kiel la sola ŝtata religio". Ĉi tiu traktato malpermesis ajnan "enmiksiĝon de la itala registaro en la Sankta Seĝo", garantante al ĝi "absolutan sendependecon en la ekzercado de sia misio". Farante tion, la itala Ŝtato kristaligis strukturan rezignon de sia suvereneco;

Konkordato por reguligi "la kondiĉojn por la ekzercado de religio kaj la Eklezio en Italio", sed kie ĉiuj rajtoj estis por la Sankta Seĝo;

Financa interkonsento, kiu, unika en la Historio, vidis la Ŝtaton, kvankam venkanta ĉe Porta Pia (la 20-an de septembro 1870), entreprenis kompensi la Sanktan Seĝon pro "perdo de la heredaĵo de Sankta Petro".

Esence, la Ŝtato petis pardonon pro tio, ke li reprenis Romon, tiel ĉesigante la tempan potencon de la Eklezio, kiu potenco estas, kiel ĉiuj scias, konstruita interalie sur la falsa historio de la verko "Donaco de Konstantino" de Vatikano. Kurio en la Mezepoko.

La Konkordato estis "la alianco de la klubo kaj la botelo", kiel difinite fare de la Liberpensulo Ernesto Rossi. Faŝismo serĉis papan benon, utilan por mildigi en la okuloj de la amasoj la totalismon, kiu fariĝis tiel klara al la blinduloj mem post la murdo de Giacomo Matteotti, patronita de Mussolini; la Eklezio realigis sian malnovan teokratian revon, ankaŭ danke al la rentoj, kiujn la Itala Ŝtato garantiis al ĝi kaj kiujn la Mussolini-registaro inaŭguris pagante al Vatikano bone 750.000 milionojn da liroj en malmola kontanta kontanta mono (ĉirkaŭ 600.000 milionoj da eŭroj), al kiuj aldoniĝis "a . donaco de varoj kun nominala valoro de 1 miliardo da liroj (ĉirkaŭ 800.000 eŭroj)".

Pio la 11-a povis tiam ĝoji kaj ekkrii "Ni vere bezonis viron kiel tiu, kiun la Providenco igis nin renkonti!" »

La sekulariĝa procezo estas blokita

La Lateranaj Akordoj estis lanĉitaj fare de la "providenca viro" kiel ago de reguligo de la "Romia Demando" (politika konflikto rilatiganta al la statuso de Romo, sidejo de la tempa potenco de la papo, sed ankaŭ ĉefurbo de la Regno de Italio (NDLT)). Kompreneble! La "Romia Demando" pro kiu Garibaldi kaj tiom da patriotoj mortis en sia lukto por la konkero de Romo, "Romia Demando" kiu, por la juna Regno de Italujo, ekde sia proklamo (1861), signifis la atingon de unuigita Italio, kiun la Konkordato nun renomis "kompenso" turnante sian historion.

Se vere temis pri "kompenso" ("risarcimento"), la Regno de Italio jam realigis tion kadre de la "Leĝo de Garantio" ("Legge delle garantigie") de la 13-a de majo 1871, per kiun la Vatikano iĝis suverena en la areo kiun ĝi donis al si, leĝon kiu rekonis la sendevigojn de la papofico de kontribuoj, same kiel la proprieton de multaj varoj.

konstruaĵoj, ankaŭ certigante por la prizorgado de la pastraro proksimume 3,225,000 reindeksitaj ĉiujaraj liroj. Stratosfera sumo por la tempo!

En Respublikana Italio

Faŝismo kolapsis sed ĝia Konkordato restis, malhela makulo sur la Respublikana Konstitucio ; eĉ se la Konkordato ne estis integra parto de la konstitucia teksto sed nur menciis, kiel memorite en 1971, artikolon n-ro 30 de la Konstitucia Kortumo, kiu establis ke " la Konkordato ne povas havi la povon subtrahi de la superaj principoj de la konstitucia. ordono de la Ŝtato ". Kio signifas, ke la aplikado de la Konkordato estas subigita en ĉiuj cirkonstancoj kaj ĉiam, al la sekularismo de la Ŝtato, kiel supera konstitucia leĝo!

Kaj ĉi tiu lasta demando estas tre ofte – kaj tute volonte – haltigita de politikistoj.

La Craxi Konkordato

En 1984, la Konkorda Pakto estis renovigita per la volo de la registarestro Bettino Craxi kiu laboris pri la socipolitika rekonstruo post 1968. Tial ĝi ofertis al la Eklezio la ŝancon rekonkeri la terenon perditan en ĉiam pli sekularigita kaj sekularigita. sekularigita socio, kiu povis akiri, danke al siaj luktoj, civilajn leĝojn: de eksedziĝo ĝis la leĝigo de la kontraŭkoncipa pilolo, inkluzive de familia juro kaj libervola ĉesigo de gravedeco kaj statusaj rajtoj de laboristoj...

Ĝuste en tiu ĉi kunteksto la Konkordato mem estis konsiderita malmoderna kaj en la landa mobilizado por ĝia malapero pligrandiĝis, inkluzive inter katolikoj mem.

Irante kontraŭ la akno, la Craxia reviviĝo ofertis al la Eklezio imponan saltotablon por rekomenci sian laboron de penetrado de itala socio " rekonante la principojn de Katolikismo kiel integrita parto de la historia heredaĵo de la itala popolo. » Formulo, kiu legitimis ĉiel ĉi tiun nerektan suverenecon, kiun la Mussolini-Konkordato siatempe donis al Vatikano,

sed nun ankaŭ establante rilaton de Ŝtata/Eklezio egaleco en " reciproka kunlaboro en la promocio de Homo kaj en la intereso de la lando. »

En ĉi tiu " promocio de la individuo " estis konfirmita la ideo, ke la identeco de la homo baziĝas sur tiu de la katolika estaĵo kaj estas tio, kiu rajtigas la Eklezion, de Saint-Paul ĝis nun, montri sian universalismon.

Kun la kraksia revizio de la Konkordato, la emancipiĝo de nia Respubliko el Vatikano, kvankam petita en la reala lando, denove malproksimiĝis.

La katolika religio, animo de la Ŝtato?

Tiel, la katolika religio ne plu estis konsiderata la religio de la Itala Ŝtato (kiu estis eksplicite asertata), sed la Ŝtato, paradokse, igis la katolikan religion integran parton de la popolo.

La Eklezio estis rekonita kiel la subteno de la nacio, de la nacia identeco, de ĉiu civitano. Ideologia falsaĵo.

Sekvante la novan " providencan homon ", aliaj venis, sanktoleitaj de la Sinjoro. Ili rapidas antaŭen kaj daŭre antaŭeniras, kun sia kohorto de malgrandaj agitantoj plenaj de sankta oleo, por disdoni ĉiam pli da privilegioj, pluvante monon sur la Vatikanan Eklezion.

Ni pensu, ekzemple, pri la komuna eduka sistemo enkondukita en la jaro 2000, kiu rajtigis la financadon de privataj lernejoj, reklasigante ĉi-lastan per la termino " egaleco ". Leĝa paradokso (mi prefere dirus ĉi tie prezaĵon) kiu ebligis elturni la Konstitucion , kiu donas al la publika lernejo sian propran konstitucian korpon. Fakte, ĉi-lasto precizigas, per sia " senpago por la Ŝtato " (art. 33), ke privataj lernejoj estas ekskluditaj de ajna financado per publikaj fondusoj.

Ni pensu pri la enkonduko de la tenado, en 2003, por instruistoj de la katolika religio, kiuj, dum daŭre dependas ĉiurilate de siaj respektivaj episkopejoj, krom kompreneble pri tio, kio koncernas sian salajron pagatan de la Ŝtato, krome pli alta ol; tiu de aliaj instruistoj, ĉi-lastaj nun eĉ povas disbranĉigi al aliaj fakoj kaj administraj postenoj.

En resumo, la senfinaj vojoj de la Sinjoro pasas... tra vatikana amikeco!

El niaj poŝoj

La nova Konkordato de 1984, ekde sia promulgo, reliefigis la insolentan favoritismen de la Ŝtato se nur per tiuj du brutalaj mekanismoj: la impostimposto sur la impostoj de italoj favore al la Katolika Eklezio (la fama 8%) kaj tiu de laŭvola instruado. de religio (IRC).

La unua el tiuj du senhontaj mekanismoj estis tiu, inda je perversa fripono, nomita la 8% kaj kiu pasigis kiel demokratio la fakton ke parto de la enspezimposto estis destinita por la eklezio de onies elekto. . Verdire, dependas de la Katolika Eklezio ludi la venkan atuton, danke al la enkonduko de la magia formulo " la parvenza garantista ". Ĝi diras tion: " En la okazaĵo de preĝeja elekto ne esprimita de la impostpaganto, la celoko estos determinita surbaze de la plimulto de elektoj esprimitaj ." Do, eĉ se nur 30% de italoj elektas la katolikan eklezion, ĉi tiu minoritato, kiu reprezentas la plimulton de la esprimitaj elektoj, signifas, ke la katolika kaj roma eklezio

sukcesas enpoŝigi 90% de la tutaj 8% en eksponenta multobligo de mono, kiu nuntempe sumiĝas al pli ol miliardo da eŭroj ĉiujare.

Kontraŭe al tio, kion la reklamaj kampanjoj de la Itala Episkopa Konferenco lerte sugestas , la jackpot estas esence uzata por la bontenado de la pastraro kaj ĝiaj strukturoj. Do inkluzive por la bontenado de la strukturoj kiuj gastigas la plej abomenajn skandalojn, de tiuj de la Vatikana banko ĝis tiuj de klerikala pedofilio.

Manoj sur lernejo

La dua el ĉi tiuj du mekanismoj emfazitaj ĉi tie koncernas la katekismohoron en publikaj lernejoj, prezentita, same kiel la menciita 8% mekanismo , kiel libera elekto. Male, ĝi estigis epopeajn religiajn batalojn en lernejoj, kun la interveno de la Magistratura, irante ĝis la Konstitucia Tribunalo, simple por rajtigi tiujn, kiuj ne elektis ĉeesti ĉi tiun IRC (" Insegnamento della

Religione Cattolica ", instruado de la katolika religio), ne esti sekvestrita en klaso dum iliaj samklasanoj ĉeestis la horon de Dio.

La Supera Kortumo tamen klarigis ĉi tiun punkton konfirmante ne nur la legitimecon de ne sekvi la katekismohoron, sed ankaŭ ĉian instruon, kiu estus prezentita al ĝi kiel alternativa (frazo n-ro 203 de la jaro 1989). Kaj la frazo n-ro 13 de 1991 estos definitive konstatinta, ke la tiel nomata " nedevisa " statuso ne nur estus nenegocebla sed ke ĝi restu ene de la lerneja loko.

Estas interese atentigi, ke nuntempe kaj precipe en altlernejoj (mezlernejoj) tutaj klasoj rifuzis ĉeesti ĉi tiujn IRC-ojn. Kaj tamen – mistero de kredo? –

tiuj, kiuj instruas ilin, pligrandiĝas! Kaj oni proponas enmeti la temon " Scienco de religioj " en altlernejoj. Ĉu tio povus esti operacio por fari la katolikan religion deviga?

Kion fari ?

Por eliri el ĉiuj ĉi vaticanaj koloniaj operacioj, estas nur unu afero fareda: nuligi la Konkordaton. Kaj tial ni daŭre batalas, ĉiam kaj malgraŭ ĉio.

Ĉi tiu Konvencio, miaj karaj amikoj de Francaj Liberpensuloj, fortigas nin en ĉi tiu komuna batalo por finfine atingi la Disigon inter Eklezioj kaj Ŝtatoj, por la konstruado de mondo sen dogmoj aŭ estroj. Kaj estas la Eklezio, kiu posedas ĉi tiujn du malvirtojn, tiun de dogmatismo kaj tiun de totalismo.

Maria Mantello
Prezidanto de la Asocio de Itala Libera Penso " Giordano Bruno "
Komunikado legita de Sylvie Midavaine

La Ortodoksa Eklezio, oficiala religio en Grekio?

Oficiala religio estas religio kun jura statuso kaj agnosko en ŝtato.

La ŝtata religio ankaŭ povas esti konsiderata kiel formo de oficiala religio. Temas pli precipe pri oficialaj religioj, kiam Ŝtato agnoskas limigitan nombron da religioj, al kiuj ĝi donas leĝan kadron, ekzemple de la konkorda tipo, kaj eventuale institucian aŭ finanĉan subtenon. La Ŝtato tiel faciligas la praktikadon de oficialaj religioj malprofite de neoficialaj religioj, kies kulton ĝi povas limigi aŭ eĉ malpermesi.

En Grekio hodiaŭ la ortodoksa religio estas la "reganta" religio en la sufiĉe "plimulta" kaj pli-malpli "privilegia" senco.

La greka Konstitucio de la 9-a de junio 1975, ankoraŭ valida hodiaŭ, komenciĝas per la frazo "En la nomo de la Sankta Triunuo, samsubstanca kaj nedividebla..."

Artikolo 3 el la konstitucio diras:

"La domina religio en Grekio estas tiu de la Orienta Ortodoksa Eklezio de Kristo."

Ni unue rimarkas, ke ĉi tiuj sanktaj tekstoj havas nenion komunan kun teksto de konstitucia juro.

Sed atentu...

La referenco al la "reganta religio" estas inkluzivita en la Konstitucio kiel la bazo de la specifa rilato de la Eklezio kun la Ŝtato: la titolo de la artikolo 3 estas krome "Rilatoj inter la Eklezio kaj la Ŝtato".

Tio signifas, ke la specifa rilato koncernas la juran kampon kaj pli specife la aŭtonomecon, administradon kaj reguligon de la Ĉarto de la Eklezio de Grekio, kiu estis ellaborita en 1850 kaj ŝanĝita en 1928, laŭ kiu, ĉiu administra regiono religia, ĉiu episkopejo, estas sendependa de ekonomia kaj administra vidpunkto.

Ekzistas ankaŭ referenco al la potenco de la Orienta Ortodoksa Eklezio de Kristo rajtigi nur la oficialan tradukon de la Biblio por eviti interreligiajn disputojn.

Tial artikolo 3 estas nur artikolo de administracia juro kiu estis sanktigita en la Konstitucio pro teknika kialo.

Artikolo 5 diras

"Ĉiuj, kiuj troviĝas sur helena teritorio, ĝuas la absolutan protekton de sia vivo, sia honoro kaj sia libereco sen distingo de nacieco, raso, lingvo, religiaj aŭ politikaj konvinkoj".

Artikolo 13 plue diras

- "1. Libereco de religia konscienco estas netuŝebla. La ĝuo de publikaj liberecoj kaj civitanrajtoj ne dependas de onies religiaj kredoj.
2. Ĉiu konata religio estas libera, kaj la praktikoj de ĝia kultado estas ekzercitaj sen malhelpo sub la protekto de la leĝoj. Prozelitismo estas malpermesita.
3. Ministroj de ĉiuj konataj religioj estas submetitaj al la sama kontrolo de la Ŝtato kaj la samaj devoj al ĝi kiel tiuj de la domina religio.
4. Neniu povas, pro siaj religiaj konvinkoj, esti senkulpigita de la plenumo de siaj devoj al la Ŝtato aŭ rifuzi plenumi la leĝojn.

Tial

Artikoloj 5 kaj 13 de la Konstitucio ankaŭ garantias liberecon de religia konscienco kaj la malpermeson de prozelitismo.

La demando ĉu Grekio estas ortodoksa ŝtato estas kultura kaj historia konsidero kaj ne konstitucia regulo, ĉar la Konstitucio ne trudas religiajn kredojn al la popolo, sed rezervas pro specifaj historiaj kialoj specialan administran rilaton inter la Ŝtato kaj la Ortodoksa Eklezio. .

Artikolo 16&2 diras: "

Edukado estas fundamenta misio de la Ŝtato kaj celas la moralan, spiritan, profesion kaj fizikan edukadon de grekoj, la evoluon de nacia kaj religia konscio kaj ilian transformon en liberajn kaj respondecajn civitanojn. »

En lastatempa decido de la Ŝtata Konsilantaro en 2018, kiu estis tamen akompanita de forta minoritato kaj raciaj reagoj, ĉefe utiligante la tiel nomatan regantan religian klaŭzon, la Supera Administra Kortumo emfazis, ke la instruado de studoj religia edukado en lernejoj devas havi kiel ĉefa celo la prezento de la doktrinoj, moralaj valoroj kaj tradicioj de la ortodoksa kristana religio, tio estas, ĝi eksplicite agnoskas kiel konstitucian devon la konservadon de la konfesa karaktero de la kurso.

Surbaze de ĉi-supra, ni povas reveni al la demando pri la devo de religia edukado en lernejoj. Estas fakto, ke la Konstitucio mem ŝajnas igi la instruadon de religiaj studoj deviga. Estas tial konstitucia devontigo de la leĝdonanto same kiel la kompetenta ministro certigi ke la temo estas inkludita en la lerneja instruplano kaj estas instruita adekvate.

Kun la Konstitucio de 1975, estas establita reto de provizaĵoj, kiu, kvankam ĝi konservas konstitucie difinitan servilecon de la Ŝtato, permesas sufiĉe malferman interpreton de la koncernaj dispozicioj. Konsiderante la establado de libereco de religia konscienco, sed ankaŭ la fakton ke populara suvereneco estas difinita kiel la fundamento de la Ŝtato, la opinio kiu regas en teorio kaj en jurisprudenco estas ke la kondiĉo establante la Eklezion Grekan Ortodoksan kiel la dominan religion faras. ne establas oficialan statuson kiel ŝtata religio, sed ĝi establas empirian fakton de plimulta religio inter civitanoj.

Do ekz. la institucio en Artikolo 16§2 de la evoluo de religia konscio kiel la celo de edukado, ne devas esti interpretita kiel garantio de deviga instruado de religiaj temoj kun konfesa enhavo (kiel okazas hodiaŭ 'hodiaŭ'), sed eĉ ne kiel devo pozitive orienti infanojn al la dio.

En la lumo kaj de la dispozicio mem, kiu celas krei liberajn kaj respondecajn civitanojn, kaj la starigon de religia libereco mem, disvolvi la religian konscion de infanoj signifas ke infanoj devas ricevi scion pri ĉiuj religioj, konsiderante la gravecon de la religia fenomeno en sia historieco, por ke ili povu evoluigi sian propran religian konscion.

Larĝmenseco kaj ne endoktrinigo estas la konstitucia celo de edukado kaj kompreneble ĉi tiu konstitucia celo ne estas servata hodiaŭ.

La granda problemo estas do ne tiom la konstituciaj dispozicioj mem, sed la ŝtata politiko. Krome, surbaze de la jurisprudenco de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kiu lasas grandan liberecon al Ŝtatoj por difini la rilaton inter Eklezio kaj Ŝtato, eĉ se la domina religio ne estis konstitucie konsekrita, la sola sociologia fakto de ĝia superrego povus establi la eblecon. de la Ŝtato trudi limigojn al la rajtoj garantiitaj de la Konstitucio por ne ofendi la religian senton de civitanoj.

En nia lando, la ligo de leĝdonaj dispozicioj daŭras kaj restas kaptita al la historia Preĝejo-Ŝtata rilato kun rezultoj, kiuj kreas enormajn kontraŭdirojn kaj konfliktojn kun la starigo de libereco de religia konscienco.

Eĉ post Leĝo 4301/2014 , kiu celas en sia klariga deklaro homogenigi la juran personecon de religiaj komunumoj, efektive estas starigita plurrapida sistemo de religioj.

en loko. Tiel la Eklezio de Grekio, la Judaj Komunumoj kaj la "Islamaj Komunumoj" estas organizitaj kiel Juraj Entoj sub Publika Juro, la aliaj Eklezioj specife celitaj per la leĝo estas rekonitaj rekte kiel Juraj Entoj sub Privata Juro kiel ekzemple la Katoliko, la Anglikano, la Etiopa, evangelia, kopta ortodoksa kaj armena eklezioj, dum ĉiuj aliaj devas prezenti koncernajn petojn ene de sistemo de nesupereblaj obstakloj.

Krome, la salajro de la pastraro de la Greka Ortodoksa Eklezio estas establita, tiel ke, per impostado, kredantoj de aliaj kredoj aŭ ateistoj estas devigitaj financi ĝian funkciadon. Oni devas rimarki, ke la dispozicioj, kiuj establis specialan impostadon de la enspezo de la Eklezio de 25% tiam 35% en kompenso por la supozo de la salajro de ĝia pastraro fare de la Ŝtato estis nuligitaj kaj tial hodiaŭ la Eklezia impostado inkluzivas la Posedan Imposton, la speciala eksterordinara imposto sur urbaj areoj kaj la imposto sur enspezoj de komercaj luoj.

La rezulto estas, ke hodiaŭ la kosto de la etato sumiĝas al ĉirkaŭ 193 milionoj da eŭroj jare, dum la impostenspezo estas 3,5 milionoj. Krome, la rekono de la pastraro de la Eklezio kiel publikaj agentoj implicas ke la Ŝtato, per impostado de ĉiuj grekoj, ankaŭ financas la inflamajn (netoleremajn kaj foje malkaŝe rasismajn) paroladojn de la pastraro kontraŭ civitanoj kiuj ne kunhavas la saman kredon aŭ kiuj havas seksa identeco kiu estas neakceptebla por ili.

Krome, laŭ la verkisto Michalis Kalopoulos, religio, laŭ sia naturo kaj sia pozicio, havas ĉiujn kialojn por malhelpi kompletan historian scion. Malebligante scion pri historio, ĝi sukcesas konservi spacon disponeblan en la popola imago por siaj propraj religiaj mitologioj. Fakte, la agnosko de la Eklezio kiel morala kaj nacia gardisto bedaŭrinde faras ĝin legitima juĝisto kaj administranto de historia vero.

La manko de historia konscio, tiel forta en la greka popolo, prezentas nun ekstremajn fenomenojn de historia memorperdo. Preskaŭ neniu el la grekaj infanoj hodiaŭ eĉ scias de kie la nomo "Helene" ili venas. Ni fakte demandis multajn gimnazianoj kaj laŭvorte neniu el ili sciis, ke la origino de ilia nomo estis praulo, filo devena de la antaŭdiluvia patriarko de la grekoj, Deŭkaliono.

Helene, laŭ la mito, travivis teruran inundon helpe de patra arkeo, kiun li savis kun sia familio kaj amaso da bestoj. Tiu ĉi mito estis surprize tute forgesita de la homoj, kiuj ĝis hodiaŭ portas lian nomon.

La grekoj, vivantaj sub la jugo de sia religia edukado, ignoras ĝin, dum ĉiuj konas Noaĥon kaj la biblian inundon.

Kio estas ja religio? Ĉu ĉi tio ne estas malamiko de la historio kaj arbitra diktatoro de la historia memoro?

La religio de la grekoj komenciĝis pro tre specifa kialo, por renkonti la bezonojn de kompreno de nia mondo kaj ne doni al pagataj diaj klerikoj kaj mediaciistoj profesian kialon por ekzisti.

Hodiaŭ estas multaj homoj, kiuj kun seriozaj argumentoj konsideras la religion kiel la plej potenca malhelpon al la intelekta altiĝo de la popoloj.

En antikvaj tempoj, temploj, teatroj, lernejoj, bibliotekoj, eĉ merkatoj, parlamentoj, gimnazioj kaj arkadoj, estis ĉiuj nedividebla kultura kontinuumo.

Sed kio okazis tiel, ke hodiaŭ la lando, kun la plej grandaj herooj de la civilizacio kaj la plej brilaj prauloj de la mondo, trovas sin pasie proksime brakumita kun la figuroj de la religia historio de alia popolo?

Kial ĉiuj grekoj, de la plej juna ĝis la plej maljuna, estas edukitaj kaj konsciaj pri la judaj patriarkoj de la Malnova Testamento, kiel Abraham, Isaak, Jakobo, sed tute malkleraj pri la nomoj, ekzisto kaj historio de siaj bazaj grekaj praaĵoj herooj?

Kial eĉ la lasta maljuna greka virino kapablas preskaŭ ĉiutage alvoki la promesplenajn nomojn de la herooj de la juda historio, sed neniam eĉ aŭdis la nomon Prometeo ?
antaŭe ?

Ĉar ĉiuj grekoj de la plej juna ĝis la plej maljuna konas Noaĥon, dum ili ignoras Deŭkalionon, ili konas Abrahamon, sed neniam aŭdis pri la filo de Deŭkaliono, Helene.

Ĉio ĉi tiu sistema anstataŭigo estas la realigo de ideologia-religia spirita posedo, kiun la grekoj spertas dum multaj jarcentoj tenante la loĝantaron en nescio.

Per la leĝa prozelitismo de publika edukado, la greka edukado insistas pri enŝovi en la belajn animojn de junaj grekoj, ne raciecon, sed ampleksan sanktigon de la juda historio kaj la artan anatemon de ilia antikva heredaĵo.

Ĉu ne estas neklarigeble, ke tutaj armeoj de inteligentaj homoj restas senvortaj pro la parado de religiaj eksceso kaj staras senokupe rigardante ĉi tiun religian propagandan sensencaĵon el la juda historio?

Ĉu ne estas ago de supera sklavigo de estontaj generacioj per religia edukado, laŭvorte trudi kaj planti ĉi tiujn antikvajn hebreaĵajn fabelojn al niaj propraj senhelpaj infanoj?

Ni memoru, ke almenaŭ instruistoj devus rekonsideri sian devon instrui scion. Al parto de la eduka komunumo ne eblas indiferece rigardi la detruon de sia propra popolo. Ĝis kiam ĉi tiu mondo de edukado ŝajngos esti la silenta kortegano de potenco?

Instruistoj estas la moderna Prometeo kaj devas esti la ŝtelistoj de malpermesita scio.

Kiom longe ĉi tiuj instruistoj restos silentaj antaŭ la ĉiutaga, brutala ofero de la vero sur la altaro de religia rabeco? Kiam ili rimarkos, ke la epoko de absoluta religia diktaturo estas finita? Edukante junajn infanojn, ni devas konstante celi esti instruisto kaj edukisto kaj ne fariĝi simpla pagita komplico de ilia obskureco. Instruistoj estas la naturaj gardantoj de kulturo. La finfina limo de indigno por vera instruisto estas kliniĝi kun nur maldika brido, la salajro.

Sed imagu koŝmaran mondon, kie pro salajroj ĉiuj obeeme plenumos ordonojn, kiuj pli kaj pli malproksimigas nian ĉiutagan vivon de homaj valoroj. Kun la nuna ritmo de progresema elaĉeto de nia digno kaj nia evidenta ĉiutaga fremdiĝo, kio baldaŭ estos la mondo de niaj infanoj. Se eĉ instruistoj tiel facile fariĝos portantoj de interesoj, tiam, per sia rajto, la estontaj generacioj nomos la nian la plej malbona kaj malinda el ĉiuj.

Kial oni instruas al ni samtempe en biologio, ke necesis milionoj da jaroj por la evoluo de la homa specio kaj en religio la dia kreado de Adamo kaj Eva ?

Kial, ene de lernejoj kaj organizoj kaj direktoroj, estas ĉiam tiuj, kiuj aprobas aŭ malakceptas la lernejan programon?

Ni estas la ridindaro de Eŭropo kun la malsankta kunvivado en la sama konstruaĵo de la ministerioj pri edukado kaj religio.

Interalie, sekvante niajn lastajn informojn, la greka Ministerio pri Edukado kaj Religiaj Aferoj troviĝas en luita konstruaĵo apartenanta al la preĝejo!

Fini ;

La " Amikoj de Hipatio " en Grekio, membro de la Internacia Asocio de Libera Penso, kiun mi reprezentas, opinias, ke la "Libera Homo " estas pli utila al la socio. Li evoluigas sian kritikan pensadon por la avantaĝo de la socio en kiu li vivas kaj laboras. Religio transformas la homon en timoplenan, submetiĝeman, superstiĉan homon, kulpan de prapeko, kiu nur post la morto trovos sian savon.

Religiaj klasoj en grekaj lernejoj devas ĉesi.

Artikolo 3 de la Greka Konstitucio kiu diras " La domina religio en Grekio estas tiu de la Orienta Ortodoksa Eklezio de Kristo " devas malaperi.

Civitanoj elektas politikistojn. Politikistoj faras ŝtatajn leĝojn kaj teorie potenco eliras el la homoj. Dia juro ne havas lokon en la Konstitucio.

Grekio bedaŭrinde rigardis la renesancon, raciismon , klerismon kaj homaranismon de malproksime, pro otomana okupado dum kvar jarcentoj.

La restaĵoj de la Teokratio iom post iom malpliiĝas sub la premo de la loĝantaro, kiu pli kaj pli malproksimiĝas de siaj kredoj.

La Eklezio devas pagi sian pastraron kaj respekti la impostajn leĝojn kiel ajna alia civitano.

La apartigo de Eklezio kaj Ŝtato konsistigas por ni la bazŝtono de niaj postuloj. Disiĝo , kiu devas okazi kun intertraktadoj, kiel disiĝo de paro, kadre de reciproka intereso.

En 2005 la parlamenta grupo de la Greka Komunista Partio de Alberto kun la Synaspismos Partio, nuntempe Syriza kaj kun du sendependaj deputitoj, prezentis leĝproponon ellaboritan fare de la Greka Unio por Homaj kaj Civitanaj Rajtoj, kiu zorgis pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, la kremacio de la mortintoj kaj aliaj sociaj progresoj. Tiu ĉi propono estis malakceptita de la dekstra parlamento.

Ni subtenis ĉi tiun leĝproponon kaj ni konsideras, ke la batalo daŭras.

Stratos Kalaitzis
Amikoj de Hypatia

La Reich Konkordato de 1933

Moto: "La fino pravigas la rimedojn"
(Niccolò di Bernardo dei Machiavelli)

Antaŭ ol ni rigardas la Reich-Konkordaton de 1933, mallongan rigardon malantaŭen kaj la precedencojn.

La malvenko de la Germana Imperiestra Regno kaj la fino de la monarkioj en Germanio kun la fino de la unua mondmilito (1918/1919) perforte influis la katolikan eklezion. La granda bastiono de Mezeŭropo ŝajnis perdita. Tio signifis la finon de "la unueco de la trono kaj la altaro", la finon de reĝoj kaj imperiestro "per la graco de dio".

Ĝi estis longa vojo de venkoj, regado kaj perdoj:

- 380 p.K. : Imperiestro Teodosio altigas la Trinitarian varianton de kristanismo al rango de ŝtata religio.
- 800 : La Papo kronas kaj sanktoleas Karlon la Grandan kiel imperiestron en Romo. La imperiestro genuiĝas, la Papo staras: komenciĝas lukto por potenco.
- 1077 : Imperiestro Henriko la 4-a de Germanio submetiĝas al la papo ĉe Canossa.
- 1520 : Imperiestro Karolo la 5-a, en kies imperio "la suno neniam subiras" - la Eklezio Roman ĉe la apogeo de potenco.
- 1517-1555 : Reformacio en Germanujo, Svislando kaj Nederlando. Norda Eŭropo estas perdita por la Katolika Eklezio.
- 1536 : Henriko la 8-a establas la Anglikanan Ŝtatan Preĝejon en Anglio.
- 1587 : Mary Stuart de Skotlando estas ekzekutita. Anglio kaj Skotlando estas perditaj.
- 1803 : Ĉefa konkludo de la Imperia Deputacio (RDHD) kaj fino de la lastaj 20 ekleziaj teritorioj.

- 1804 : Napoleono la 1-a kronas sin - en la ĉeesto de la Papo.
- 1806 : Francisko la 2-a eksiĝas - fino de la Sankta Romia Imperio
- 1814 : Konkordato de Bavario (I) Financa asekuro de episkopoj
- 1905 : Sekularismo en Francio

- 1919: Kaj nun, la fino en Germanujo? Ĉu malnova konkordato, kiu nenion valoris plu?

La Eklezio kaj la konservativaj kristanoj de Bavario atendis. Jam estis nova konkordato
La tirkestoj.

En 1924, por la unua fojo, bavaro estis Justicministro en la Reich-registaro en Berlino kaj la konkordato estis submetita al li por ekzameno. Li sentis, ke ĉio estas en ordo. Ĉi tiu Konkordato donas la tonon: ĝi estas esprimo de malestimo al la Demokratia Nacia Asembleo kaj, kiel klara malobservo de la leĝo, ĝi estas kontraŭkonstitucia.

En Artikolo 10 estas interkonsentita ke Episkopoj kaj altranga pastraro estos pagitaj fare de la Ŝtato - fiksita en Reichsmark kaj Pfennig. Kontraŭe kun la Konstitucio, la Eklezio ankoraŭ konsideras sin ŝtata eklezio, pagita de la Ŝtato.

En la fina alineo de tiu ĉi artikolo estas tiam kondiĉite: "En kazo de anstataŭigo aŭ nova reguligo de ŝtatservoj al la Eklezio surbaze de aparta leĝo, kontrakto aŭ jura titolo, la Ŝtato de Bavario garantias la konservadon de la interesoj de la Eklezio per kompensaj avantaĝoj kiuj, depende de la enhavo kaj amplekso de la jura rilato kaj konsiderante monajn valorrilatojn, donas plenan kompenson por la subpremita rajto.

Tio rompas kun la Konstitucio de la Imperio kaj kondiĉas ke tiuj ŝtataj profitoj al la Eklezioj, tio estas la financado de la pastraro fare de la ŝtato, ne finiĝas, sed estas garantiitaj por eterneco.

Sed neniu zorgis: hiperinflacio okupis homojn, kaj je la tempo de la dua Reichstag- elektoj en 1924, la demokrata printempo en Germanio estis finita.

Lia eminenteco, la Apostola Nuncio en Berlino kaj Ĉefepiskopo de Sardeso, Eugen Pacelli, daŭrigis sian agadon kaj akiris en 1929, ke Prusio - la domina lando de la Vajmara Respubliko - ankaŭ finis konkordaton garantiantan la akiritajn rajtojn de la Eklezio kaj fiksantan al 2,8 milionoj. Reichsmark- ŝtataj pagoj por dungitaro.

La interesoj de la Romkatolika Eklezio laŭ garantio de akiritaj rajtoj kaj financado de la pastraro fare de la ŝtato estis tiel plejparte kontentigitaj. Kun Bavario kaj Prusio, proksimume 80% de Germanio estis aranĝitaj.

Komence, la Episkopejo estis rezervita al la multvortaj nacisocialistoj . Tio ŝanĝiĝis post la Reichstag- elektoj (5-a de marto 1933), kiam la nacisocialistoj akiris plimulton (kune kun la germanaj naciistoj). La pastraro akceptis la aspekton de (ŝajna) laŭleĝeco kaj ekkonsentis kun la nacisocialistoj. La Katolika Centra Partio aprobis (la 24-an de marto 1933) la Ebligan Akton - kiu forigis la parlamentan demokration de la Vajmara Respubliko. Komunistaj deputitoj kaj kelkaj el la socialdemokratoj jam antaŭe estis arestitaj.

La registaro de la Germana Regno nun strebis al internacia rekono kaj trovis en la Katolika Eklezio kaj la Vatikano - al kiu estis kaj daŭre estas koncedita granda morala aŭtoritato - volonte partneron.

Kio okazis intertempe? La Lateranaj Akordoj kun la faŝisto Mussolini en Italio (februaro 1929), same kiel pri la ebliga leĝo en Germanio (marto 1933) kaj la intertraktadoj por konkordato ekde 1931 kun la aŭstro-faŝistoj ĉirkaŭ Engelbert Dollfuss en Aŭstrio (subskribita en marto 1933).).

La Lateranaj Akordoj kreis la sendependan Vatikano-urboŝtaton kiel suverena ŝtato - per la graco kaj legitimeco de la faŝistoj - kaj, kompanse por la perdoj de teritorio, la itala ŝtato pagis 1,8 miliardojn da liroj kaj katolikismo fariĝis la ŝtata religio.

Konkordato povus esti finita kun Germanio en 1933, ĉar - kiel preskribite de la kanona juro de la Eklezio - germana kanceliero Adolf Hitler estis kaj restis katolika.

La komuneco de aŭtoritatema pensmaniero, tio estas la subigo de la individuo al la ŝtato, same kiel komuna kontraŭkomunismo kaj antisemitismo , tiam manifestiĝis. Kun la faŝistoj jam estis finitaj konkordatoj en Italio kaj Aŭstrio - sekvitaj de aliaj en Portugalio (majo 1940) kaj en Hispanio (1953).

Kaj la Sankta Seĝo kaj la politikistoj de la Katolika Centra Partio provis fini ampleksan konkordaton en la 1920-aj jaroj. La postuloj de la Vatikano (konfesaj lernejoj, ŝtataj avantaĝoj) ne povus esti impostataj. Nur post la transdono de potenco al Hitlero ĉiuj pordoj malfermiĝis.

La Centristpartio estis logita per la konkludo de Reich Konkordato se ĝi aprobis la tielnomitan ebligan leĝon. En "manifestacio" de la 28-a de marto 1933, la germanaj episkopoj metis en perspektivon siajn antaŭajn avertojn kontraŭ nacisocialismo, precipe ĉar Hitler faris neatenditan proponon en sia registara deklaro de la 23-a de marto 1933: la garantio de rajtoj ekleziaj privilegioj kaj la nomo de kristanismo kiel "la neŝancebla fundamento de la morala kaj civita vivo de nia popolo".

Jam en frua marto 1933, Pio la 11-a laŭdis Hitler en spektantaroj kiel ĉampiono kontraŭ bolŝevismo. La du tendaroj, Hitler ĉi tie kaj la Eklezio tie, sendube pliproksimiĝis unu al la alia.

La germana negoca delegacio iris al Romo en aprilo 1933, gvidita fare de la konservativa iama kanceliero kaj vickanceliero Franz von Papen, kun instrukcioj de Hitler por kontentigi la interesojn kaj dezirojn de la katolikoj laŭeble. La Konkordato

estis subskribita la 20-an de julio 1933 - post kvar monatoj - kaj ratifita en septembro 1933.

Jen kiel aspektis la Konkordato :

En la preambulo de la Konkordato oni reasertas la amikecajn rilatojn inter la nacisocialistoj kaj la "Sankta Seĝo" :

"Lia Sankteco Pio la 11-a kaj la Prezidanto de la Germana Regno, gviditaj de la komuna deziro firmigi kaj antaŭenigi la amikecajn rilatojn ekzistantajn inter la Sankta Seĝo kaj la Germana Imperiestra Regno, dezirante daŭrante reguligi rilatojn inter la Romkatolika Eklezio kaj Ŝtato por la tuta teritorio de la Germana Imperiestra Regno en maniero kontentiga al ambaŭ partioj, decidis fini solenan interkonsenton, [...]"

Arto. 1 : Religia libereco kaj publika ekzercado de religio: garantiita.

Arto. 4 : Senlima libereco de ekleziaj eldonaĵoj: garantiita.

Arto. 9 : Sekreto de konfeso: garantiita.

Arto. 10 : Ekleziaj vestaĵoj, kiel uniformoj, estas protektitaj kontraŭ misuzo.

Arto. 12 : Ekleziaj organizoj restas publikaj juraj korpoj.

Arto. 15 : Religiaj ordenoj ne estas submetitaj al iuj limigoj: garantiita

Arto. 16 : Episkopoj faras ĵuron de lojaleco al la Ŝtato.

Arto. 17 : Havaĵo de la Eklezio: garantio.

Arto. 18 : Aĉeto de ŝtataj avantaĝoj

(1) amike

(2) Inter la apartaj juraj titoloj estas heredo bazita sur leĝo.

(3) elaĉeto kun justa kompenso

Arto. 19 : Ekzisto de fakultatoj de katolika teologio: garantiita

Arto. 21 : Katolika religia edukado estas ordinara temo: garantiita.

Arto. 23 : katolikaj konfesiaj lernejoj: garantiita

Arto. 27 : Milita kapelaneco: garantio.

Arto. 30: Dimanĉe, preĝo por la prospero de la Germana Imperiestra Regno kaj popolo estas enigita ĉe la fino de la ĉefmeso.

Arto. 32 : Membreco en politikaj partioj estas malpermesita al ekleziuloj.

Arto. 33 : Por elstaraj aferoj, ni "serĉos interkonsente amikan solvon".

Resume: la Ŝtato donas ĉiujn rajtojn al la Katolika Eklezio kaj la Eklezio sin detenas de ajna politika agado. Alivorte, la Romkatolika Eklezio submetiĝas al la Nacisocialisma Ŝtato por propio, financado kaj kredlernejoj.

Multo de kio ne estis atingita en la Demokratia Vajmara Respubliko estis atingita kun la nacisocialistoj kiel rajto valida ĉie en Eŭropo.

Noto: la Konkordato havas 33 aŭ 34 artikolojn: Ĉi tio estas sankta nombro el la kristana vidpunkto, ĉar ĝi estas la nombro da jaroj de vivo de Jesuo Kristo.

En sekreta aneksaĵo al la Reich Konkordato de 1933, teologiistudentoj, pastroj kaj ĉiu dioceza pastraro estas esceptitaj de (estonta) militservo en la okazaĵo de mobilizado (t.e. la komenco de milito).

"En la okazo de transformo de la nuna germana militsistemo en la direkto de la enkonduko de ĝeneraligita deviga militservo, la alvoko de pastroj kaj aliaj membroj de la laika kaj religia pastraro por plenumi devigan militservon estos reguligita laŭ la Sankta Seĝo bazita sur la sekvaj gvidprincipoj, ekzemple:

a) Studentoj de filozofio kaj teologio, kiuj prepariĝas por la pastraro kaj kiuj estas en ekleziaj institucioj, estas esceptitaj de la militservo kaj la ekzercoj, kiuj preparas por ĝi, krom en la kazo de ĝenerala mobilizado.

b) Okaze de ĝenerala mobilizado, ekleziuloj dungitaj en la dioceza administrado aŭ en la armea kapelaneco estas esceptitaj de prezentado. Tiaj estas konsiderataj ordinaruloj, membroj de ordinariatoj, estroj de seminarioj kaj ekleziaj konvinkoj, profesoroj pri seminarioj, paroĥestroj, rektoroj, helpantoj kaj ekleziuloj, kiuj konstante direktas preĝejon, kie la kultado estas publika. »

Alivorte, la Vatikano kaj la altranga katolika pastraro estis informitaj ekde la komenco de la somero de 1933, ke la nacisocialistoj intencas reenkonduki la militservon, rearmi kaj do militi. Tio ne ĝenis ilin, kondiĉe ke la pastraro estis liberigita de ĝi.

Sub la komuna ideologio de kontraŭkomunismo, soldatoj de la germana armeo portis ĉenpoŝton kiu havis Reich-aglon kun svastiko, enkadrigita fare de "Gott Mit Uns".

Post la dua mondmilito, en la okcidentaj regionoj, en preparo por la starigo de la Federacia Respubliko Germanio, oni ekzamenis ankaŭ, kiuj dekretoj, leĝoj kaj traktatoj de la jaroj 1933-1945 estu nuligitaj. La Reich-Konkordato de 1933 ne estis trafita, ĝi daŭre validas hodiaŭ.

La konservado de ĝia valideco estis favorata unuflanke de la fakto, ke multaj iamaj nazioj daŭre tenis gvidajn poziciojn ene de la ŝtato kaj partioj, kaj aliflanke de la Prezidanto de la CDU ene de la Parlamenta Konsilio kaj estonta Federacia Kanceliero (1949-1962)

Konrad Adenauer, kiu havis "kaŭĉukan artikolon" enigitan en la Bazan Leĝon, art. 123, kiu (implicite) etendis la validecon de la Reich Konkordato: "GG, art. 123): Ŝtataj traktatoj finitaj de la Germana Imperiestra Regno [...] restas [...] validaj ĝis ke novaj ŝtataj traktatoj estu finitaj de la kompetentaj aŭtoritatoj laŭ ĉi tiu Baza Leĝo aŭ ke ilia fino okazas alimaniere pro la dispozicioj kiujn ili enhavas.

Inter la komunaj zorgoj de la Katolika Eklezio kaj la Nacisocialistoj - anti-komunismo kaj antisemitismo - la malferma kontraŭkomunismo de postmilitaj konservativaj kristanaj demokratoj kaj katolika pastraro restis unueciga elemento. (Socialdemokratoj = "Ĉiuj vojoj kondukas al Moskvo").

Intertempe ĉiuj "konkordatoj kun la faŝistoj" (Italio, Hispanio, Aŭstrio, Portugalio) estis modifitaj de novaj redakcioj, nur unu lando ĝis nun nenion faris en tiu ĉi direkto: Germanio.

Sed tiu ĉi vizio de la aferoj ne enkalkulas la fakton, ke en la 1960-aj jaroj, oni ja parolis pri renovigo de la Konkordato. Tamen ni rezignis, ĉar montriĝis, ke - eĉ sub tiama konservativa kaj kristandemokrata registaro - ni neniam plu akiros kondiĉojn tiel bonajn kiel tiujn de la "hitleria konkordato" kaj ni restis tie.

Sed anstataŭ konservi la plej grandan silenton pri tiu ĉi temo, ĝi eĉ estas reaktivigita nuntempe (2022-2023)). En la diskutoj pri la "aĉeto de ŝtataj profitoj", la Katolika Oficejo kaj la Kristandemokratoj alvokas la fakton, ke la Eklezioj devas esti implikitaj en la intertraktado de la principoj de ĉi tiu elaĉeto/fino de ŝtataj pagoj al la Eklezio - ja, "amika interkonsento" estis interkonsentita en la Reich Konkordato.

Se la Katolika Eklezio tiel vidas la aferojn, tiam ĝi rapide komencu serĉi nacisocialistojn/faŝistojn en la nuna Germanio, ĉar ĝuste kun iliaj "naziaj prapatroj" estis starigita tiu amikeco interkonsentita, ne kun demokratoj.

Dankon pro via atento.

Carsten Frerk

Membro de la Internacia Konsilio de AILP

La rilato inter eklezio kaj ŝtato en Britio

Mi ĝojas aliĝi al vi hodiaŭ por paroli al vi pri la rilato inter Eklezio, Ŝtato kaj Monarkio en Britio, kiu estas iom diferenca de la situacio en Francio, kie sekularismo estas enskribita en leĝo kaj starigita kiel nacia principo.

Mi timas, ke estas male en Britio kie, malgraŭ ĉiam pli laika loĝantaro, la Eklezio de Anglio estas oficiale agnoskita kiel la ŝtata eklezio, kio donas al ĝi multajn privilegiojn.

Nia organizo laboras en multaj frontoj por protekti kaj antaŭenigi liberecon de kredo, libereco de esprimo kaj libereco de elekto, sed la malestablo kaj realigo de laika ŝtato estas nia ĝenerala celo.

La rilato inter Eklezio, Ŝtato kaj Monarkio ne ofte estis precipe elstara politika afero en Britio, sed ĝi lastatempe estis metita en la tagordon pro pluraj faktoroj al kiuj mi revenos. kaj kio, mi pensas, signifas ke ni povas havi pli da espero por ŝanĝi hodiaŭ ol ni havis dum kelka tempo.

Sed unue, mi prenos la tempon por difini kio estas "establado" kaj kion ĝi signifas en la brita kunteksto.

Kiel vi ĉiuj scias, la termino "establado" rilatas al formala rilato inter preĝejo aŭ religio kaj la ŝtato en kiu ĝi funkcias.

Britio konsistas el kvar landoj: Anglio, Kimrio, Skotlando kaj Irlando

Nordo. La Eklezio de Anglio estas establita nur en unu el tiuj landoj: Anglio. Ekzistas neniu establita eklezio en Nord-Irlando aŭ Kimrio. La Eklezio de Irlando estis dissolvita en 1871.

En Kimrio ĝi estis dissolvita en 1920. La Eklezio de Skotlando havas specialan statuson en Skotlando, sed estas tute sendependa de la ŝtato.

Eble la plej videbla manifestiĝo de la anglikana establado estas la fakto ke la reganta monarko, la reĝo, estas kaj ŝtatestro kaj estro de la eklezio, kaj portas la titolojn de "supera guberniestro de la Eklezio de Anglio kaj defendanto de la kredo". Por eviti dubon, ĉi tiu kredo estas la "unu vera protestanta kredo".

Tiuj titoloj devenas de la regado de reĝo Henriko la 8-a kaj la rompo de Anglio kun Romo kaj la aŭtoritato de la Papo kaj la Romkatolika Eklezio. Nia monarko devas esti "en komuneco kun la Eklezio de Anglio".

Tio signifas, ke nia ŝtatestro devas esti protestanta. Tiom da egaleco kaj libereco de kredo!

La kronado de reĝo Karlo okazos en majo. Kronado estas ŝtata evento, sed ĉefe religia afero. La Reĝo nuntempe profitas de spiritaj akompanaj sesioj kun la Ĉefepiskopo de Canterbury por prepari por ceremonio dum kiu nia ŝtatestro faros la ĵuron:

- konservi la protestantan religion -

konservi kaj konservi la establado de la Eklezio de Anglio, ĝian doktrinon kaj ĝian kulton, kaj:

- konservi la rajtojn kaj privilegiojn de episkopoj.

La reganto tiam estos "sanktoleita per sankta oleo, benita kaj konsekrita" de la ĉefepiskopo. La "Sankta Komunio" tiam estos festita.

La evento estas plejparte nenecesa. Neniu alia eŭropa monarko spertis ion similan. Kaj ĉar reĝo Karlo jam estas reĝo, estas evidente ke la ĵuro ne estas antaŭkondiĉo por fariĝi la krono. Kronadoj ne faras monarkon.

Geoffrey Robertson, brita advokato pri homaj rajtoj, lastatempe priskribis la kronadon kiel "laŭleĝan sensencaĵon, nur stultan, superstiĉan riton de la Eklezio de Anglio. Karlo tute ne bezonas esti kronita de minoritata eklezio."

Ĝi ankaŭ estos tre multekosta evento. Niaj petoj pri informoj pri planitaj publikaj elspezoj por la kronado estas ĝis nun rifuzitaj.

La lasta kronado, tiu de reĝino Elizabeto, okazis en junio 1953. Ekde tiam, la pejzaĝo de religio kaj kredo en Britio draste ŝanĝiĝis. Religia aliĝo falis, religiaj minoritatoj kreskis, same kiel nekredo.

Tamen, la sekva kronado devus aspekti multe kiel la lasta. Eble estas pli mult-kredaj elementoj, sed ĝi estos sendube anglikana afero.

Tiu ĉi interkovro inter la Eklezio kaj la ŝtatestro konsekras religian privilegion en Britio kaj donas al la Monarkio kvazaŭ-religian karakteron. Ĝi estas institucio, kiun ni preskaŭ kuraĝiĝis respekti.

La demando ĉu ni devus retenigi monarkion eble estas preter la kompetenteco de sekularistoj, eĉ se multaj el ili havas respublikanajn tendencojn. Sed certe la alveno de reĝo Karlo donas al ni la ŝancon transigi la mesaĝon de laikaj reformoj, kaj ni provas komenci tiun debaton, argumentante ke se ni devas havi ŝtatestron, tiu rolo devas esti laika. Kaj estas Disestablishment kiu devus ebligi atingi ĉi tiun celon.

Ĝi estas do unu el la kolonoj de la Establo.

La benko de Episkopoj estas alia manifestiĝo de la Establado de la Eklezio. Temas pri la rajto de 26 anglikanaj klerikoj sidi en sia propra rajto, kiel leĝdonantoj, en nia supera ĉambro, la Lordĉambro.

Britio estas la nura eŭropa parlamento kun eksplicita religia reprezentantaro. Ekster Eŭropo, mi nur scias pri Irano, kiu havas tian aranĝon.

Ĉiuj sesioj de la brita parlamento komenciĝas per anglikanaj preĝoj. Kaj ĉiam estas almenaŭ unu episkopo en la Lordĉambro kiam ĝi estas en sesio. Sed ofte estas pluraj, precipe kiam ili aparte interesiĝas pri tio, kio estas diskutata, kiel ekzemple leĝoj pri helpata morto.

Episkopoj estas traktitaj kun speciala deferenco en la Lordĉambro. Ili povas partopreni en ĉiuj procedoj de la Ĉambro, inkluzive de surtabligi kaj demandante demandojn de ministroj, gvidante aŭ parolante en debatoj, ekzamenante leĝaron, voĉdonante kaj sidante en parlamentaj komisionoj. La privilegio sidi en la Lordĉambro do iras multe preter

de la voĉdonrajto kaj donas al Episkopoj unikan aliron al ministroj, leĝdonantoj kaj la koridoroj de potenco. Influo pri kiu neniu alia religia aŭ laika interesgrupo povas revii.

Alia aspekto de la establado estas la rolo kiun la Parlamento ludas en la administrado de la eklezio.

Multaj internaj leĝoj pasigitaj fare de la decida korpo de la Eklezio de Anglio, la Ĝenerala Sinodo, devas esti aprobitaj de ambaŭ Ĉambroj de la Parlamento antaŭ ol ekvalidi. Tio signifas ke kvankam regado de la Eklezio de Anglio estis delegita al la Ĝenerala Sinodo, parlamento restas la supera leĝdonanto. Do multmaniere la Eklezio estas submetita al Parlamento.

Fakte, la Parlamento havas la povon pasigi leĝojn tuŝantajn la Eklezion sen la partopreno de ĉi-lastaj, sed konvene ĝi ne faras tion.

La reĝo ankaŭ nomumas anglikanan parlamentanon de la reganta partio por respondecigi la eklezion en parlamento respondante demandojn kaj paroli oficiale nome de la Eklezio de Anglio en parlamento. Ni foje ekspluatas ĉi tiun mekanismon petante parlamentanojn fari profundajn demandojn.

La ŝtato ankaŭ ludas rolon en la asigno de ŝlosilaj pozicioj ene de la eklezio.

Episkopoj kaj Ĉefepiskopoj estas nomumitaj fare de la reganta monarko, laŭ la konsilo de la ĉefministro. Ĝis la mez-1970-aj jaroj, la ĉefministro havis la absolutan rajton doni sian opinion pri nomumoj, kaj la eklezio ludis neniun oficialan rolon en la procezo de nomumado de siaj propraj Episkopoj kaj Ĉefepiskopoj, kvankam ĝi estis ĝenerale konsultita, pro ĝentileco.

Sed la rolo de la ĉefministro en la elekto aŭ Konsilio de Ĉefepiskopoj fariĝas iom problema se la ĉefministro ne estas anglikana, kaj precipe se li estas katolika.

Laŭ la leĝo, neniuj "personoj konfesanta la katolikan religion" estas rajtigita por konsili la reĝinon pri la elekto de Episkopoj de la Eklezio de Anglio. Tiu regulo devenas de la Ago de Kompromiso de 1701, leĝo intencita por certigi protestantan sinsekvon al la angla trono.

Sed ĉi tiu kontraŭ-katolika leĝaro metis nian iaman katolikan ĉefministron, Boris Johnson, en malfacilan situacion. Necesis do alvoki alian ministron por konsili la Reĝinon. Strange, nia nuna ĉefministro, Rishi Sunak, hinduo, povas doni sian opinion pri la elekto de episkopoj. Nur katolikoj estas eksplicite malpermesitaj.

Nomumoj al aliaj preĝeypostenoj, kiel ekzemple dekanoj, diakonoj, kaj pastroj, ankaŭ estas influitaj per la vidoj de ŝtatoficistoj.

Do estas multe da enmiksiĝo de la Eklezio en la aferoj de la Ŝtato, sed ankaŭ multe da enmiksiĝo de la Ŝtato en la aferoj de la Eklezio, kiujn kiel sekularistoj ni ne devas subteni. La Eklezio de Anglio, kiel ĉiuj aliaj religioj, devus ĝui sendependecon entute.

Alia aspekto de la Establado estas eble la rolo, kiun la Eklezio daŭre ludas en Publika Eduko en Britio. La rolo, kiun la Eklezio, kaj nun aliaj religiaj grupoj, ludas en la publika edukado, estas parte pro la privilegia rolo, kiun la Eklezio ĝuas en nia politika kaj civita vivo.

Kvarono de bazlernejoj en Anglio estas prizorgita fare de la Eklezio de Anglio, donante al ĝi konsiderindan influon al eduka politiko. Tial ni ankoraŭ havas leĝon postulantantan ĉiutagan agon de kolektiva adoro en ĉiuj lernejoj, sendevigon de

la Egaleco-Leĝo kiu permesas al kredlernejoj diskriminacii en siaj agnoskoj en favoro de religiemaj grupoj, selekti instruistojn bazitajn sur ilia kredo, kaj apliki malmodernan version de religia edukado kiu permesas al religiaj grupoj religio plejparte determini la instruplanon.

La ĉeesto de establita Eklezio do konsistigas gravan malhelpon al la starigo de vere sekulara eduka sistemo, libera de ĉia diskriminacio kaj religia kontrolo.

Pro ĝia establita statuso, la eklezio ankaŭ ludas gvidan ceremonian rolon en ŝtataj okazaĵoj. La Eklezio ludas gvidan rolon en nia nacia memorceremonio, tial la ĉiujara ceremonio ĉe la Cenotafo foje similas al diservo, kie la Episkopo de Londono gvidas la kristanajn preĝojn.

Sed se la memoro estas grava, kaj mi pensas, ke ĝi estas, ĝi devas havi signifon por homoj. Se ne, homoj elsalutas, kaj se ili elsalutas, ili forgesas. Konsiderante ke religio malŝaltas tiom da homoj, precipe pli junaj homoj, estas malproksime de idealo por nia nacia memorceremonio havi religian guston.

Kaj poste, kompreneble, estas la kronado, kiun mi supre menciis. Estos interese vidi la reagon al la venonta kronado kiu, kiel mi diris, estos tre religia afero, ĉar la pejzaĝo de religioj kaj kredo de la nacio draste ŝanĝiĝis ekde la lasta kronado en 1953. Estos interese vidu kiel la publiko reagas.

Do jen kiel aspektas Establishment en Britio.

Ekzistas du ĉefaj objektoj kontraŭ la ekzisto de establita preĝejo.

Antaŭ ĉio, ĝi estas maljusta. La ekzisto de nacia religio enskribita en leĝo kaj establita Eklezio favoras parton de la loĝantaro, institucion kaj aron de kredo.

La Eklezio de Anglio ĝuas specialan statuson ne ĝuitan fare de aliaj religioj. Ĉi tiu situacio estas klare maljusta al tiuj kiuj ne aliĝas al la Eklezio de Anglio aŭ ajna alia religia doktrino.

La dua objekto estas ke ĝi estas malaŭtentika. La ideo, ke ni estas kristana lando, estas supozo, kiu ne baziĝas en la realo. Kristanismo estas unu influo inter multaj kiuj formas la nunan vivmanieron de la britoj. Sed ni ne povas, iel signifoplena maniero, esti priskribitaj kiel kristana lando.

Mi menciis antaŭe, ke ekzistas kialoj, kial ni povus esti pli optimismaj pri ŝanĝo hodiaŭ ol ni estis dum kelka tempo.

Ĉi tio estas ĉar pluraj lastatempaj eventoj komencis perfekte ilustru la objektojn, kiujn mi ĵus menciis.

La morto de reĝino Elizabeto signifas, ke, por la unua fojo en 70 jaroj, ni havos kronadon. Tio elstarigis la rilaton inter ŝtato kaj eklezio. La rolo de "defendanto de la kredo" de nia ŝtatestro estos atente ekzamenita.

Reĝo Karlo klarigis sian intencon esti defendanto de la kredo ĝenerale, kaj ne nur de la fido al la Eklezio de Anglio. Ĉi tio respondas al la rolo kiu la Eklezio de Anglio

komencis antaŭenigi multkredan, prefere ol laikan, Brition. La Eklezio deziras esti rimedo per kiu aliaj konfesioj kaj kredaj komunumoj povas esti privilegiitaj aŭ altigitaj en la publika vivo. Sed kondiĉe ke la Eklezio de Anglio estas la sola kiu profitas de ĉi tiu privilegio.

Kaj malgraŭ la tre forta subteno de la reĝo por religia libereco, la religia rolo de la monarko baziĝas sur la supozo, ke ĉiuj estontaj monarkoj kredos anglikanojn. La subteno de la monarko por religia libereco aŭ kredo estas tute malkongrua kun la rolo de ŝtatestro en Britio estanta rezervita ekskluzive por praktikantaj kristanoj, kiu malobservas ĉiun principon de nediskriminacio iam establita kaj iras kontraŭ la rajto je religia libereco aŭ kredo.

Ni do uzis la kronadon de reĝo Karlo por sendi la mesaĝon, ke religiaj privilegioj ne havas lokon en moderna, laika demokratio.

Sed la UK-organizo ne nur faras neanglikanojn duaklasajn civitanojn, ĝi ankaŭ igas lesbaninojn kaj geojn duaklasajn civitanojn.

La Ĉefepiskopo de Canterbury lastatempe reasertis la oficialan malakcepton de sia Eklezio de samseksemo kaj la Eklezio de Anglio, kiu estas permesita plenumi oficiale agnoskitajn geedziĝojn, rifuzas fari samseksajn edz(in)ojn, kiuj estas tute sekuraj laŭleĝaj en Britio.

Kompreneble, Eklezia doktrino estas sia propra afero, sed ni emfazis en lastatempa kampanjo, ke oficiale homofoba institucio ne devas esti parto de la ŝtato.

Kiel lastatempe diris unu opozicia parlamentano: "La granda plimulto de parlamentanoj opinias, ke estas nedaŭrigeble, ke nia establita Eklezio estu institucie homofoba kaj aktive ekskludu parton de la loĝantaro, kiun ĝi devas servi."

La temo de samseksa edz(in)eco disigas la britan eklezion kaj la Ĉefepiskopo de Canterbury, Justin Welby, diris ke li preferus ke la eklezio estu dissolvita prefere ol disigita super la temo de samseksa edz(in)eco. Ĉi tio donas al ni esperon!

Kreskanta sekularigo kaj religia diverseco ankaŭ reliefigas ne nur la maljustecon de la status quo, sed ankaŭ ĝian absurdaĵon.

La lasta censo montris, ke la procento de kristanoj en Anglio kaj Kimrio falis de 72% en 2001 al 59% en 2011, kaj nun al 46% en 2021, falo de 13% ĉiujn 10 jarojn. Se la tendenco daŭras kun ĉi tiu rapideco, la procento estos tre malalta en 2050!

Sed kristanoj jam estas en minoritata situacio. Multaj aliaj balotenketoj en la lastaj jaroj montras malpliiĝon de kredo kaj pliiĝon de nereligieco.

- Britio estas la sesa malplej religia lando en la mondo,
- Enketoj pri sociaj sintenoj malkaŝis, ke ĉirkaŭ duono de britoj ne havas religion, kaj ĉi tiu proporcio altiĝas al 70% inter 18-24-jaruloj,
- Nur 0.9% de la angla loĝantaro adoras en anglikanaj preĝejoj averaĝe dimanĉe. Ĉi tio estas malproksima de la 46% de kristanoj registritaj,
- Nur 1% de junaj plenkreskuloj diras, ke ili identiĝas kun la Eklezio de Anglio.

Sed ne temas nur pri aliĝo, temas ankaŭ pri sintenoj.

- 60% de britoj diras, ke religio ne estas grava en sia vivo. - 81% konsentas, ke "religia praktiko estas privata afero kaj devas esti apartigita de la politika kaj ekonomia vivo de la lando".

- Pli da ni kontraŭas ol subtenas la ideon de oficiala religio en Britio. - 58% de la plenkreska loĝantaro kontraŭas ŝtat-financitajn religiajn lernejojn.

- Britaj civitanoj (inkluzive de eklezianoj) superforte malaprobas la pozicion de la Eklezio pri aborto, helpata morto kaj samseksa edz(in)eco.

La starigo do simple ne respondas al la realo. Li estas superfortita. Kaj ĝi ne estas tre inkluziva.

Prenu la ekzemplon de nia nacia himno. Dio savu la reĝon. Multaj el ni ne povas kanti ĝin aŭtentike.

Do la malkresko en angla aliĝo al Eklezio kaj kreskanta religia diverseco estas alia kialo, kial Disestablishment estas dezirinda kaj, mi pensas, neevitebla.

Ekzistas ankaŭ argumentoj por Disestablishment de pli larĝa anglikana kaj kristana perspektivo.

Kelkaj anglikanoj ene de la eklezio mem argumentas ke la eklezio devus libervole prirezigni siajn privilegiojn kaj establitan statuson por esti libera plenumi sian propran mision kun pli granda aŭtenteco.

En lastatempa evento, kiun ni organizis, ni donis la parolon al anglikanoj, kiuj volas pli grandan aŭtonomecon por la Eklezio kaj rekonas la gravecon de la nepartieco de la Ŝtato, kaj kiuj do pledas por eĥon de nia alvoko al Dissolvo.

La Ĉefepiskopo de Canterbury sugestis ke Disestablishment "ne estus katastrofo" por la Eklezio de Anglio, sed li ankaŭ igis ĝin malbari ke la eklezio ne prenis la iniciaton por ŝanĝo, almenaŭ ne por la momento.

Do, nuntempe, tiuj kiuj profitas el la religia establado ŝajnas voli konservi ĝin, precipe la Episkopoj kies sidlokoj en la Lordĉambro donas al ili politikan lobiadon kaj prestiĝon.

Sed episkopoj flankenmetite, multaj kristanoj apogus Disestablishment. Mi diras tion nur por emfazi, ke ĉi-lasto ne devas esti konflikto inter eklezio kaj ŝtato.

Ĝi povus progresi kun la reciproka kompreno, ke formala disiĝo estas utila por ambaŭ partioj.

Ĉiuj partioj devus rekoni, ke konservi establitan minoritatan eklezion en religie plurisma kaj plejparte sekularigita nacio estas nedaŭrigebla.

Radikala ŝanĝo en nia kulture konservativa lando estas grava defio. Tamen mi estas optimisma. La forigo de Britio de kristanismo ŝajnas daŭri. Ĉiuj tendencoj, la malkresko de kristanaj kredoj kaj la maljuniĝo de la fideluloj signifas ke kristanismo daŭre malkreskos.

Samtempe, nereligiecaj kaj minoritataj religioj, precipe Islamo, spertas gravan kreskon.

Estas do klare ke ni bezonas daŭran, longperspektivan kompromison pri la rilato inter religio kaj ŝtato - kaj tiu kompromiso devus esti bazita sur la principoj de sekularismo .

Tio signifas klaran apartigon inter religio kaj ŝtato kaj egalecon por ĉiuj, sendepende de religio aŭ kredoj.

Dankon pro via atento.

Stephen Evans, Administra Direktoro, Nacia Sekulara Socio

Dek ses vortoj: la Supera Kortumo aŭ la forigo de la dispozicioj de la Unua Amendo rilate al pri la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato

La Unua Amendo al la Usona Konstitucio garantias kvin fundamentajn liberecojn: religia libereco, sinesprimlibereco, libereco de la skriba kaj elsenda gazetaro, kunvenlibereco, tio estas kunveni en publika spaco, manifesti, protesti, kaj la rajton peti, nome tiu de usonanoj alparoli siajn gvidantojn por diskuti siajn problemojn sen timo de kondamno aŭ reprezalioj.

Ĉi tiu amendo ĉefe traktas religian liberecon kaj la Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato, la temo kiu interesas nin hodiaŭ. Ĉi tiu parto de la teksto enhavas nur dek ses vortojn: " La Kongreso faros neniun leĝon konforman al iu establita religio aŭ malpermesante la liberan ekzercon de ĝi. »

La redaktoro, kiun mi estas, estas tre impresita, ke fundamenta homa rajto povus esti formulita per nur dek ses vortoj. Mi dubas, ke la politikaj gvidantoj, kiujn ni hodiaŭ havas en Usono, povus fari tion. Sed estas malavantaĝo: ĉar ĉi tiuj dispozicioj estas deklaritaj en nur dek ses vortoj, ili estas neklaraj kaj malfermitaj al interpreto.

Kiel ni interpretas ĉi tiujn dek ses vortojn estis la kerno de la debato en Ameriko.

En 2002, la unuan fojon kiam mi parolis en Parizo, ni en Ameriko traktis prezidanton George W. Bush kaj lian tiel nomatan " kredobazitan " iniciaton, kiu estis fakte nenio alia ol rimedo por deturni monon de impostpagantoj en la kaso de preĝejoj kaj aliaj diservoj por konfidi al ili la prizorgadon de malriĉuloj kaj senhavuloj - respondeco kiu estas rigardata kiel tasko de registaro en multaj aliaj nacioj. Por Bush, ĉi tiuj dek ses vortoj permesis al li fari ĝuste tion.

En 2017, mi estis ĉi tie denove kun eĉ pli malbona novaĵo: Donald Trump, senkaŝa seksmisuzanto, iama reality show-gastiganto, luktanta nmoveblisto, kaj viro kiu povas esti nur parte fidinda, estis elektita prezidanto kun la helpo de ekstremisto. Kristanaj grupoj kaj laboris por disfali kion Thomas Jefferson nomis la

" Muro de Apartigo inter Eklezio kaj Ŝtato ", bazita sur nia Unua Amendo - aŭ kion ĝi diras vere restas.

Ĉi-foje, mi estas ĉi tie kun pli bonaj novaĵoj: la usona popolo voĉdonis kontraŭ Donald Trump en 2020 kaj elektis demokraton Joe Biden. Laŭ Trump kaj liaj plej fervoraj subtenantoj, la elekto estis ŝtelita de li. Ili argumentas, ke Trump vere venkis kaj diras, ke estis amasa balotfraŭdo. Ili havas la pasion, sed mankas ajna pruvo. Kompreneble, iliaj asertoj ne havas sencon. Tiuj el ni, kiuj loĝas en real-bazita komunumo, estas konvinkitaj, ke Trump ricevis 232 voĉojn kaj Biden ricevis 303 en la Elekta Kolegio. Mi ŝatus memorigi al vi, ke vi devas akiri 270 por gajni. Ĉe la fino de la populara voĉdono, Trump profitis de 74,2 milionoj da voĉoj kaj Biden 81,2. Vi ne devas esti matematika geniulo por eltrovi kiu efektive venkis.

Trump perdis. Liaj subtenantoj prirabis la Kapitolon la 6-an de januaro 2021, post kiam li instigis ilin fari tion. Ni ĉiuj vidis tiujn terurajn bildojn en televido kiel ribelo - kaj ni estu klaraj,

tio estis tio: okazis ribelo, provo renversi la rezultojn de demokratia elekto. El duaetaĝa ĉambro en mia Marilanda hejmo, dek mejlojn norde de la Kapitolo, mi rigardis la scenon disvolviĝi en mia komputilo. Kiel ĉiuj normale pensantaj usonanoj, mi estis terurigita. Tamen, kiel malhela kiel la tago estis, ĝi ne ŝanĝis la rezultojn kaj la regulo de la mafio estis malfarita. Kaj du semajnojn poste, Joe Biden ĵuris kiel la 46-a Prezidanto de Usono.

Joe Biden estas katoliko kaj kariera politikisto. Konsiderante lia progresinta aĝo, mi iom zorgis pri lia kapablo plenumi lian mandaton. Sed mi alvenis al la konkludo, ke se la Demokrata Partio nomumus miksaĵon kontraŭ Donald Trump, mi voĉdonus por la miksaĵo. Mi pensas, ke Biden surprizis nin ĉiujn, precipe sur la internacia scenejo, kvankam obstina kerno de lojalaj Trump- subtenantoj daŭre amasigas agreson kaj malestimon kontraŭ li.

Do, Trump perdis. Hura! Estas ankoraŭ espero por ĉi tiuj dek ses vortoj. Tamen, iel, Trump ankoraŭ estas kun ni. Ne nur li senĉese provas reenigi sin en politikon de sia Florida domo, sed ni ankoraŭ sentas la sekvojn de lia kaosa kvarjara oficperiodo. Plejparte, ĝi estis markita de serio da embarasoj kaj mispaŝoj. Sed li faris unu aferon, kiu turmentos nin dum la venontaj jaroj: li ŝanĝis la naturon de la Usona Supera Kortumo.

Permesu al mi doni al vi nur unu ekzemplon de kiel ĝi influis la vivojn de usonanoj: Dum la mandato de Trump, la COVID 19- pandemio eksplodis. Trump estis tute nepreta regi dum ĉi tiu malfacila tempo. Li aŭskultis ĉarlatajn kuracistojn rekomendantajn dubindajn kuracojn kaj rifuzis eldoni direktivojn rakontantajn al homoj ne kunveni en grandaj nombroj.

En kelkaj ŝtatoj, guberniestroj provis bremsi la disvastiĝon de COVID limigante amaskunvenojn, sed en aliaj, ili ignoris COVID aŭ, pli malbone ankoraŭ, akceptis konspirajn teoriojn asertante, ke ĉi tiu viruso ne estis grava. En partoj de la lando, kie guberniestroj prenis COVID serioze, didomoj estis fermitaj kune kun aliaj specoj de renkontiĝoj kiel koncertoj, paroladoj, kinejoj kaj teatraĵoj. Kutime, la registaro ne havis la povon malhelpi tiajn eventojn, sed ni alfrontis krizon pri publika sano.

Didomoj estis traktataj kiel nereligiaj estaĵoj, do ne estis malobservo de Rajtoj.

Ekstreme konservativaj eklezioj defiis ĉi tiujn malpermesojn. Komence, la Usona Supera Tribunalo rekonis la rajton de membroj de la registaro trudi decidojn ne kunveni. Sed kiam la juĝisto Ruth Bader Ginsburg, eble la plej decidita rekomendanto de la Kortumo pri Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, mortis la 18-an de septembro 2020, Trump anstataŭigis ŝin per Amy Coney Barrett, ekstremdekstra katoliko. La nova plimulto de la Kortumo komencis nuligi fermdecidojn, malgraŭ pluraj indikiloj atribuantaj potencon evoluon de COVID al didomoj. Ni nombris pli ol milionon da COVID- mortoj en Usono ĝis nun.

Kompreneble, ĉi tiuj mortoj ne povas esti atribuitaj al ununura kaŭzo. Tamen, medicinaj fakuloj konsentas, ke ni havus multe malpli da mortoj, se la fermaj decidoj estus pli firmaj en la fruaj tagoj de la pandemio, atendante vakcinon. Mi ankaŭ rimarkas, ke multaj konservativaj religiaj grupoj diris al siaj membroj ne vakciniĝi, pro tio, ke fido al Jesuo protektos ilin kontraŭ la malsano. Ironie,

iuj religiaj gvidantoj, kiuj diris tion, poste kontraktis COVID-malsanon kaj estas mortinta.

La premsigno de Trump sur la Supera Kortumo ne ĉesis tie. Ni sentas la efikojn en pluraj aliaj areoj:

- Financado de religio per impostoj: dum longa tempo en Ameriko, la fundamenta principo estis, ke religiaj grupoj devis sin financi per kolektado de mono pagitaj libervole. Krome, opozicio al la Eklezia imposto igis James Madison skribi potencon pagendaĵon kontraŭ deviga financa subteno por Churches, en 1785 - Memoir and Remonstrances Against Religious Investment. En 2002, la kasacia kortumo regis ke ŝtatoj povis disponigi publikan financon al religiaj mezlernejoj - klara malobservo de nia Unua Amendo. La Supera Kortumo reviziita de Trump etendis ĉi tiun jurisprudencan indikante, ke en iuj kazoj la subteno de impostpagantoj por religiaj lernejoj estas ne nur permesita, sed necesa.

Memoru, religiaj lernejoj ne respondecas antaŭ la impostpagantoj, kiuj nun atendas pagi por ili. Ili diskriminacias dum varbado de dungitoj aŭ akceptado de studentoj. Iuj rifuzas registri junulojn aŭ forpeli ilin ĉar ili apartenas al la GLATQ-komunumo. Iuj instruas absurdajn ideojn kiel kreismo, ofendajn konceptojn pri raso aŭ evidentajn malverojn pri usona historio. La subvencioj, kiujn ili ricevas, povus iri al niaj publikaj lernejoj, kiuj servas 90% de la studentoj de Usono kaj kiuj, en diversaj partoj de la lando, estas nesufiĉe dotitaj kaj devas lukti por sekurigi siajn rimedojn.

- Diskriminacio en publikaj lokoj: Se vi scias ion pri usona historio, vi scias, ke ni havas hontigan rekordon kiam temas pri vetkuro. Ĉi tio inkluzivas sklavecon, rasismajn "Jim Crow" leĝojn, perforton kaj linĉadon, kaj la neadon de la voĉdonrajto. Ĝi estas terura kaj maltrankviliga rakonto.

Estis tempo, kiam afrik-usonanoj povus esti forigitaj de restoracioj, hoteloj, vendejoj kaj aliaj instalaĵoj simple pro la koloro de ilia haŭto. Historia orientilo, la Civitanrajtoj-Leĝo de 1964 estis dizajnitaj delvis por fini tion.

La Trump Supera Kortumo proksimiĝas al la ideo, ke religia kredo naskas rajton je diskriminacio. Ekzemple, la posedanto de nereligia vendejo aŭ komercopovus rifuzi servi GLAT-homon, islamanojn, judojn, ateistojn, nigranojn aŭ koloranojn personojn aŭ fraŭlan patrinojn simple pro siaj kredoj. Memoru, ke ni ne parolas pri diservoj ĉi tie. Ĉiuj rekonas, ke eklezioj rajtas ekskludi iujn membrojn kaj rifuzi servojn al homoj ekster sia kredo. Pri kio ni parolas ĉi tie estas enspeziga, nereligia ekonomia agado. Tiel, religia libereco - granda kaj nobla principo, kiun Ameriko helpis realigi - iĝas mantelo kiu kaŝas malbonajn formojn de diskriminacio.

- Religio en publika edukado: Kiel mi rimarkis antaŭ iom da tempo, 90% de niaj infanoj frekventas publikajn lernejojn. Tiuj lernejoj estas prizorgitaj fare de la registaro kaj bonvenigas infanojn de multaj malsamaj kredoj same kiel tiujn kun neniu kredo. Estis tempo, kiam ĉi tiuj lernejoj, en multaj partoj de la lando, komencis la tagon per kristanaj preĝoj kaj legaĵoj el la Biblio. Sed ĝi ne daŭris. Tiaj praktikoj estis sankciitaj fare de la Supera Kortumo en 1962 kaj 1963. Memoru, studentoj povas preĝi en la lernejo sed ĝi devas esti libervola. Ni ne povas devigi ilin fari tion. Pasintjare, la Supera Kortumo malfortigis ĉi tiujn

reguloj, deklarante ke mezlerneja futbala trejnisto havis la rajton preĝi kun studentoj sur la kampo post la ludo. Kelkaj studentoj estis devigitaj preĝi kvankam ili ne volis. Post ĉio, la trejnisto estas aŭtoritata figuro. La kasacia kortumo simple ne zorgis.

- Aborto kaj reproduktaj rajtoj: kiel vi verŝajne scias, la pasinta somero la Supera Kortumo nuligis jurispredencon establitan en 1973 agnoskante ke la rajto je abortigo estis laŭleĝa. Multaj usonanoj estis ŝokitaj. Ili ne devus esti. La Kortumo reduktis ĉi tiun rajton dum jaroj, puŝita fare de religiemaj ekstremistoj. Danke al la Supera Kortumo de Trump, ili finfine atingis sian celon.

La rajto je abortigo kaj la rajto de virinoj libere uzi sian korpon realiĝis post longa kaj malfacila lukto. En la 19-a kaj fruaj 20-a jarcentoj, estis ofte por kontraŭkoncipaj metodoj, kiel ekzemple kondomoj kaj diafragmoj, esti malpermesitaj en kelkaj ŝtatoj. Fakte, kuracistoj povus esti kondamnitaj eĉ pro diskutado de kontraŭkoncipado kun geedzaj paroj. Mi estas fiera diri, ke Usonanoj Unuiĝintaj batalis ĉi tiujn leĝojn en la 1950-aj jaroj kaj ke la Supera Kortumo, en 1965 Griswold vs. Connecticut -decido, rekonis la rajton de konsentaj plenkreskuloj uzi kontraŭkoncipajn metodojn. Oni devas rimarki, ke en Ameriko homoj instigas la Superan Kortumon ankaŭ nuligi ĉi tiun jurispredencon kaj eble havas simpatiantojn.

Kial ili volas inversigi ĝin? Ĉar ilia religio sulkiĝas kiam temas pri la uzo de artefaritaj kontraŭkoncipiloj kaj ili intencas trudi sian dogmon al homoj kiuj elektis ne adopti ĝin.

Kiam temas pri reprodukta libereco, en Ameriko ni iras en la malĝustan direkton, malantaŭen.

- La rajto geedziĝi kun la homo, kiun vi amas: En 2015, la Supera Kortumo konfirmis la laŭleĝecon de samseksa edz(in)eco, ofte nomata "geedzeca egaleco".

Tamen, la konsisto de la Kortumo ŝanĝiĝis ekde tiam. Ni denove danku Trump kaj tiujn, kiuj puŝas la Kortumon revizii ĉi tiun jurispredencon ankaŭ. Plej multaj usonanoj preferas geedzegan egalecon, sed voĉa malplimulto de religiaj ekstremistoj, fidantaj je fragmentoj de la Biblio aŭ deklaroj de la papo aŭ aliaj religiestroj, pensas malsame.

Se ili sukcesus, ni estus en ridinda situacio kie samseksa geedza paro estus laŭleĝe edziĝinta en, ekzemple, Ilinojso, sed ne trans la limo en Misurio. Sub prezidanto Biden, la Kongreso aprobis leĝon protektantan la rajton de samseksaj paroj geedziĝi postulante ĉiujn ŝtatojn rekoni la laŭleĝecon de geedziĝo farita aliloke. Sed, kiel ni vidis, la Supera Kortumo

"Trumpita" havas malmulte da konsidero por la jurŝtato.

- Religiaj simboloj en publikaj lokoj: simboloj supozeble unuiĝas. Konsideru, ekzemple, la flagon de nacio aŭ reprezentadojn de libereco. Aliflanke, religiaj simboloj ne povas kuniĝi, ĉar ili estas nature fonto de divido. Tamen, la kasacia kortumo ĉiam pli permesas al la registaro montri kaj konservi religiajn simbolojn, ĉefe krucojn.

En 2019, la kasacia kortumo regis, ke kvardek-fut-alta latina kruco povus resti sur registara tereno en Bladenburg,

Marilando. La kruco estis starigita en 1925 por omaĝi la virojn de ĉi tiu regiono, kiuj mortis dum la unua mondmilito, sed poste estis dediĉita al la memoro de tiuj kiuj mortis en ĉiuj militoj. Tamen tio ne eblas. Kaj la kialo, ke tio ne eblas, estas ĉar ĝi estas kruco. La kruco estas la simbolo de la kristana kredo. Ŝi povas nur memori kristanojn kiuj mortis en batalo dum militoj. La kruco ne estas universala simbolo. Ĝi havas signifon por kristanoj ĝuste ĉar ĝi estas centra en ĉi tiu religio. Se vi estas ateisto aŭ nekristano, imagi, ke kruco estas metita sur vian tombon post via morto. Tio estus ofenda. En ĉi tiu kazo, ĝi ne estas malsama.

- Atakoj kontraŭ la rajto legi kaj lerni: Mi hontas stari ĉi tie kaj diri al vi, ke eĉ la rajtoj legi, lerni kaj kompreni la mondon ĉirkaŭ vi estas minacataj en mia lando.

Ni atestas senprecedencan ondon de librocenzuro en publikaj lernejoj kaj bibliotekoj. Ne malproksime de la urbo kie mi naskiĝis kaj kreskis, en Pensilvanio, instruistino de publika lernejo estis la temo de krima esploro ĉar ŝi estis vidita kun libro dediĉita al GLATQ-rajtoj. En Florido, Teksaso kaj aliaj ŝtatoj, estroj de publikaj instruejoj devas fari ĝisfundan ekzamenadon de libroj kiuj povas esti aldonitaj al la lernejoj bibliotekoj. La rezulto estas, ke kelkaj el ili simple ĉesis aĉeti librojn por bibliotekoj. Bibliotekistoj kaj kunlaborantaro laboranta en edukado estas ĉiam pli submetitaj al ĉikano kaj procesigo por etaj deliktoj.

Estas hontige konfesi tion, sed iuj usonanoj simple timas sciojn. Ili timas demandi demandojn. Ili timas, ke siaj propraj infanoj lernas la veron pri la historio de nia nacio. Ili timas, ke iliaj infanoj malkovru malsamajn kulturojn kaj religiojn.

- La leviĝo de perforta naciismo: Se vi spektis la novaĵbildojn aŭ ekzamenis la fotojn faritajn la 6-an de januaro 2021, kiam la Kapitulo estis invadita, vi certe rimarkos, ke la partoprenantoj elmontris krucojn aŭ signojn rilatajn al Jesuo. Pluraj fakuloj studis la rolon kiun la kristana naciismo ludis en ĉi tiu atako. Ĝi estis signifa. Fed mensogoj de Trump kaj liaj aliancanoj en Fox News, religiaj ekstremistoj aliĝis al la atako kaj provis renversi la rezultojn de demokrata elekto.

Multaj homoj poste respondecis pri tio, kio okazis tiun tagon.

Iuj nuntempe plenumas longajn prizonpunojn. Sed multaj el la religiaj gvidantoj, kiuj puŝis ilin laŭ tiu ĉi vojo, ne estis kondamnitaj. Efektive, kiam la Kongreso eldonis longan raporton pri la atako kaj la okazaĵo kiu antaŭis ĝin, perfortaj kristanaj naciistoj meritis nur mallongan mencion.

Ĉi tiuj frakcioj estas danĝeraj kaj ne subtenas usonan demokration. Iuj admiras la novfaŝismajn movadojn, kiuj estiĝis eksterlande. Multaj iras ĝis nun saluti Putin kiel aŭdacan protektanton de okcidenta civilizo kaj kristanaj valoroj, kaj admiras Rusion pro pasigado de leĝoj kontraŭ samseksemuloj. La samaj homoj premas, ke Usono ĉesigu subtenon al Ukrainio kontraŭ rusa agreso.

Do, kio estas la kuraco por ĉio ĉi? Mi deziras, ke ĝi estu facila. Ĉi tio ne estas la kazo. La Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato ne estis eroziita subite, nek ĝia restarigo okazos dum la nokto. Ĉi tio estos longtempa projekto

Ĉe Americans United, ni baldaŭ lanĉos naciajn kampanjon por konvinki usonanojn reengaĝiĝi al la principo de Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato kaj la dek ses vortoj de la Unua Amendo. En ĉi tiu kampanjo, ni konsideros la realecon de la rimedoj, per kiuj multaj homoj hodiaŭ komunikas. Tiel, la mesaĝoj estos simplaj kaj mallongaj kaj adaptitaj al sociaj retoj.

Enketoj montras, ke pli da usonanoj subtenas Apartigon de Eklezio kaj Ŝtato ol kontraŭas ĝin. Kristanaj naciistoj ne estas en la plimulto.

Sed, pro diversaj kialoj, usonanoj ne estas profunde konvinkitaj, ke la apartigo de eklezio kaj ŝtato kaj la laika karaktero de la ŝtato konsistigas la fundamentojn de multaj el iliaj rajtoj kaj ke sen ili Ameriko ne estus plu Ameriko. Nia defio estas memori ilin pri tio.

Kelkfoje ŝoko al la sistemo estas necesa. Mi menciis la decidon per kiu la Supera Kortumo nuligis sian jurisprudencon pri aborto. Ni vidis la sekvojn de ĉi tio. Tamen, en pluraj ŝtatoj ekde tiam, inkluzive de konservativaj ŝtatoj, homoj iris al

balotujoj en referendumoj kaj voĉdonis favore al la rajto je abortigo.

Demografiaj evoluoj ankaŭ funkcias en nia favoro. Usono malrapide fariĝas pli kaj pli sekularigita lando. Kreskanta nombro da usonanoj malproksimiĝas de organizita religio. Eĉ fundamentismaj eklezioj, kiuj dum multaj jaroj estis protektitaj kontraŭ ĉi tiu tendenco, vidas ŝanĝojn.

Samtempe, la pli juna generacio ŝajnas malpli ama gvidi la "kulturon de milito". Ŝi plejparte estas favora al la leĝigo de aborto kaj GLATQ-rajtoj.

Niaj internaciaj aliancantoj, kiel vi ĉi tie en ĉi tiu ĉambro, havas rolon por ludi. En Ameriko, sekularismo ofte estis vidita kiel "malpura vorto". Iuj ŝajnas timi ĝin eĉ se la koncepto rezultas el nia Konstitucio. Vi povas helpi ilin kompreni ne nur ke sekularismo ne estas timinda, sed ke ĝi, fakte, protektas veran religian liberecon kaj liberecon de konscio.

Multaj usonanoj faris la eraron egaligi religion kun moralo. Tial ili kredas, ke iu povas esti bona, deca kaj bonkora nur se li estas ankaŭ religia. Ni devas energie senmistifiki tiun ĉi nocion.

Usona akademiano Phil Zuckerman publikigis plurajn librojn por pruvi, ke tio estas mensogo. La esplorado de Zuckerman temigis skandinavajn landojn, ĉefe Danio kaj Svedio, kie religia praktiko malkreskis, sed kie loĝantoj raportas altajn nivelojn de kontento kaj feliĉo kaj kie homoj taksas altan kvaliton de vivo.

Sekularigita registaro, kaj en kelkaj rilatoj sekularigita socio, estas niaj plej bonaj armiloj por forpuŝi la reale establitajn eklezion en Ameriko. Kaj eŭropaj modeloj povas helpi nin serĉi persvadi usonanojn akcepti, ne malakcepti, sekularismon.

Do, revenu al tiuj dek ses vortoj, pri kiuj mi parolis supre. Ni alfrontas gravajn defiojn en Ameriko. Ni devas restarigi la vizon de la Fondaj Patroj, kiel Thomas Jefferson kaj James Madison, kaj redoni nian nacion al la vera intenco de la Unua Amendo kaj ĝiaj dek ses vortoj, kiuj protektas nin kontraŭ klerikala regado.

Ĉar ni admiras ĉi tiun taskon, mi ŝatus danki niajn amikojn internacie pro ke ili kuniĝis al ni en la batalo por liberigi ĉiujn homojn de ŝtatsubtenataj religioj, kaj mi salutas ĉiujn, kiuj laboras por certigi liberecon de penso.

Mi estis dudek kvar kiam mi komencis labori ĉe Americans United por pledi por Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato. Miaj haroj estis malhelbrunaj. Mi ne estis edziĝinta kaj ne havis infanojn. Nun, preskaŭ tridek ses jarojn poste, vi povas vidi, ke miaj haroj estas pli grizaj ol brunaj. Mi estas edziĝinta dum tridek unu jaroj kaj la du filinoj, kiujn mia edzino kaj mi kreskigis, estas sendependaj.

Multo ŝanĝiĝis por mi sur persona nivelo. Tamen, kio ne ŝanĝiĝis, estas la ĝojo, kiun mi sentas, kiam mi venas inter vi, rekonektante kun malnovaj amikoj kaj farante novajn.

Ĝi memorigas min, ke ĉi tiu laboro farita en la nomo de ĉi tiuj dek ses vortoj, kvankam malfacila en ĉi tiuj malfacilaj tempoj, ne estas ŝarĝo. Ne, neniam estas ŝarĝo defendi liberecon de konscienco - ĝi estas privilegio kaj honoro. Venos la tempo, kiam finiĝos defendi ĉi tiun principon sur profesia nivelo, kiam mi estos pli maljuna kaj pli griza. Sed mi ĉiam pledos por Libera Penso, laika registaro kaj Jefferson 's Church - State Separation Wall . Tiel longe kiel mi povos uzi komputilon, preni plumon aŭ spiri, mi pledos ĉi tiun aferon. Mi ĉiam estos amiko de ĉi tiuj dek ses vortoj.

Mi konsolas scii, ke vi ĉiuj - kaj tiom da aliaj tra la mondo - aliĝas al mi en ĉi tiu batalo por teni vian menson libera.

Dankon.

Rob Boston

Usonanoj Unuiĝintaj por Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato

Preĝejo kaj ŝtato en Ukrainio (2014-2022)

Antaŭa noto: La informkunveno uzas ĉefe rusajn novaĵfontojn, same kiel eksterlandajn fontojn haveblajn en Rusio, inkluzive de ukrainaj fontoj.

La Eklezio, la potencoj, la Ŝtato

La Eklezio ĉiam estis asociita kun la Ŝtato, kun potenco, kaj ĉiam, kun maloftaj esceptoj, kunlaboris kun la Ŝtato, apogante kaj pravigante ĝiajn politikojn. La ideologian pravigon por tia politiko havigis la tekstoj de la Eklezio, unue la biblia preskribo " Ĉiu aŭtoritato venas de Dio ", kies sinoda traduko, kun multaj komentarioj, estas ĝenerale provizita en publikaĵoj de la Eklezio, inkluzive en la Interreto: " Ĉiuj estu submetitaj al la superaj aŭtoritatoj, ĉar ne ekzistas aŭtoritato, kiu ne venas de Dio, kaj la ekzistantaj aŭtoritatoj estas starigitaj de Dio. » (Biblio - Romanoj 13:1).

Tial tute ne estas strange, ke la Eklezio subtenis kaj pravigis ne nur la tiel nomatajn demokratiajn, sed ankaŭ malkaŝe reakciajn, inkluzive faŝismajn reĝimojn. Post ĉio, tio ne malhelpas nin servi Dion. Tio estis la kazo en Hispanio dum la Civita milito kaj poste sub Franco. Tio estis la kazo en Germanio sub Hitler. Fine, tio okazis pli ol unufoje en Latin-Ameriko. Tiel, por parafrazi faman frazon de Aleksandr Solĵenicin pri latinamerikaj diktatorecoj, ni povas diri, ke sufiĉas nomi la diktatorojn de la 20-a jarcento, kiuj mortigis kaj turmentis milojn da homoj, por denunci la ligojn inter Eklezio kaj faŝismo.

En la sovetia tempo, la Eklezio kiel speciala speco de religia organizo same kiel ĝia loko en la historio havas la jenajn trajtojn: unue, " en ĉiuj antagonismaj sociaj sistemoj, la Eklezio estas ligita al la regantaj klasoj, ĝi plenumas gravajn politikajn, jurajn kaj ideologiaj funkciojn, apogante kaj sanktigante ekspluatrilatojn. "

Due, ĉar la Eklezio formiĝis en la epoko de la feŭdismo, ĝi estis proksime ligita al la tuta ŝtata kaj socia strukturo, agante "kiel la plej ĝenerala sintezo kaj la plej ĝenerala sankcio de la ekzistanta feŭda sistemo ".

Trie, en la kapitalisma epoko, la Eklezio estas apartigita de la ŝtato en kelkaj kapitalismaj landoj, inkluzive de Francio kaj Usono, kaj perdas siajn antaŭajn jurajn funkciojn, religiaj organizoj konkuras inter si kaj la individuo ĝuas certan liberecon de elekto en la areo de religio, kiu maskas la ligojn de la Eklezio kun la reganta klaso. En la postsovetia epoko, la aŭtoroj de artikoloj pri la eklezio en enciklopedioj kaj konsultlibroj estis la ministroj de la eklezio mem. Precipe, en La Granda Rusa Enciklopedio, la artikolo pri la Eklezio estas verkita de la Ĉefpastro, kaj ne ekzistas eĉ unu vorto pri la ligo de la Eklezio kun la Ŝtato aŭ kun sociaj klasoj, tavoloj aŭ grupoj.

La eklezio en Imperia Rusio

Dum sia historio, la Rusa Ortodoksa Eklezio (EOR) ne nur subtenis, sed ankaŭ fidele servis la carajn aŭtoritatojn, inkluzive komence de la 20-a jarcento dum la Rusa-Japana Milito kaj la Unua Mondmilito. Precipe ĉar, de 1721 ĝis 1918, la Rusa Ortodoksa Eklezio estis regita de la Sankta Sinodo, establita kiel ŝtata institucio de Petro la Granda en 1700.

La eklezio kaj religio estis tiel metitaj sub la striktan protekton de la Ŝtato.

La krizo de la Ŝtato ĉiam estis akompanata de krizo de la Eklezio, precipe en militaj tempoj, kiun ortodoksaj aŭtoroj klarigas per la influo de kontraŭspiritisma maldekstra revolucia ideologio. Ili klarigas la pozicion de la Eklezio en Rusio dum la unua mondmilito jene: " Je la komenco de la 20-a jarcento, la rusa socio spertis rimarkindan 'profaniĝon' .

Tempita de revoluciaj ideoj, falsaj moraloj kaj falsaj valoroj, ĝi fariĝis pli kaj pli senreligia. La kampanjo kontraŭ la Ŝtato estis samtempe direktita kontraŭ la Eklezio. Ĝi ofte estis la temo de senbazaj atakoj kaj kritikoj kaj ĝia aŭtoritato estis intence malpliigita. "

La Eklezio en Sovetunio

Tial la Rusa Ortodoksa Eklezio komence ne akceptis la Oktobran Revolucion de 1917 kaj la sovetan reĝimon. Ĉefe ĉar la bolŝevikoj principe estis ateistoj kaj post la povo ili preskaŭ tuj apartigis la Eklezion de la nova sovetia ŝtato. La unua punkto de la Sovnarkom-dekreto " Sur la Apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato, Lernejo kaj Preĝejo

"Ne povus esti pli klara: " La Eklezio estas apartigita de la Ŝtato ". Daŭris ĝis 1927 ke metropolano Sergio eldonis epistolon (konatan kiel la " Deklaracio "), en kiu li nomis Sovetunion civila patrujo kaj instigis membrojn de la eklezio al civila lojaleco al sovetinstancoj, dum postulante de eksterlanda pastraro kompletan politikan. lojaleco al la sovetia registaro. Dum la 1920-aj kaj 1930-aj jaroj, kaj denove ekde 1959, la Komunista Partio kaj la sovetia ŝtato okupiĝis pri agitado kaj aktiva kontraŭreligia propagando.

Kiel rezulto, ĝis 1987 la nombro de funkciigaj preĝejoj en Sovetunio falis de 54,000 al 6,893, kaj la nombro de monaĥejoj de 1,000 ĝis 15. Krome, du monaĥejoj situis ekster Sovetunio - en Sankta Lando kaj sur Monto Athos.

De 1987, dum la periodo de la " Perestrojko " de Miĥail Gorbaĉov , komenciĝis laŭpaŝa procezo de plifortigo de la rolo de la Rusa Ortodoksa Eklezio , inkluzive de la translokigo al la Patriarkeco, diocezoj kaj komunumoj de kredantoj de konstruaĵoj kaj de posedaĵoj kiuj antaŭe estis sub sub la patro. la jurisdikcio de la Eklezio. De 1988, kadre de la festado de la jarmilo de la bapto de Princo Vladimir de Kieva Rus' kaj la okazigo de la Koncilio de la Rusa Ortodoksa Eklezio, diaj diservoj komencis esti elsenditaj en televido.

La Eklezio en Sovetunio dum la Granda Patriota Milito

En Sovetunio, la kontribuo de la Rusa Ortodoksa Eklezio al la defendo de la lando estis fragmente diskutita en scienca literaturo, ĝenerale dediĉita al rilatoj inter Ŝtato kaj Eklezio, sed ne en amaskomunikilaro. En postsovetia Rusio, la rolo de la Rusa Ortodoksa Eklezio en la venko de la Granda Patriota Milito estas klare troigita, dum la rolo de la CPSU estas apenaŭ menciita en libroj kaj artikoloj same kiel en oficialaj amaskomunikiloj, inkluzive de religiaj amaskomunikiloj, aŭ ĝi estas raportita kun emfazo pri la eraraj decidoj kaj agoj de la Komunista Partio de Alberto kaj ĝiaj gvidantoj, inkluzive de Stalin. Estas tamen pli ekvilibra kaj objektiva pozicio.

Estu kiel ajn, de la unua tago de la Granda Patriota Milito, la gvidantoj de la Moskva Patriarkeco alvokis la popolon defendi la Patrujon kaj subtenis la sovetian ŝtaton. Sed en la teritorioj okupitaj de germanaj trupoj, la Eklezio aktive kunlaboris kun la nazioj. En la sama tempo, multaj klerikoj partoprenis la Partian movadon, helpis subterajn batalantojn, sovetiajn militkaptitojn, kaj savis judojn de ekstermado.

Ĝenerale, la eklezia vivo en la okupataj teritorioj de Sovetunio spertas amasan kaj plejparte spontanegan pliiĝon, precipe en Ukrainio, Belorusio kaj nordokcidenta Rusio. Dum la tri jaroj da okupo, almenaŭ 9,400 preĝejoj kaj proksimume 60 monaĥejoj estis reestigataj en kondiĉoj de malsatkatastrofo, ruiniĝo kaj manko de materialresursoj.

La eklezio en post-sovetia Rusio

En postsovetia kapitalisma Rusio, la Rusa Ortodoksa Eklezio ne nur reakiris la rolon, kiun ĝi ludis en la cara ŝtato antaŭ la Revolucio, sed ankaŭ signife fortigis ĝin, iĝante potenca kaj sendependa neregistara institucio, estante fakte eklezia departemento de la Ŝtato kaj precipe de la prezidanta povo. En la amaskomunikiloj, ĉefe en televido, sinsekvaj Prezidantoj de la Rusa Federacio konstante emfazas la specialan rolon de la Eklezio. Ĉi tio estas precipe la kazo de la Prezidanto de la Rusa Federacio de 2008 ĝis 2012, Dimitri Medvedev, kiu notis la specialan rolon de la Eklezio kiel la plej grava kaj plej alta aŭtoritato publika institucio en moderna Rusio.

Siavice, prezidanto Vladimir Putin, konstante zorge plifortigi la pozicion de la Eklezio en la Ŝtato, kaj ĝia rolo en publika politiko inkluzive prezidanta, subskribis leĝon pri la protekto de la Eklezio, antaŭ preskaŭ dek jaroj, oficiale "por batali kontraŭ insultoj al la kredoj kaj religiaj sentoj de civitanoj". La Rusa Ortodoksa Eklezio starigis sin en publika politiko, kaj oficiala kaj neoficiala, kaj en la ĉefaj areoj de la socio: en la ideologio de la ŝtato, en edukado, kaj en la lernejo kaj en la supera edukado, en kulturo kaj amaskomunikilaro, ankaŭ kiel en la armetruoj. Tiu ĉi krucmilito kontraŭ laika socio estis lanĉita de la Rusa Ortodoksa Eklezio, unue timeme, eĉ en la tempo de "Perestrojko", poste memfide kaj malkaŝe ekde 1992, kaj fine en agresema kaj tute cinika maniero.

En marto 1994, la Ministerio pri Defendo kaj la Rusa Ortodoksa Eklezio finis interkonsenton pri reciproka kunlaboro. En 2009, Dmitry Medvedev, tiam Prezidanto de Rusio, akceptis la ideon de la EOU PM kaj pluraj aliaj "tradiciaj" religiaj asocioj krei Instituton de Milita Pastraro. En 2010, la Rusa Ortodoksa Eklezio nomumis la unuajn pastrojn al pastraropozicioj en ĉiuj armeunuoj. En la sama jaro, la Ministerio pri Defendo aprobis la "Regularon pri la organizo de laboro kun kredantoj de la Armitaj Fortoj de la Rusa Federacio", el kiu paragrafo 13 listigas la taskojn de ŝtatoficistoj, la unua el kiuj estas la organizo kaj tenado de ritoj, religiaj ceremonioj kaj konsiderante la religiajn devojn de armetruoj.

La institucio de armeaj pastroj en la Rusaj Armitaj Fortoj disvolviĝas, ilia dungitaro pliiĝas, kaj la programo por dungi la armeon per armeaj pastroj iom post iom estas, sed regule efektivigita. Samtempe, la Rusa Ortodoksa Eklezio benis kaj la armean defendon de Rusio kaj la "plenumon de arma devo" ĝenerale, kaj armeaj pastroj konstante konsekras armilojn, inkluzive de batalŝipoj, submarŝipoj kaj misiloj.

La Socia Doktrino de la Rusa Ortodoksa Eklezio subtenas la kristanan patriotismon, kiu manifestiĝas interalie "en la defendo de la Patrujo kontraŭ la malamiko" (II, 3).

La Doktrino klare indikas, ke "la Eklezio... ne malpermesas al siaj infanoj partopreni en militaj operacioj, se temas pri defendi sian proksimumon kaj restarigi justecon" (VIII, 2). La dokumento ankaŭ notas ke "en tempoj de milito, estas necese protekti la civilan loĝantaron de rekta arma agado" (VIII, 3). Li precizigas ankaŭ: "en la nuna sistemo de internaciaj rilatoj, estas foje malfacile distingi inter agresema kaj defenda milito. La limo inter la unua kaj la dua estas aparte malsolida kiam unu aŭ pluraj Ŝtatoj aŭ la internacia komunumo entreprenas

milita agado sub la preteksto defendi popolon viktimojn de agreso (XV. 1). Tial la demando pri la subteno aŭ kondamno de la Eklezio de militaj operacioj devas esti ekzamenita laŭkaze, kiam ili estas lanĉitaj aŭ lanĉotaj. »

Post la likvidado de Sovetunio en 1991, karakterizaĵo, sen historia precedenco, de la Rusa Ortodoksa Eklezio estis la transnacia naturo de ĝia ekskluziva jurisdikcio ene de la antaŭa Sovetunio (sen Kartvelio) : unuafoje en sia historio, la Moskva Patriarkeco konsideras ĝia " kanona teritorio " (la esprimo estis lanĉita en 1989) por esti la teritorio de multaj suverenaj kaj sendependaj ŝtatoj. Tio kondukis, sur la kanona nivelo, ekde la komenco de la 1990-aj jaroj, al nenormala situacio de skismoj kaj paralelaj jurisdikcioj, ĉefe en Ukrainio, kie ekzistas tri Eklezioj: la Ukraina Ortodoksa Eklezio de la Moskva Patriarkeco, la Ukraina Ortodoksa Eklezio de la Kieva Patriarkeco kaj la Ukraina Aŭtocefala Ortodoksa Eklezio.

Miĥail Borisovich Konaŝev

Asocio " Sovetunio "

Doktoro pri Filozofio

SIVavilov Instituto de Historio de Natursciencoj kaj Teknologio
Rusa Akademio de Sciencoj (Sankt-Peterburga Filio)

La statuso de klerikala escepto en Alzaco-Moselo kaj eksterlandaj esceptaj statusoj

Karaj amikoj kaj kamaradoj,

Estas al mi prezenti la ekzistantan situacion en Francio por la temo, kiu interesas nin, nome la konkordato de Alzaco-Moselo kaj la situacio de la transmaraj teritorioj.

Sekularismo en Francio estas organiza principo de la Respubliko kiu establas la neŭtralecon de la Ŝtato koncerne religiojn kaj ĉiujn religiajn aŭ filozofiajn konvinkojn. Tio signifas, ke la Ŝtato ne favoras ajnan apartan religion aŭ enmiksiĝas en religiajn aferojn, protektante la liberecon de kredo kaj religia praktiko por ĉiu individuo. Laiko

ankaŭ implicas striktan apartigon inter la Ŝtato kaj religiaj organizoj, same kiel egalan traktadon kaj respekton al ĉiuj religioj kaj kredoj, aŭ la foreston de tio.

Ĝi estas la leĝo de decembro 9, 1905 kiu establis tiun institucion funkciadon tra, precipe, ĝiaj unuaj du artikoloj kiuj kondiĉas:

" Unua artikolo. - La Respubliko certigas liberecon de konscienco. Ĝi garantias la liberan ekzercon de religio submetita nur al la limigoj difinitaj ĉi-sube por la intereso de la publika ordo.

Arto 2: La Respubliko ne agnoskas, dungas aŭ subvencias ajnan religion. Sekve, ekde la 1-a de januaro post la promulgo de ĉi tiu leĝo, ĉiuj elspezoj rilataj al ekzerco de religio estos forigitaj el la buĝetoj de la Ŝtato, departementoj kaj municipoj. »

La leĝo de 1905 estas parto de la konstitucia bloko de la Respubliko, tamen malgraŭ tio seriozaj rompoj de ĉi tiu principo daŭras en certaj partoj de franca teritorio.

La situacio en Alzaco - Moselo

Dum tiu leĝo estis adoptita en 1905, la sekcioj de Moselo kaj Alzaco estis sub la kontrolo de la Germana Regno kaj kiel rezulto, la leĝo de 1905 ne validus tie.

Fine de la unua mondmilito, en 1918, " la perditaj provincoj " estis resenditaj al Francio, sed ne ĉiuj leĝoj de la respubliko estis reenkondukitaj. La civitanoj de ĉi tiuj departementoj estos senigitaj de la avantaĝoj de la sekularismo de la Ŝtato kaj publikaj lernejoj. La konkorda sistemo aplikebla en Francio ĝis 1905 daŭre aplikiĝos al la departementoj Haut-Rhin, Bas -Rhin kaj Moselo .

Tiu ĉi konkorda reĝimo baziĝas precipe sur la leĝo de 18 Germinala Jaro

kaj la franca registaro, pli konata kiel la Konkordato de 1801 subskribita inter Bonaparte, Unua Konsulo kaj Pio la 7-a.

Ni memoru, ke post la revolucia jardeko de 1789 ĝis 1799, post la Puĉo de la 18-a de Brumare jaro VIII, estis la fino de la Adresaro, Bonaparte ankaŭ pretendis ĉesigi la Francan Revolucion, restarigi moralan kaj socia ordo, en la ĉefa celo resti en povo.

Siaflanke Pio la 7-a , papo elektita en marto 1800 , volis restarigi la potencon de la Romkatolika Eklezio dividita inter tiuj, kiuj akceptis la Civilan Konstitucion de la pastraro de 1790 kaj la refraktarioj. La eklezio perdis la plej grandan parton de siaj posedaĵoj kaj potencoj kaj ĝia agado estas limigita al la privata sfero.

La Konkordato de 1801, malfacile intertraktebla, kaj precipe kion ni nomas la " organikaj artikoloj de katolika kultado " estis malfacile akcepteblaj fare de la pastraro sed rezultigis la reestablon de katolika kultado kiel ĝi estis dum la monarĥa Ancien Régime .

La preambulo al la Konkordato de 1801 deklaras ke " La registaro rekonas ke la katolika, apostola kaj romia religio estas la religio de la vasta plimulto de francaj civitanoj "

La Episkopoj estas nomumitaj de la Unua Konsulo, laŭ propono de la Papo. Artikolo 5

Artikolo 6 : Antaŭ enoficiĝo, Episkopoj kaj Ĉefepiskopoj devas ĵuri: " Mi ĵuras kaj promesas al Dio, pri la Sanktaj Evangelioj, konservi obeemon kaj fidelecon al la Registaro establita de la Konstitucio de la Franca Respubliko. Mi ankaŭ promesas havi neniun inteligentcon, ĉeesti neniun konsilion, konservi neniun ligon, nek interne nek ekstere, kio estas kontraŭa al publika trankvilo; kaj se, en mia diocezo aŭ aliloke, mi ekscios, ke io okazas en malutilo de la Ŝtato, mi sciigos la Registaron. "

Artikolo 7 : " Kleziuloj de la dua ordo faros la saman ĵuron en la manoj de la civilaj aŭtoritatoj indikitaj de la registaro ."

La jena preĝformulo estos deklamita ĉe la fino de la dia ofico en ĉiuj eklezioj en Francio: " Domine, salvam Republicam. Domine, salvos fac consules ": " Sinjoro savu la Respublikon; Sinjoro savu la Konsulojn "! La paroĥoj estos reorganizitaj post la konsento de la registaro (Artikolo 9). La elektitaj pastroj unue devas esti aprobitaj de la registaro.

(Artikolo 10)

"La Registaro certigos taŭgan traktadon por episkopoj kaj pastroj, kies diocezoj kaj kuracoj estos inkluzivitaj en la nova kadro " Artikolo 14

Ĉi tiu Konkordato ankoraŭ validas hodiaŭ, tial la 23-an de julio 2022, la retejo de la Katolika Eklezio de Mozelo anoncis " kun ĝojo " la nomumon de Philippe Ballot fare de Papo Francisko kaj la Prezidanto de la Respubliko Emmanuel Macron kiel 104- a Episkopo de Mozelo. Ĝi estas unika singularo en la mondo.

En la departementoj de Alzaco-Mozelo validas ankaŭ la organikaj artikoloj de protestanta kultado .

Poste, en 1808, la " Israela sekto " ankaŭ estos rekonita kaj reguligita per la imperia dekreto de la 17-a de marto 1808, la salajroj de rabenoj estas igitaj la respondeco de la Ŝtato per la leĝo de la 8-a de februaro 1831.

Finfine, la 25-an de majo 1844, la reĝa preskribo reguliganta la organizon de israela kultado estis promulgita.

Rekonitaj religioj financitaj de la Ŝtato

Laŭ la konkorda sistemo, " rekonitaj " religioj estas provizitaj per buĝeto de la Ministerio pri Interno " kaj Religiaj Aferoj " kaj sumiĝas al 39 milionoj da eŭroj por rekompenco, inkluzive de pagendaĵoj, de 1 254 religiaj laborpostenoj okupataj ĝis la 31-a de decembro 2017, al kiun oni devas aldoni la

kvanto de pensioj (21 milionoj da eŭroj) por ĝenerala totalo de 60 milionoj da eŭroj jare. Ĝi estas pagata de ĉiuj impostpagantoj en Francio.

Ministroj de religio estas pagataj de la Ŝtato laŭ indeksa skalo kaj la plej multaj el ili estas klasifikitaj en Kategorio A de la Civila Servo, la plej " rekonataj ", la plej bone pagataj de ŝtataj agentoj.

La Episkopo ricevas hodiaŭ salajron de 4.400 eŭroj malnetaj, de ŝoforo, de 20 kunlaborantoj pagataj de la Ŝtato, li estas oficiale invitita al ĉiuj publikaj ceremonioj.

Pastroj ricevas 2.500 eŭrojn malpurajn, pli ol protestantaj kaj judaj ministroj de religio . Preskaŭ mankas dungitaj kotizoj (3,7%) ĉar ili ankaŭ estas pagataj de la Ŝtato, same kiel pensioj. La tempodaŭro de malsanforpermeso, same kiel emeritiĝo, estas intertraktataj inter la ministro de religio kaj la Episkopo. Al kiu oni devas aldoni senpagan oficialan loĝadon. Estas ankaŭ multaj impostaj kaj financaj avantaĝoj.

En sia decido n-ro 2012-297 QPC de la 21-a de februaro 2013, dum la leĝo de 1905 validas por la plej multaj departementoj de Francio, la Konstitucia Konsilio juĝis, ke tiu financado ne kontraŭas al la Konstitucio de 1958, igante tiel kunekzisti du sistemojn, kiuj estas kontraŭstaritaj en ilia baza principo.

Publikaj diservoj

Dum en Francio la religioj estas organizitaj en asocioj kaj memfinancas, en Alzaco-Moselo, la religiaj institucioj de agnoskitaj religioj (katolikaj fabrikoj, protestantaj pastraj konsilioj kaj judaj konsistorioj) estas publikaj establaĵoj kun statuso kaj profitas de publikaj subvencioj.

La Fabriko-Konsilioj administras la aktivaĵojn de la paroĥo kaj estas administritaj fare de konsilio kiu estas kunmetita precipe de la pastro kaj la urbestro de la grandurbo. Plenigi la deficitojn de la Fabrika Konsilio estas deviga elspezo por la municipoj!

Kio pri nerekonitaj religioj?

Ĉiuj aliaj religiaj opcioj krom tiuj tielnomitaj " rekonitaj " religioj estas malaltigitaj al la nivelo de " nerekonita religio " kiel la islama kulto aŭ la budhanoj, kies praktikistoj estas subkonsiderataj kvazaŭ ili estus duaklasaj civitanoj, por ne mencii. nekredantoj , kiuj estas tute malestimataj, precipe Libera Penso kaj sekularistoj.

Dirite, lokaj aŭtoritatoj konservas la eblecon financi " nerekonitajn " religiojn , se ĉi tiu decido venas de la volo de la komunumo.

Ankaŭ, ni ĉeestas tiun nekredetblan apartigon, unuflanke, de religioj kiuj povas postuli respekton por ilia rekono, dum aliaj estas forigitaj al la rango de subcivitanoj kaj metitaj en la situacion de almozpedito por loko en la sistemo.

Kaj kiam nerekonita komunumo sukcesas akiri financadon de certaj municipoj fervoraj reestabli ŝajnon de egala traktado, ili povas esti malaprobataj de la Ministro kaj la Prefekto kiel estis la kazo en marto 2021 kiam la Verda Urbodomo de

Strasburgo voĉdonis doni subvenciojn de 2 563 599 eŭroj al la Islama Komunumo Milli

Gorius Grand Mosque Eyyub Sultan (CIMG-GMES) kun vido al konstruado de kio devis iĝi la plej granda Moskeo en Eŭropo sub la preteksto ke ĉi-lasta ne subskribis la Ĉarton de Islamo de Francio.

La Separatismo-leĝo, adoptita en 2021, aldonis plian malfacilaĵon al la situacio, ĉar ĝi postulas, ke ĉiuj strukturoj subskribu " CER: Respublikanaj Engaĝiĝaj Kontraktoj " postulante ilin respekti " la valorojn de la Respubliko ", CER denuncataj de la CER. asocia mondo kiel provo trudi ŝtatan ideologion, kie antaŭe ekzistis liberecoj de asocio kaj organizo.

La Oroj de la Respubliko por iuj, ministra venĝemo por aliaj, kaj precipe la islamanoj...

Jen kia estas la situacio laŭ religio en Alzaco-Moselo.

Kaj kio pri la escepta eduka statuso de Alzaca Mozelo?

Alzac-Mozelaj civitanoj daŭre estas submetitaj al la lerneja leĝo de 1850, la leĝo de la tre reakcia vicgrafo de Falloux. Kiam ĝi estas voĉdonita, la plimulto de alzacaj deputitoj (22) voĉdonas kontraŭ!

Tamen, tion adoptis monarĥista kaj bonapartista asembleo, kontraŭ-respublikana kaj malkaŝe klerikala, metante la tutan publikan edukon sistemon sub la kontrolon de agnoskitaj religioj, do esence la katolika eklezio, igante bazlernejojn konfesiajn.

Victor Hugo denunciis la partion de Falloux en 1850 en la Nacia Asembleo, " partio kiu imagas ke la socio estos savita ĉar ĝi estos metinta jezuito kie ajn ne estas ĝendarmoj ".

Religio estis esenca por eduki la bonajn homojn rilate moralajn valorojn, ĝi do devis esti instruita. Ĝia instruado estas deviga en publikaj lernejoj, pli malbone ankoraŭ bazlernejoj estas konfesiaj sub la aŭtoritato de la Urbestro kaj la Parokestro.

Dum la aneksado, jen kaj jen, la Germana Regno trudos la kunfandiĝon de katolikaj kaj protestantaj konfesiaj lernejoj pro kialoj de organiza oportuno. Tiuj ĉi fuzioj okazos kontraŭ la konsilo de la katolika pastraro kiu batalos dento kaj ungo por konservi la katolikan konfesian karakteron de publikaj lernejoj.

Kiam Alzaco-Mosela revenis al Francio, tiu sistemo daŭris post la rifuzo enkonduki francajn sekularajn leĝojn (Pramleĝoj, Pokalleĝoj, ktp.).

En 1924, kiam la Herriot- registaro provis enkonduki sekularajn leĝojn, dum certaj municipoj kiel ekzemple Colmar aŭ Strasburgo laboris por krei dukonfesionajn lernejojn, la Episkopo de Strasburgo Mgr Ruch lanĉis la lernejistikon malpermesante al ĉiuj katolikoj rekruti tiujn infanojn en tiuj ĉi lernejoj, feroce oponante la starigon de laikaj lernejoj, sed ankaŭ kaj ĉefe interreligiaj lernejoj. Malgraŭ ĉio, ĉi tiuj lernejoj estis establataj kontraŭ la katolika hierarkio!

Kun la tempo, estos eble sendevigi viajn infanojn de religiaj klasoj. Tiu sendevigo estos akirita malfrue la 17-an de junio en 1933 kun la cirkulero Guy La Chambre kiu permesis al tiu sendevigo esti efektivigita per simpla deklaro de la estro de la familio al la estro de la establado. Ĉi tio estis sukceso por studentoj kaj familioj.

Religiaj registroj de studentoj

Por povi organizi ĉi tiun devigan edukadon submetitan al sendevigo, tiuj studentoj devas esti konataj, tial ili estas submetitaj al registriĝo laŭ la religio de la gepatroj. Tiu ĉi registriĝo estos leĝigita en 1995.

Tiel, en la komputiloj de la Rektoratoj de la Akademioj de Nancy-Metz kaj Strasburgo, ni trovas nominativajn dosierojn de la studentoj, kiuj sekvas la instruadon de religioj, kaj do ankaŭ kiuj sekvas la kursojn de juda religio, ĉu vi povas imagi, ke, post tio, kion Ni? elteni niajn judajn samcivitanojn tra la historio de la eŭropa kontinento.

Religia endoktrinigo de tre juna aĝo en la lernejo

Sub la Alzaca-Mosela lerneja sistemo, la religia endoktrinigo de studentoj estas laŭleĝa kontraŭbatali akcelitan malkristanigon.

La instruado de religio estas instrudisciplino inkluzivita en la akiro de la "Komuna Kerno de Scio kaj Kapabloj". Sed ĉi tiuj kursoj klare havas klerikan celon, ĉar ili celas "akiri sciojn, metodojn kaj sintenojn permesantajn al studentoj konstrui sian kulturan, interrilatan, religian identecon, kunvivi alimaniere". (Episkopejo de Metz)

"La kursoj estas instruitaj de religiaj parolantoj proponitaj de la tri konfesoj agnoskitaj de la loka statuto (katolikoj, protestantoj, judoj), aprobitaj de la akademiaj servoj kaj trejnitaj de la servoj raportantaj al la religiaj aŭtoritatoj" (Episkopejo de Metz)

Malgraŭ tiu ĉi sistemo: malpliiĝantaj nombroj

Malgraŭ tiu klerikala sistemo etendita al ĉiuj publikaj lernejoj en la tri sekcioj, religiaj nombroj estas en libera falo pro la pliiĝo en petoj por sendevigoj. Tiu ĉi situacio kaŭzis senkaŝan krizon inter la episkopejoj de Metz kaj Strasburgo, tio estas inter subtenantoj de konservado de la konfesia instruado kaj subtenantoj de interkreda instruado!

Ĝis hodiaŭ, la unuaj ankoraŭ tenas la superecon.

La Ĉarto de Sekularismo de Vincent Peillon

Eĉ se la nombroj signife malpliiĝis, tiu ĉi situacio ankoraŭ daŭras dum validas la "Ĉarto de Sekularismo" starigita de Vincent Peillon la 12-an de septembro 2013. Ĉi tiu ĉarto, kiu estas montrata en ĉiuj edukaj institucioj kaj ĝia Artikolo 6 donas al la publika lernejo protektan rolon. "La lernejo protektas kontraŭ ajna prozelitismo kaj ajna premo kiu malhelpus ilin fari sian propran elekton"

. Ĝia Artikolo 11 trudas al dungitoj devon de strikta neŭtraleco: "ili ne devas manifesti siajn politikajn aŭ religiajn konvinkojn en la ekzercado de siaj funkcioj". Kaj per Artikolo 15, ĝi petas studentojn kontribui "por vivi sekularismon ene de sia establado"... malgraŭ tio, ĉu la establoj malfermas siajn proprajn pordojn al religiaj parolantoj? La alteco de absurdo!

Ĝis 1974 publikaj instruistoj devis instrui religion. La Normalaj Lernejoj, tiam la IUFMOj, trudis religiajn kursojn al studentoj ĝis la komenco de ĉi tiu jarcento; hodiaŭ tiuj, kiuj rifuzas ilin, rajtas je ekvivalento en formo de moralaj lecionoj. Armea pastroj povas inspekti praktikantojn en ĉiuj disciplinoj.

Subteni religian edukadon en publikaj lernejoj estas serioza foriro de la postulo de neŭtraleco, kiun ni rajtas atendi de la nacia eduka sistemo.

La ofendo de blasfemo, kiu aplikiĝis laŭ la loka Krimkodo, estis nuligita nur en 2016 post la teruraj atakoj, kiuj postulis la vivon de ĵurnalistoj de Charlie-Hebdo.

Publika alteduko inkludas religion-sekcion ĉe la Universitato de Loreno kaj la Fakultato de Teologio en Strasburgo.

Malgraŭ ĉio ĉi anakronisma aparato, la krizo de kredo daŭras kaj la fuĝo de kredantoj akcelas!

En 2021, la episkopejo de Mozelo rekonis, ke malpli ol 1% de la loĝantaro partoprenis en religiaj servoj... kio igas nin diri, ke la Konkordato, la publika financado de religioj, la salajrata dungado de ministroj de religio, la grandegaj impostsenimpostoj, la konservado de nesana rilato inter lokaj elektitoj kaj ministroj de religio, la instruado de religio do ne sufiĉas por ĉesigi la falon de alvokiĝoj kaj la disfalon de la nombro de kredantoj: La eklezioj estas malplenaj.

-
- Religiaj klasoj estas pli ol malabundaj.

La krizoj ligitaj al infana krimo ne helpis la aferojn de religioj.

Kaj tamen la konkorda sistemo kontraŭa al libereco de konscienco ankoraŭ ekzistas.

Jen kial la forigo de la Konkordato de 1801: Ĝi estas la batalo por la Libera Penso.

Sed ankoraŭ ekzistas aliaj malobservoj de la leĝo de la 9-a de decembro 1905, ĉi tiu koncernas Gujanon kaj la transmarajn komunumojn (Franca Polinezio, Wallis and Futuna, Saint Pierre and Miquelon, same kiel New Kaledonio kaj Majoto)

La Konstitucio de 1958 konservas en forto la plej malbonajn tekstojn rezultigantajn el la plej malhelaj momentoj en la Franca Historio.

Jen la situacio en Franca Gujano, teritorio sur kiu ankoraŭ validas la Reĝa Ordon de la 27-a de aŭgusto 1828 eldonita de Karolo la 10-a, tiu kiu provis trudi la revenon de la absoluta Monarkio kaj kiu lanĉis la plej malbonajn ekspediciojn, kolonia kiu estas akompanata per la tiel nomata "civiliza misio".

La Ordon de Karlo la 10-a de 1828 estas reĝa dekreto kiu celas plifortigi la rolon de la katolika eklezio en la franca socio. Ĝi kondiĉas ke episkopoj devas esti nomumitaj fare de la reĝo kaj ke pastroj devas preni ĵuron de lojaleco al la Ŝtato.

Tiu ĉi ordeno estas parte motivita de religia misio, kiu estas iniciato de la Katolika Eklezio por disvastigi la kristanan kredon eksterlande. Ĝi precipe prenas la formon de misioj en Afriko kaj Azio, kie katolikaj pastroj iras por evangeliigi lokajn loĝantarojn.

Registaroj vidis tiujn misiojn kiel maniero plifortigi sian influon en tiuj regionoj, endanĝerigante la suverenecon de la homoj kaj sian rajton praktiki sian propran religion.

Finfine, la Preskribo de Karlo

Ĉiam pro tiu ĉi ordono, sed ne nur, pastroj estas pagataj de la Ĝenerala Konsilio de Gujano kaj de la protestanta religio en Franca Polinezio.

La Mandel-dekretoj

La transmaraj komunumoj de Franca Polinezio, Valis kaj Futuna, Saint-Pierre kaj Miquelon, same kiel Nov-Kaledonio kaj Majoto estas regitaj per la Mandel-dekretoj-leĝo de la 16-an de januaro 1939, ŝanĝita per la dekreto de la 6-an de decembro 1939.

Tiu dekreto permesas al religioj organizi sin en religiajn misiojn reprezentitajn fare de estraro de direktoroj, mem metita sub la inspektadon de la prefekto. Religioj ankaŭ povas esti organizitaj en formo de simple deklarita asocio regata de la leĝo de la 1-a de julio 1901 rilate al la asocia kontrakto.

La dekreto de la 23-a de januaro 1884 organizis la protestantajjn Ekleziojn en la francaj establadoj de Oceanio, modifita per la dekreto de la 5-a de julio 1927.

En tiuj transoceanaj teritorioj, la rekompenco de ministroj de religio estas la respondeco de la religioj mem (religiaj misioj aŭ unuiĝoj), krom en Gujano kie, sub la Reĝa Preskribo de la 27-an de aŭgusto 1828 kaj la leĝo de la 13-an de aprilo 1900 establante la ĝeneralan buĝeto de elspezo kaj enspezo por la 1900-datita financa jaro, la rekompenco de ministroj de katolika kultado aprobita per ordo de la Prefekto estas la respondeco de la teritoria komunumo de Gujano.

En Saint-Pierre-et-Miquelon, la rekompenco de la katolika pastraro estas subvenciita de la Ĝenerala Konsilio ekde 1940.

La prizorgado kaj riparo de religiaj konstruaĵoj en ĉi tiuj transmaraj teritorioj estas ankaŭ respondeco de la religioj. Estas esceptoj kiel en la resto de franca teritorio.

La plej multaj katolikaj konstruaĵoj konstruitaj en Gujano antaŭ 1939 apartenas al la publika domeno de la teritoria komunumo de Gujano aŭ la municipoj.

En Saint-Pierre-et-Miquelon, la konstruaĵoj de katolika kultado apartenas al la municipoj kiuj, kvankam ne havante titolon, disponigas eksterajn riparojn kaj hejtadon, dum pli grava laboro estas respondeco de la misio. Katolika monaĥino kaj paroĥanoj.

En la Francaj Sudaj kaj Antarktaj Landoj, la didomoj, nome tri kapeloj kaj oratorio, kaj iliaj mebloj apartenas al la publika domeno de la Ŝtato.

Konkludo

Kvankam la katolika, protestanta kaj juda eklezioj pretendas akcepti la principon de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato inkluzivita en la leĝo de 1905, ili zorgas ne peti ĝian aplikon al la departementoj de Mozelo kaj Alzaco kaj en transmaraj teritorioj.

Male, ili feroce kampanjas por konservi la financon inkluzivita en la tekstoj de la Konkordato, sed ankaŭ en la Reĝa Ordono kaj la Dekretoj de Mandel inventante argumentojn de granda nekapablaĵo. Tiel ĉefepiskopo povis deklari ke " la Konkordato: ĝi estas sekularismo ".

Tiuj ĉi mensogoj estas kaptataj de lokaj amaskomunikiloj kaj senprecmaĵaj elektitaj politikistoj je ilia servo, kontribuante al dikigado de konceptoj, kiuj tamen estas tre klaraj:

En laika Respubliko, kredantoj mem pagas sian religion.

Ĉi tiu venala sinteno pruvas naturan inklino al ĉi tiuj kultoj por mono kaj la avantaĝojn, kiujn tiu pozicio provizas.

65 jaroj da Registaroj de la Kvina Respubliko, de maldekstre kaj de dekstre, ne helpis la aferon, ĉar ili neniam entreprenis ion por pridubi ĉi tiujn apartajn jurajn reĝimojn kaj etendi la leĝon de 1905 sur la tutan teritorion de la Respubliko.

Por la Nacia Federacio de la Liberaj : La unuiĝo de la Respubliko surbaze de la leĝo de 1905 restas kaj restas la celo de ĉiuj sekularistoj.

dankon pro aŭskulti min

José Arias
Membro de la Internacia Konsilio de AILP

Konkludoj de la Internacia Konferenco

Ni ŝatus danki ĉiujn, kiuj ĉeestis ĉi tiujn du riĉajn kaj diversajn tagojn, foje venantajn de tre, tre malproksime. Ni publikigos ĉiujn tekstojn en cifereca versio en la angla, hispana kaj franca kaj ili estos vaste disvastigitaj.

Inter ĉiuj temoj, ni diskutis surbaze de la scio kaj kompetenteco de nia amiko, Keith Porteous Wood, agnoskita fakulo ĉe Unuiĝintaj Nacioj, pri la seksaj krimoj de la Katolika Eklezio. Ni analizis la rakontojn de naŭdek tri diocezoj en Francio kaj konstatis, ke la Katolika Eklezio sidas sur amaso da oro. La Eklezio devas pagi por ĉiuj ĉi krimoj, la Eklezio povas pagi, ĝi povas fari ĝin, ĝi havas la monon.

Ni rekomendas, ke vi aĉetu la libron de Dominique Goussot ĉe la subĉiela librovendejo, pri sekularaj inventaroj. Vi ekscios kiel ni atingas ĉi tiun rezulton kaj ĝi povus helpi vin kun via esplorado.

Fine ni preparis Internacian Deklaracion por la fino de ĉi tiu internacia konferenco. Ni vaste sendis ĝin al ĉiuj en 4 lingvoj. Ni ricevis kelkajn proponojn pri ŝanĝoj kiujn ni akceptis, tre malmultaj ne estis akceptitaj.

Ni povas konsideri, ke la Deklaracio ricevis la interkonsenton de preskaŭ ĉiuj kaj estas praktike akceptita. Sed por fari iom da gimnastiko, mi petos, ke vi tenu la manojn por adopti ĝin fizike.

Dankon denove al ĉiuj.

Christian Eyschen
Proparolanto de AILP

Nacia Liberpensio-Renkontiĝo en decembro 2015

Defendo de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato

Parolado en Montmartre

Civitanoj, karaj amikoj, karaj samideanoj

Al vi ĉiuj, el Francio, Germanio, Italio, Hispanio, Norvegio, Portugalio, Irlando, Grekio, Anglio, Rusio, Usono, islamaj landoj kaj Ameriko Latina, mi alportas la fratan saluton de la Nacia Federacio de Libera Penso.

Kia emocio! Kia ĝojo ankaŭ trovi nin ĉiujn ĉi tie ĉe la piedo de la statuo de la Chevalier de la Barre, kiel la 3-an de septembro 1905 kiam pli ol 20 000 Liberpensuloj kunvenis ĉirkaŭ la modelo, kiel la 4-an de novembro 1906 por la oficiala inaŭguro en antaŭ la portalo de la baziliko.

Fine! la statuo de la Chevalier de La Barre, simbolo de nia decidemo batali por sekularismo, por libereco de konscienco, kontraŭ konkordatoj, kontraŭ ĉiuj formoj de varbado, estas denove antaŭ ni.

Ĉi tiu statuo, farita por memori nin pri la neceso de nia batalo, estas, samtempe, la rezulto de nia batalo.

Ja necesis multe da persisto, multe da obstino, por instali ĝin antaŭ ĉi tiu konstruaĵo dediĉita al obskurantismo kaj pekliberigo.

Ni memoras!

La 18-an de marto 1871, ĉe la flanko de ĉi tiu monteto, kie ni troviĝas, la pariza loĝantaro kolektiĝis por malhelpi, ke la soldatoj senditaj de Thiers, estro de la provizora registaro, forigu la 171 kanonojn, kiujn la parizanoj pagis per abono kaj kiujn Ili metis ilin en Montmartre por meti ilin for de vido kaj atingi de la prusoj. La soldatoj rifuzas pafi kaj interfratiĝi kun la loĝantaro. La ribelo rapide disvastiĝis tra Parizo. Jen la komenco de la Komunumo, kiu, inter la ĉefaj mezuroj kiujn ĝi prenis, voĉdonis por la sekularismo de la Lernejo, la Apartigo de Eklezioj kaj la Ŝtato. Jam antaŭe, tiu monteto aranĝis en julio 1847, la unua grava respublikana bankedo kiu kunigis 1,200 gastojn kaj ĝi estis la rifuĝo de la ribelantoj de 1848, antaŭ havi Jean-Baptiste Clément kiel urbestro de marto ĝis majo 1871.

De tie, por Reaction, la bildo de Montmartre estas la "hejmo de malpia kaj revolucia agado"
Por la Eklezio ĉi tio estas netolerebla.

Por la Eklezio, dum jarcentoj, Montmartre estas la monteto konata tra la tuta kristanaro pro tio, ke ĝi vidis la tiel nomatan martirecon de Saint-Denis. Kaj ĉar ŝi multe preferas legendon ol historion, ŝi ne hezitas rakonti la historion, ke Denis, senkapigita en Montmartre, prenas sian kapon kaj daŭrigas sian vojaĝon dum ĉirkaŭ 6 km antaŭ ol eksvalidiĝi kie la baziliko de Saint-Denis. Ĝi estas ankaŭ la monteto kie, en 1534, certa Ignaco de Loyola fondis la Jezuista Ordeno dediĉita al la Papo, "perinde ac cadaver".

Por la Eklezio, la armea malvenko de 1870 estis "dia puno post jarcento da morala malkresko ekde la Revolucio de 1789". Ni devas do "savi Francion, kiu meritis la punon de Dio per la kuraĝigo, kiun ĝi donis al la revolucia spirito en la mondo. » Por tio, oni decidis konstrui la bazilikon Sacré-Cœur. Tiu ĉi projekto estis honte akceptita de la Nacia Asembleo kiu voĉdonis kiel "publika utilo" ekspropietigi la pinton de la monteto por la avantaĝo de la episkopejo, malobee al la konkorda leĝaro en forto tiutempe.

La 16-an de junio 1875, por la metado de la unua ŝtono, Hubert de Fleury, unu el la iniciatintoj de la projekto deklaris: "Tie estas la sama kie komenciĝis la Komunumo, kie estis murditaj generaloj Clément-Thomas kaj Lecomte, kie la preĝejo de la Sankta Koro staras. Ni memoras ĉi tiun tumulon plenan de kanonoj, trakrucigita de ebriaj frenezuloj, loĝata de loĝantaro, kiu ŝajnis malamika al iu ajn religia ideo kaj kiu ŝajnis antaŭ ĉio esti pelata de malamo al la Eklezio. »

Por Respublikanoj, Demokratoj, Liberpensuloj, ĝi estas vera provoko. Pluraj respondoj estis studitaj: ekde 1880, la Urba Konsilio, kiu konsideris la bazilikon kiel "daŭran insulton al inteligenteco", "konsekrita loko de politika kaj religia fanatikeco" faris la proponon transformi la konstruaĵon en teatron aŭ domon de la homoj; intertempe, li decidis restarigi la malnovan preĝejon Saint-Pierre "por ludi bonan trukon sur la Sacré-Cœur". Ni iras ĝis imagi instali kolosan statuon de libereco, kiu povus atingi 160m!

En 1885, post peticio de la Liberpensuloj, strato en Montmartre ricevis la nomon de la Chevalier, anstataŭigante la rue des Rosiers kie la Communard Eugène Varlin estis linĉita en majo 1871. Fine, ni elektis instali antaŭ la estonteco, baziliko, statuo de la lasta ekzekutita pro blasfemo en Francio, la Chevalier de la Barre, kiel "antidoto al veneno" laŭ Libera Penso.

Siaflanke, la klerikoj solene inaŭguris la bazilikon en junio 1891. Kaj instalis la "grandan sonorilon", la "Savoyarde" en 1895.

Ni devas reagi. La " La Barre Monument Committee " kiu estis formita en 1897 estis unueca: ĝi inkludis laboristajn aktivulojn, Liberpensulojn, Komunulojn kiel Jean Allemane, Dreyfusards, precipe senatanon Auguste Delpech, unu el la fondintoj de la Ligo de Homaj Rajtoj.

En 1904, la Urba Konsilio reakiris posedon de 5,000m² terpeco antaŭ la Sacré-Cœur, tereno kiun la Ĉefepiskopejo de Parizo erare transprenis. Li plue asertas sian deziron meti la statuon de la Kavaliro en la akson de la ĉefenirejo por rebati la dominadon de la eklezio super la pariza pejzaĝo. Kaj li voĉdonas por subvencio de 5.000 frankoj.

Oni elektas skulptiston: Armand Bloch, amiko de Zola, kaj la 3-an de septembro 1905 miloj (kiom estas 20.000?, 50.000?) da Liberpensuloj, francoj, belgoj, italoj, angloj, hungaroj, germanoj, argentinaj, ĉeĥoj. , parado antaŭ la modelo de la statuo de la Kavaliro. Ni estas kelkajn monatojn post la voĉdono en la Nacia Asembleo, tri monatojn antaŭ la fina voĉdono pri la leĝo de 1905 pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. La procesio paradas kantante La Carmagnole, la Internationale. La signifa polictrupo, starigita de la prefekto Lépine, estas senutila: la manifestaciantoj, kiuj estis akceptitaj en la urbodomo de Parizo, estas bonhumoraj, pacaj kaj triumfaj.

La 4-an de novembro 1906 okazis la oficiala inaŭguro de la statuo farita de la skulptisto Armand Bloch . La Kavaliro de La Barre estas reprezentita ĉenita al sia torturintereso. Lia dekstra kruro estas fleksita kaj li subtenas sian maldekstran brakon, ĉar lia dekstra genuo kaj dekstra pojno estis rompita de torturo, kiam li suferis la ordinaran kaj eksterordinaran demandon. La Filozofia Vortaro de Voltaire , malkovrita ĉe lia hejmo - malkovro kiu kaŭzis lian morton - estas alkrōĉita al liaj piedoj ĉar ĝi estis bruligita kun lia korpo. Kiel pli bone indiki, ke la torturo de la Chevalier estas ankaŭ, in absentie, la torturo de Voltaire.

Ĉi tiu statuo ekigas klerikan furiozon: " La Pilgrimo " denuncas " la agreseman karakteron " de la monumento, kie li vidas "perfortan kaj malamindan proteston" kontraŭ la Sankta Koro. Sed la plej grandan eksplodon de perforto ni ŝuldas al la verkisto Léon Bloy - ironio: li loĝas sur rue du Chevalier de La Barre -. En lia Ĵurnalo, li prezentas "la malnoblan monumenton metitan antaŭ la baziliko tiel ke pilgrimantoj povas legi kelkajn blasfemojn sur la bazo antaŭ eniri." Por li, ĝi estas "profaniĝo"

de la Sankta Koro, ĉirkaŭita de "grandaj bandoj de kanajloj [kiuj venis] por paradi kortuŝe antaŭ la stulta bildo de ĉi tiu eta bastardo de kavaliro de La Barre " kaj li instigas bonajn katolikojn "pisi" supre.

Por Liberpensuloj, la statuo de La Barre "markas la komencon de la sekularigo" de Montmartre kiu, sen ĝi, proponus la bildon de "urbo konkerita de barbaroj malamikoj de fruktodona vivo kaj estetiko. »

Sed la Eklezio ne akceptas malvenkon kaj ĝi ne ripozos ĝis ĝi forigos ĉi tiun statuon, kaj, kompreneble, kion ĝi reprezentas. La laborrenkontiĝo de la skulptisto suferspertis plurajn atakojn kaj la monumento estis plurfoje malpurigita per blanka farbo kaj minio. Sub la preteksto de renovigo de la pinto de la Butte, la eklezio finis ricevi la statuon proponitan al proksima placo, hodiaŭ Square Nadar.

Sed kion la Eklezio malsukcesas fari, estas la nazioj kiuj atingas ĝin. La 11-an de oktobro 1941, la Vichy-registaro promulgis leĝon por forigi metalajn statuojn ĉie en Francio, por partopreni la germanan militinveston. Statuoj ne kongruaj kun la " Nacia Revolucio " estas celitaj; respublikaj figuroj estas detruitaj. Ĉirkaŭ cent statuoj estis forigitaj en Parizo. Se reĝoj kaj reĝinoj, sanktuloj kaj sanktuloj estas ŝparitaj, filozofoj

de la klerismo, liberaj spiritoj, artistoj iras al disfalo. La Chevalier de la Barre estas parto de la unua aro, kun Dolet, Voltaire, Diderot, Condorcet, Victor Hugo, Emile Zola. Kiel diris la iama kuratoro de la muzeo Galliera: "la aŭtoritatoj ne povis rezisti profiti la okazon por aranĝi malnovajn poentarojn. » Ili " havis sian okulon sur la Chevalier de la Barre... kaj kalkulis ĉesigi Zola. »

Post 1945, se la statuo de generalo Mangin - la " buĉisto de la nigruloj " dum la milito de 1914 - 1918 — estis rapide refarita, la sama ne validas por tiu de la Chevalier de La Barre.

Tamen ĉiujare kunvenas antaŭ la piedestalo aktivuloj de Libera Penso, magistratanoj de la 18-a arondismento, membroj de PCF, SFIO , Granda Oriento de Francio kaj Internaciaj Homaj Rajtoj por postuli la redonon de libereco. Kolektoj estas organizitaj; vaksmodelo estas farita de la urugvaja skulptisto Pedro Olaiñozola, sed

en 1966, la opinio de la aŭtoritatoj estis malfavora. Nova projekto en 1984, nova fiasko. En 1996, statuo estis proponita: la Filozofia Vortaro de Voltaire malaperis same kiel ajna aludo al la torturo. La malplej ni povas diri estas ke la ersatz-statuo en Square Nadar neniel reprezentas kio estis la Chevalier de La Barre. Tial ni faris ĉi tiun, konsekvenca kun la originalo.

Dankon al ĉiuj, kiuj abonis la kreadon de ĉi tiu verko. Dankon al la skulptisto pro lia rigora laboro, malgraŭ la malapero de la statuo kaj ĝia modelo

La persisto de la Eklezio por forigi tiun ĉi statuon, kaj forviŝi la memoron pri la kuraĝa gesto de la Kavaliro, esprimas ĝian senĉesan batalon kontraŭ la libereco de la penso.

En 1766, la ĝenerala konsilado ĉe la proceso de la kavaliro parolis pri "impia kaj aŭdaca sekto" kiu volis " skui la tronon kaj faligi la altarojn", kies krio estis "penslibereco".

En 1791, la papo uzis du Enciklikojn por kondamni la Deklaracion de la Rajtoj de Homo kaj de la Civitano. "Nenio povus esti pli freneza," li skribis, ol "ĉi tiu egaleco kaj ĉi tiu libereco" kiuj nun estas konceditaj. Libereco povas esti nur "permeso pensi, diri, skribi", "monstra rajto" kiu havas la sekvon "neniigi la katolikan religion kaj kun ĝi la obeemon ŝuldatan al reĝoj".

Kiam la unua artikolo de la leĝo de 1905 estis publikigita - "La Respubliko certigas liberecon de konscio" - la Papo respondis memorante, ke "la homamaso ne havas alian devon ol tiu lasi sin gvidi kaj, obeema grego, sekvi siajn pastrojn. . »

La unua grava postmilita manifestacio de Libera Penso , kiu okazis antaŭ la bazo de la kavalira statuo, havis jenajn sloganojn:

- Por libereco de konscienco kontraŭ religia maltoleremo
- Por la laika lernejo kontraŭ la fanatikuloj de nescio
- Pro Racio kaj Scienco kontraŭ superstiĉo
- Por laika Respubliko

Ĉi tiuj gardvortoj estas ankoraŭ niaj. Ĉi tiuj estas tiuj de nia internacia konferenco kiu ĵus komenciĝis.

Honto al tiuj, kiuj klasifikas la Sacré-Cœur kiel historian monumenton; ĝi estas la monumento de la Versajanoj, de la morala ordo, de la Reago.

La historia monumento estas la statuo de la Chevalier de La Barre, monumento al libereco de konscienco kaj emancipiĝo.

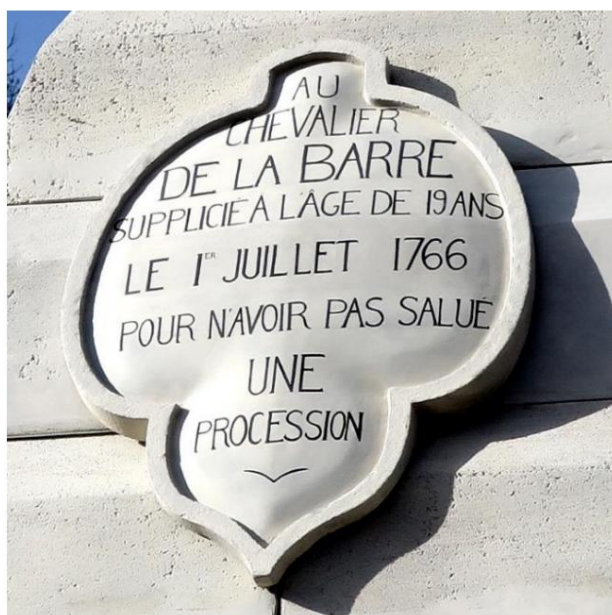
Honoro al la Chevalier de La Barre!

Malsupren la Calotte!

Vivu Sociaj!

Nicole Alderney

Vicprezidanto de Libera Penso

La afero La Barre laŭ Voltaire

La memoro pri la afero La Barre restas viva en Abbeville kie, en 1765, la juna kavaliro estis arestita, juĝita kaj mortkondamnita pro blasfemo kaj sakrilegio, tio estas pro "kantado de malpiaj kantoj kaj eĉ "pasi antaŭ". de procesio de kapucinoj sen demeti la ĉapelon', se ni uzas la rapidajn kaj ironiajn terminojn de Voltaire en la artikolo 'Torturo' de lia Filozofia Vortaro.

Tiu ĉi memoro, la Ligo de Homaj Rajtoj kaj ĝiaj amikoj de Libera Penso laboras por konservi ĝin ĉiujare kunigante ĉirkaŭ la Monumento La Barre ĉiujn ligitajn al libereco de penso kaj esprimo, al libereco de opinio ĉu religia (aŭ senreligia), politika aŭ. filozofia -, ĉi tiu fonda libereco garantiita de la Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano, precipe en ĝiaj artikoloj 9, 10 kaj 11:

Artikolo 9.

Ĉiu viro estas supozita senkulpa ĝis li estas deklarita kulpa, se estas juĝite esenca aresti lin, ĉiu rigoro kiu ne estus necesa por sekurigi lian personon devas esti severe subpremita per la leĝo.

Artikolo 10.

Neniu estu ĝenita pro siaj opinioj, eĉ religiaj, kondiĉe ke ilia manifestiĝo ne ĝenu la publikan ordon starigitan de la leĝo.

Artikolo 11.

La libera komunikado de pensoj kaj opinioj estas unu el la plej altvaloraj rajtoj de la homo; ĉiu civitano povas do paroli, skribi, presi libere, krom por respondi pri la misuzo de tiu ĉi libereco en kazoj determinitaj de leĝo.

Ĝuste en la nomo de tiuj principoj la LDH, post la atako kiu frapis la parizan sidejon de la ĵurnalo Charlie Hebdo la 7-an de januaro 2015, organizis konferencon titolita Religioj kaj sinesprimlibereco kaj subtitolita " Historio kaj novaĵoj de La Barre. afero ": tiu ĉi konferenco temis pri: 1 - La afero La Barre : kion la historio permesas diri, 2 - Sacreco, blasfemo kaj sakrilegio, 3 - La afero La Barre kaj la Filozofia Vortaro de Voltaire, 4 - El la afero de la Chevalier de La Barre al sinesprimlibereco kaj kreado hodiaŭ. La aktoj de ĉi tiu konferenco estis kolektitaj kaj povas esti transdonitaj.

En la centro de Abbeville, ne malproksime de la Monumento La Barre, troviĝas ankaŭ tio, kion ni nomas Le Pavé La Barre. Ĉe la origino de ĉi tiu modesta steleo: la gesto de du instruistoj kaj du lernantoj, kiuj metis florbukedon en 1902 ĉe la loko mem, kie la Kavaliro estis senkapigita... En 1905, la leĝo de Apartigo de la Eklezio kaj Ŝtato.

Estas do konsiderata grave en Abbeville konservi la memoron pri la Kavaliro kiel ĉi tie apud la Sacré-Cœur de Parizo konstruita post la Komunumo, precipe ĉar la memorakto kiel tia ĉiam povas esti ricevita kiel provoko: en Abbeville, la statuo de la Kavaliro estis malbeligita subite fare de sekto de fundamentismaj kristanoj. Ni devas konkludi, ke la martireco de la juna Kavaliro ne estas enterigita en la Historio: ĝi estas historia fakto ĉiam ĉeestanta, inkandeska, alvoko al viglado.

Daŭrus tro longe ĉi tie por noti la cirkonstancojn kiuj konspiris konduki al la mortkondamno de La Barre. Ni diru, per kelkaj vortoj, ke Abbeville estis grava urbo en la Regno de Francio en la 18-a jarcento. Ĝi havis preskaŭ 20 000 loĝantojn (hodiaŭ iom pli ol 24 000).

Ĝi unue ŝuldis sian prosperon al la starigo de la Manufacture des Rames decidita de Colbert, fabriko situanta proksime de la haveno, kiu produktis belajn tapiŝojn kaj littukojn: ĝi certigis la supervivon de tuta troekspluata kamparana kaj laborista loĝantaro.

Ni notu preterpase, ke Colbert, por fondi ĉi tiun fabrikon, apelaciis al protestantaj industriuloj el Nederlando, la Van Robais, kiuj ricevis la privilegion enterigi siajn mortintojn en la fabrikejo: herezo povas do havi kiel limojn la ekonomiajn interesojn... La urbo estis dividita inter jezuitaj katolikoj kaj jansenistoj, protestantoj, kaj ribelemaj spiritoj konkeritaj de la klerismo inter respektindaj burĝoj kaj nobeluloj ankaŭ, certaj junaj nobeluloj volonte montrante sin provokemaj kiel La Barre kaj liaj kunuloj en aventuro. Necesis ankaŭ restarigi Ordon kie oni sentis kaj minacis malordon: la sorto de la malriĉa Kavaliro

estis definitive sigelita kiam, post serĉo, kopio de la Filozofia Vortaro de Voltaire estis malkovrita en lia hejmo .

Kondamnante la junan La Barre, estis la spirito de la klerismo, kiun la politika kaj klerikala potenco atakis, dum tiu ĉi potenco estis mem dividita. Temis timigi Voltaire kiu prenis la defendon de la protestanta Calas torturita en Tuluzo. kaj publikigis sian Treatise on Tolerance en 1763, tiam de la protestanta Sirven akuzita je esti kaŭzinta la morton de lia filino supoze dezirante konvertiĝi al Katolikismo. Sed, for de silenti, Voltaire, en 1769, aldonis la artikolon " Torturo " al sia Filozofia Vortaro . Danke al Voltaire, la afero La Barre estos tiam konsiderata el la juĝa angulo, la religia angulo kaj el la vidpunkto de la natura juro.

En jura kazo, la " demando ", alivorte torturo, povus esti decidita de la Kriminala Leŭtenanto. Ĝi estis nomita " prepara " aŭ " prepara " (antaŭ la ekzekuto mem) kaj, depende de ĝia grado de perforto, " ordinara " aŭ " eksterordinara ". Voltaire, post Montaigne, La Bruyère, Montesquieu, Jaucourt, por nomi nur kelkajn, denuncas en tiu ĉi jura proceduro barbaran kaj senutilan praktikon (sub torturo, la delikata senkulpulo verŝajne konfesos, la rezistema kulpa nei), jura praktiko. kontraŭe al la ideo mem de civilizacio.

El religia vidpunkto, la logiko de Voltaire estas nehaltigebla: se Dio ekzistas, li ne povas esti, kiel transcendeo, ofendita de iu ajn el liaj kreitaĵoj. Ŝajnigi venĝi Dion estas fanatikeco.

Alivorte, sakrilegio kaj blasfemo ne ekzistas en la okuloj de la senlime granda; ili ekzistas nur en la okuloj de senlime malgrandaj homoj, kiam ili lasas sin venki de ĉi tiu kolero, ĉi tiu superstiĉa vanteco fariĝi la venĝantoj de sia dieco.

En La Spirito de leĝoj , Montesquieu jam observis, ke sakrilegio, profaniĝo ekzemple, devas esti juĝita kiel simpla ofendo kontraŭ la publika ordo kaj, eble, kondamnita proporcie al la suferita damaĝo. En aliaj vortoj, se pruvo estis laŭregule konstatita ke La Barre aŭ iu alia el liaj kunuloj mutilis krucifikson sur ponto en Abbeville, la juĝistoj devis ordoni al li restarigi la menciitan statuon. Ni eĉ ne parolu pri lia malrespekto dum religiaj ceremonioj: la episkopo de Amiens mem volis preteratenti ĝin...

La afero La Barre montras, ke establitaj religioj estas nepre aserto kaj negacio.

Tie kuŝas ilia nesuperebla kontraŭdiro: ĉiu asertas, ke transcenda, absoluta kaj universala Vero inspiras ĝin, ke ĝi estas sankta en si mem en siaj formoj kaj funkcioj, kaj ke ĝi sanktigas la gregon de siaj fideluloj; ĉiu konsekvence neas, ke alia religio estas eĉ ebla en vero kaj sankteco: la alia religio estas erara, la eraro devas esti denunciata kaj ĉasata, pli fortike la agnostika aŭ ateisma eraro. Religioj ne povas akcepti la ideon kaj etikon de sia propra transcendeo aŭ, simple, de sia relativeco; ili ĉiuj estas potenciale danĝeraj ĉar ili ekskludas tiom kiom ili celas inkluzivi: ĉesigita aŭ efika perforto estas kunsubstanca kun ili, kiel la historio de Katolikismo montras, ekzemple kaj precipe en la Filozofia Vortaro.

Unu el la celoj de Voltaira deismo estas malfari la ligon, kiu kunigas perforton al la sankta kaj al liberaj konsciencoj.

Voltaire kredas je la ekzisto de ununura dio, kreinto, tio estas arkitekto kaj leĝdonanto de la universo. La Voltairian dio estas nur alirebla ene de la limoj de racio informita per sperto, kiun homoj devas akcepti kun humileco. Iri preter ĉi tiuj limoj estas eniri la spacon de la metafiziko, kiu inspiras dogman penson kaj superstiĉajn fabelojn, penso des pli danĝera ĉar ĝi nutras tiujn senfinajn konfrontiĝojn, kie ĉiu debatanto pretendas teni la veron en domajno, kiu estas tiu de kredo, ne de

kialo.

Morala agado povas esti subtenata per religia instruo, opinias Voltaire, sed estas en la denaska sentemo de homoj, ke ĝia origino kuŝas. Sentemo estas esprimita per ribelo fronte al la maljustoj, humiligoj kaj sufero, kiujn tiom da homoj suferas. Por uzi la Kantanan esprimon, " la maksimumo de ago povas esti establita kiel universala leĝo " ĉar ĝi rekonas en ĉiu, ĉi tie kaj nun, esencan homan universalajon, komunan homaron.

Tial neniu religia ordono devas superi la naturan leĝon: la natura leĝo eliras apriore el la homa racio kaj spontane esprimiĝas en kaj per sentemo; pro sia universaleco, ĝi suspendas aŭ devus suspendi obeemon al religia ordono

ĉiam aparta -, precipe kiam ĝi baziĝas sur laŭvorta legado de la sankta teksto: " Ĉiu laŭvorta signifo," skribas Pierre Bayle, " kiu enhavas la devon fari krimojn estas malvera. »

Bona agado estas do inspirita de la racio kaj la sento de la homaro, male al la malbona agado de religiaj fanatikuloj. Fanatikuloj estas neraciaj kaj malhomaj: ilia kolero fariĝas kolerego kaj ilia kolero fariĝas krueleco en paradoksa maniero ĉar ili foje finas malobei la principojn por kiuj ili asertas, kiujn ili ignoras aŭ elektas ignori, ĉesante ĉe unu literalisma legado de sia propra sankta. tekstoj sen provi kapti ilian spiriton. Sed la fanatikuloj ne vidas la paradokson: " Ili ĉerpas sian furiozon el la religio mem, kiu ilin kondamnas ", diras Voltaire , lucide kaj decidite pesimisma.

Tiom, ke la Voltaira kulto al la Supera Estaĵo ne plu koncernas doktrinan formadon, katekezon, nek konsistas el konsento al dogmatiko, sed el la universala etiko de la sento de la Homaro, ke la kialo identiĝas kiel " primitiva lumo" . ". La kulto al la Supera Estaĵo do ne estas afero de preĝejo aŭ sekto. Estas ja rimarkinde, ke la Voltairian sankta , gastamo por preni ĉi tiun ekzemplon, interesas ĉiujn homojn, sendepende de ilia religia kredo.

Ĉi tiu estas la universalisma penso, kiu enloĝis Voltaire kiam li ribelis kontraŭ la martireco de Chevalier La Barre.

Jean-François Cocquet Por la Abbeville Sekcio de la LDH,

April 7, 2023 - Amaskunveno por la reinstalo de la statuo de la Chevalier de La Barre

Mi alportas al vi la salutojn de la Asocio de Amikoj de la Pariza Komunumo de 1871, kiu aliĝas al ĉi tiu kunveno por la reinstalo de la Statuo de la Chevalier de la Barre, Liberpensulo martiro. Kreita en 1882 de Komunanoj revenantaj el ekzilo aŭ deportado, nia asocio defendas la ideon de sekularismo kune kun niaj amikoj de la Nacia Federacio de Libera Penso.

Malpli ol unu semajnon post sia proklamo, la Komunumo, kun sia dekreto de la 2-a de aprilo 1871, estis vere la iniciatinto de sekularismo. Sub la Komunumo, Francio iĝis la unua laika ŝtato en la mondo. La Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato postulas liberecon, "la unua el la principoj de la Respubliko" kaj do "libereco de konscienco [...] la unua el liberecoj"

La eduka projekto farita de la Komunanoj estas emancipa. Sekve de la dekreto de la 2-a de aprilo, la Urba Eduka Komisiono kreis unuafoje la laika lernejo, deviga kaj senpaga.

El sia londona ekzilo, la grupo de La Revolucia Komunumo memorigis al ni en junio 1874 en sia " Alvoko al la Komunumo ", ke " Forpeli Dion el la sfero de scio, forpeli lin el la socio, estas la leĝo por la homo, se li volas alveni al. scienco, se li volas atingi la celon de la revolucio. [...] »

La batalo de la Komunanoj daŭre estas aktuala hodiaŭ. La laboro de la Komunumo kaj la demokratia kaj civitana metodo por disvolvi ĝin estas fontoj de inspiro por la defendantoj de la sekularismo.

La pastraro apogis la Versajlan subpremon kaj neniam rekonis la masakrojn faritajn kontraŭ la komunidoj. En tuta interkonsento inter la Eklezio kaj la potenco, la Nacia Asembleo estis aprobinta leĝon pri ekspropriigo cele al konstruado de ekspia baziliko dediĉita al la Sankta Koro de Jesuo en la loko mem de kiu la Pariza Komunumo eliris la 18-an de marto 1871 , poste en 1874 ĝia konstruo, deklarita d 'publika utilo! Konstruaĵo kiu reprezentas en niaj okuloj la moralan ordon subprema forto malantaŭ la sanga dispremado de la Komunumo. Memoru, ĉi tiu konstruaĵo estis la temo de heredaĵregistrado en 2020, tiam klasifikita en oktobro 2022 post voĉdono de la Pariza Konsilio. La AACP 1871 peticio bedaŭrinde ne havis sufiĉe da respondo por influi tiun decidon.

Aserti, ke la Komunumo ne mortis, estas reliefigi, ke nunaj luktoj havas celojn de socia transformo volante fari socion pli homa kaj pli unuiĝinta.

Batalo, kiun la komunanoj gvidis siatempe. Kion la homoj deziris kaj atingis en 1871, restas tre grava en 2023.

Fidele al la idealoj de la Komunumo, la Amikoj de la Pariza Komunumo de 1871 alvokas ĉiujn, kiuj volas rezisti atakojn kontraŭ sociaj kaj demokratiaj rajtoj, batali por konkeri novajn.

Vivu la Komunumo! Vivu Sociaj!

Marianne Feltrin

La Instrua Ligo kaj la rajto je "blasfemo"

Ĉi-vendredon, la 7-an de aprilo 2023, la Eduka Ligo reasertas siajn poziciojn favore al libera kritiko de religioj dum la kunveno antaŭ la baziliko Sacré-Cœur kaj rekonstruado de la originala statuo omaĝe al la Chevalier de La Barre.

La Eduka Ligo kuniĝas ĉi-vespere kun la Nacia Federacio de Libera Penso, la Ligo pri Homaj Rajtoj kaj Amikoj de la Komunumo. Kune, ĉirkaŭ la nova statuo de la Chevalier de La Barre, ni solene asertas la bezonon defendi kaj ilustru sin esprimliberecon en ĉiuj kampoj, inkluzive de kritiko de religioj.

Esprimlibereco estas la nepra kondiĉo por demokratia funkciado, scienca progreso kaj arta kreado. Ĝi garantias la klarecon de la decidoj de elektitaj civitanoj. Ĝi estas necesa por intelektaj interŝanĝoj inter esploristoj. Ĝi estas esenca en la mondo de artoj kaj literoj. Esprimlibereco estas frukto de jarcenta lukto, kiu ĉiam denove komenciĝis.

Laŭ raporto titolita "[Blasfemo: Informoj oferitaj sur la altaro de religio](#) » prezentita de [Raportistoj Sen Limoj](#) en 2013, 94 landoj el 198 havas leĝaron punantan "blasfemon", "refidon" aŭ "kalumnion de religioj". Rekta subpremo foje estas sekvita per pli ruzaj provoj. Racia aŭ satira kritiko de religioj estas [manko de respekto, aŭ eĉ "malamo"](#). Ĉi tiuj imputoj disvolviĝas en ĝenerala konfuzo markita precipe de la uzo de nebone difinitaj nocioj kiel "[Judeofobio](#)", "[Islamofobio](#)", eĉ "[Kristanofobio](#)".

En laika Respubliko kiel la nia, libereco de konscio estas garantiita al ĉiuj civitanoj. Ĉu ili estas kredantoj, agnostikuloj aŭ ateistoj. Ĉiu havas la rajton esprimi ĝin laŭ sia deziro. En la teksto de la juĝo de la kortumo de Abbeville farita la 28-an de februaro 1766, ni povas legi, ke la Chevalier de La Barre estis "tuŝita kaj konvinkita, ke li preterpasis dudek kvin paŝojn de procesio sen demeti sian ĉapelon, kiun li surhavis. lian kapon, sen genuiĝi, pro tio, ke li kantis malpian kanton, pro tio, ke li respektis fifamajn librojn, inter kiuj troviĝis la filozofia vortaro de sinjoro Voltaire . »

En laika Respubliko kiel la nia, libereco de konscio estas garantiita al ĉiuj civitanoj. Ĉu ili estas kredantoj, agnostikuloj aŭ ateistoj. Ĉiu havas la rajton esprimi ĝin laŭ sia deziro. En la teksto de la juĝo de la kortumo de Abbeville farita la 28-an de februaro 1766, ni povas legi, ke la Chevalier de La Barre estis " tuŝita kaj konvinkita, ke li preterpasis dudek kvin paŝojn de procesio sen demeti sian ĉapelon, kiun li surhavis. Ian kapon, sen genuiĝi, pro tio, ke li kantis malpian kanton, pro tio, ke li respektis fifamajn librojn, inter kiuj troviĝis la filozofia vortaro de sinjoro Voltaire . »

Ni asertas ĝin kun forto kaj vigeleco: ni rifuzas genuiĝi kaj ni daŭre legos kaj legos aliajn la Filozofian Vortaron de Voltaire .

Charles Conte Projekttestro ĉe la Eduka Ligo

Kontraŭ religia barbereco

La Unio de Ateistoj ĝojas dividi kun Libera Penso ĉi tiun aŭdacan bankedon en ĉi tiu tago, kie iuj konservas siajn kredojn festante mitajn eventojn, kiujn oni kredas, ke ili fondis siajn religiajn praktikojn.

Tiuj praktikoj povus esti nur simpatia folkloro, se ili ne kondukus, ekde la tagiĝo de la tempo, al sektaj kaj barbaraj ekscesoj.

Hodiaŭ ni parolis pri unu el la viktimoj de ĉi tiu barbereco. La 1-an de julio 1766 mortis la Chevalier de la Barre, viktimo de katolika religia barbereco. En la aĝo de 21, liaj ostoj estis rompigitaj kaj lia mano tranĉis antaŭ ol la hakilo de la ekzekutisto tranĉis lian kolon kaj lia korpo estis ĵetita en la palison. Lia krimo: malpieco. Li rifuzis malkovri sin kiam katolika procesio pasis, havis kopion de la Filozofia Vortaro de Voltaire kaj rompis krucifikson.

Li estis la lasta viktimo de la katolika pastraro sur franca grundo. Baldaŭ poste, la Revolucio liberigis la homojn de la jugo de religio. Sed necesis pli ol cent jaroj por ke la leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato sanktigu liberecon de konscienco, tiel permesante al ni vivi kune.

Lastatempaj novaĵoj bedaŭrinde memorigas nin, ke religia barbereco ne mortis.

La imamoj kaj mulaoj de Islamo brutale murdis du 23-jarajn junulojn, kiuj batalis por sia rajto je libereco. Kondamnitaj pro malpieco, ili estis torturitaj, poste pendigitaj, iliaj korpoj elmontritaj por ke ĉiuj vidu ĉe la fino de grupo.

Sed ili ne estas la solaj. Religiaj ekstremistoj ĉiaspecaj montras siajn dentojn ĉe la plej eta ŝanco. La katolikoj kiuj eldiras mortminacojn kontraŭ artistoj kaj havas spektaklojn malpermesitajn kun la preteksto, ke ili profanus konstruaĵojn, kiuj estas publikaj delonge.

Usonaj protestantoj kiuj murdas kuracistojn kiuj faras abortojn.

Ortodoksaj rabenoj kiuj postulas sankta milito por la promesita tero. Kaj de kiu ĝi estus promesita, se ne de ĥimero.

Kaj, se la Unio de Ateistoj ne celas preni politikajn poziciojn, ni devas rekoni, ke koniveco kun la ekstrema dekstro malkaŝe manifestiĝas en multaj el ĉi tiuj situacioj.

Nur humanisma kaj racia etiko permesas socian koherecon kaj pacon. Mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiu homaranismo laŭ naturo ekskludas ĉian diskriminacion kontraŭ individuoj pro iliaj kredoj. Ne estas loko en humanisma kaj racia etiko por malracia malamo.

Estas ja la prozelitismo kaj komunuma religia etiko kiun ni malakceptas.

La Unio de Ateistoj do estos parto de ĉiuj bataloj, kiuj forpuŝos religian obskurantismen kaj neraciajn kredojn.

Ateismaj geamikoj, aliĝu al ni, ĉar nenio estas iam ajn konsiderata kaj libereco de penso iam povus esti forprenita de ni de iu idioto, barba aŭ ne, kiu venus al la potenco kun la kunkulpeco de kontraŭdemokratiaj partioj.

Bernard Guillon
Prezidanto de la Unio de Ateistoj

Liberpensuloj, liberaj manĝantoj!

Karaj kamaradoj,

Ĉi-jare denove ni omaĝas al " grasaj bankedoj ". Grasa, ĉar temis pri protesto kontraŭ la religiaj kaj napoleonaj devoj konsumi viandon en la Sankta Vendredo.

Liberpensuloj, ni ne plu estas surprizitaj de la absurdaĵoj kaŭzitaj de superstiĉo, obskurantismo kaj fanatikeco, sed multaj el niaj samcivitanoj ne konscias, kiom malproksimen povas iri tiuj malpermesoj.

La manĝmalpermeso estas mortiga

Ni aŭskultu Voltairan , kiu memorigas al ni, ke la Katolika Eklezio, subtenata de Karolo la Granda, kiu faris la konsumon de viando en sankta tago kapitalkrimo, faris la manĝmalpermesojn principo de teruro: " La arkivoj de malgranda angulo de la lando nomata Sankta. —Klaude, en la plej teruraj rokoj de la gubernio Burgonjo, konservas la juĝon kaj la protokolon de ekzekuto de malriĉa sinjoro nomata Claude Guillon, kies kapon estis detranĉita la 28-an de julio 1629. Li estis reduktita al morto.mizero, kaj premita de voranta malsato; Iun maldikan tagon li manĝis pecon de ĉevalo, kiu estis mortigita en najbara herbejo. Jen lia krimo. Ĝi estis kondamnita kiel sakrilegio. Se li estus riĉa kaj estus servita vespermanĝon por ducent kronoj de tajdo, lasante la malriĉulojn malsati, li estus rigardata kiel homo, kiu plenumis ĉiujn siajn devojn. »: "Ni, vidinte ĉiujn dokumentojn de la proceso kaj aŭdinte la opinion de la juraj doktoroj, deklaras la menciitan Claude Guillon laŭregule afekciita kaj kondamnita pro tio, ke li forprenis la viandon de ĉevalo mortigita en herbejo de ĉi tiu urbo; de esti kuirinta la menciitan viandon la 31-an de marto (...) kaj de esti manĝinta ĝin. » Voltaire, Komentario pri la libro Ofendoj kaj Punoj

Protestantoj, judoj, liberpensuloj povus trovi sin denuncataj pro ne esti respektinta tiujn preskribojn.

Ĉiuj religioj estas tuŝitaj! Snowy, la hundo de Tinĉjo , raportisto komence de la dudeka jarcento, estis preskaŭ ekzekutita pro profanigo de sankta bovino. Quick Gun Murugun , filmo (2009) reĝisorita fare de Shashanka Ghosh , en pura Bollywood-stilo, renovigas la okcidentan ĝenron metante defendanton de malgrandaj restoraciistoj kontraŭ la malbona Rice Plate Reddy kiu ĉe la kapo de la Mac Dosai forĵetaja ĉeno trudas tradiciajn krespojn, sed farita kun bovaĵo!

Se Francio havas mil fromaĝojn, religioj havas mil malpermesojn

La amplekso de manĝmalpermesoj estas ege varia kaj tre varia. Judismo kaj la Malnova Testamento, aludante al Readmono kaj Levitiko, ekzemple malpermesas 24 birdojn, inkluzive de la aglo, la struto kaj la strigo: oni ne povas tiam manĝi strutbifstekon, kies komercon tamen revigligis Aŭstralio kaj Nov-Zelando. Plej multaj insektoj estas malpermesitaj, sed ne akridoj: " Ĉiu reptilio, kiu flugas kaj marŝas sur kvar piedoj, estos abomenaĵo por vi. Sed el ĉiuj rampuloj, kiuj flugas kaj marŝas sur kvar piedoj, vi manĝos tiujn, kiuj havas krurojn super siaj piedoj, por salti sur la teron.

Jen estas tiuj, kiujn vi manĝu: la akridon, la solam, la hargol , kaj la hagab, laŭ ilia speco. Vi estos abomenaĵo por ĉiuj aliaj rampuloj, kiuj flugas kaj havas kvar piedojn. » Lv 11

Bonaj novaĵoj por laŭmodaj restoracioj, kiuj vendas apetitigaĵojn faritajn kun kraditaj kaj spicaj akridoj. Aliflanke, judismo malpermesas vin de la viando kaj fromaĝo broketoj trovitaj en japanaj restoracioj ĉar la Eliro deklaras " Vi ne devas kuiri kapridon en la lakto de sia patrino ".

Islamo prenas la plej multajn el la malpermesoj de la Malnova Testamento asertante ke " La manĝaĵo de tiuj, al kiuj la Skribo estis donita, estas laŭleĝa por vi, kaj via manĝaĵo estas laŭleĝa por ili " (5.5).

Kiel ĉe judismo, ni scias pri la malpermesoj en Islamo koncerne porkaĵon, kiu ankaŭ permesas al la ekstremdekstro maski sian antisemitismon per sia malakcepto de islamaj tradicioj.

Malpermesoj en dogma malprecizo

La origino de ĉi tiuj receptoj estis multe diskutita. Ni ne detenas pri ilia karaktero kiel eterna vero, ĝi apartenas nur al kredantoj. Kaj eĉ! La historio montras multajn tien kaj reen.

La limigoj de la Malnova Testamento estas nuligitaj en la Nova, kie la evangeliisto Marko asertas ke " tiel li deklaris ĉiujn manĝaĵojn puraj ". Kaj tamen en la Mezepoko pli ol 150 tagoj estis tuŝitaj de limigoj de la kristana kalendaro. Nur ĝis Vatikano la 2-a kaj 1966 estis nuligitaj la devon fasti antaŭ la komuneco kaj la malpermeso konsumi viandon vendrede. Krome, tiu sama malpermeso ne koncernis la hispanojn kiuj estis esceptitaj de ĝi ekde la Batalo de Lepanto.

Venko kontraŭ la malfideluloj bone valoris rezignon.

Same por hinduismo, historiistoj hodiaŭ montras, ke la bovino ne estis sankta en la fruaj tempoj, kaj male la objekto de multaj oferoj. Halal estas hodiaŭ la temo de ĉiam pli disvastigita postulo, sed ankaŭ de gravaj komercaj kaj politikaj temoj . En 2014

starto, kun la nomo, vi ne povas fari ĝin, de " Capital Biotech " surmerkatis memtestojn por detekti la ĉeeston de porkaĵo en manĝaĵo. Kia renverso kiam altaj eminentuloj de Islamo asertis en la 1930-aj jaroj, ke ajna manĝaĵo taŭga por judoj kaj kristanoj povus esti manĝata de islamanoj!

La kultura rolo de malpermesoj

Kiam temas pri porkaĵo, la raciisma klarigo de la malpermeso ne povas ĉerpi siajn fontojn el implica higienismo. Kiel rimarkas Claude Fischler en L'omnivore, Odile Jacob 1990, la konsumo estas rajtigita aŭ malpermesita en klimataj zonoj kie la malsanoj estas la samaj. La kulturisma klarigo estas pli trafa. Unuflanke, ĝi devenas de la ŝajna malordo en supozeble harmonia mondo reprezentata de la porko, la sola remaĉulo kun fendita hufo. Aliflanke ĝi malkaŝas, ke religiaj normoj kaj valoroj ludas sian plenan rolon en komunuma unuiĝo. Estas per ritoj, ke kredantoj ligas, religar

estante unu el la etimologioj uzataj por religio. Ili estas parto de la plej intimaj tra tiuj dispozicioj kiel la kontrolo de korpoj.

Manĝmalpermesoj kaj sekularismo

Hodiaŭ, dietaj receptoj ankoraŭ defias laikaj aktivuloj. La rita buĉado, kiu movas defendantojn de la besta afero, konsistigas rompon de reguligaj dispozicioj, antaŭviditaj kaj de eŭropaj institucioj nome de libereco de kredo, kaj de la Dekreto n-ro 97/903 de la 1-a de oktobro 1997. Ĉi-lasto fakte precizigas. "La miregigo de bestoj estas deviga antaŭ ĉiu buĉado aŭ mortigo, escepte de la sekvaj kazoj: la devo miregigi bestojn estas submetita al sendevigo koncerne buĉajn ritojn. » Dum Darwin montris, ke ankaŭ ni estas bestoj, ke ni kunhavas doloron kun multaj el ili, ĉu ne estas tempo por rekonsideri sendevigon pro tiaj iluziaj kialoj?

Pri lernejoj manĝejoj, kiel ni akordigas la du partojn de Artikolo 1 de la leĝo de 1905: libereco de konscienco kaj ekzercado de religio? Nuna jurisprudenco ŝajnas esti trovinta komunan prudentan solvon: neniu rekono de religiaj dispozicioj - ekzemple koŝera aŭ halala manĝaĵo - malobservante la neŭtralecon de la Ŝtato establita de Artikolo 2; nek devo manĝi tion, kio ofendas. La plej simpla, sen ofendo por iuj, estas sisteme proponi alian manĝon kiel alternativon, sen ajna religia malpermeso: vegetara aŭ eĉ vegana.

Ni transiru al la bankedo!

Jen la historio de ĉi tiuj malpermesoj. Permesu al ni reveni tre mallonge al tiu de bankedoj. Ili ĉiam estis, en sia diverseco, la okazo por momentoj festantaj pensoliberecon. Ni scias, ke la historio de la Respubliko, kiel tiu de sekularismo, vidis grandajn momentojn de bankedoj. La bankedoj ĉe Tête-de-Veau la 21-an de januaro, por kontraŭstari la Respublikon kontraŭ la monarkio, ebligis, kiam libereco de opinio estis minacata, eviti cenzuron. La 10-an de April, 1869, Sainte-Beuve, Renan, Flaubert kaj Taine reklamis la bankedojn konatajn kiel Saint Gras, Côtelette, kaj aliajn nomojn kontraŭ la eklezio kaj la Empiro.

La formo de la bankedo ne estas bagatela. Spinoza, la filozofo kiu, pli ol iu alia, senlace defendis liberecon de penso, kontraŭstaris la etikon de ĝojo al la moraloj de disputo. Niaj bankedoj estu festaj, ili celebru la ĝojon kunhavigi la plezuron vivi kun amikoj. Ĉi tiu bankedceremonio estas eĉ pli malnova ol ĝia uzo de la respublikanoj. Ĝi havas sian fonton en la grekaj simpozioj. Ĝi estis establita kiel filozofio fare de Epikuro kiu organizis bankedojn kun

liaj amikoj.

Cetere, la epikureanoj ŝatas tordi la vortojn de la evangeliisto Paŭlo, kiu diris: "manducemus et bibemus, cras enim moriemur": ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortos. La tre skeptika Montaigne igis ĝin unu el siaj principoj, ligante ĝin al egipta tradicio. La patroj de la Eklezio provis nei la vortojn de Paŭlo, vidante en ĝi epikuran originon, por kiu la hedonismo estis nedisigebla de la kontentigo, certe modera, de la plezuroj de la ventro, sen timo de morto. La mortiganto de la Fifamaj, Voltaire, amanto de bona manĝaĵo, ne eraris taksante, ke "Ĉi tiu manĝlibereco (libereco de parolo kaj opinio) estas konsiderata en Francio kiel la plej altvalora libereco, kiun oni povas ĝui sur la tero".

Ni fieru pri ĉi tiuj tradicioj.

Liberpensuloj, liberaj manĝantoj de ĉiuj landoj, ĝuu vian manĝon!

Schneckenburger Benoit
Vic-Ĝenerala Sekretario de Libera Penso

Pri la krimoj de la Katolika Eklezio

Du faktoroj precipe altiras eblajn misuzantojn:

1) la spirita potenco, kiun la pastroj ekzercas super neplenaĝuloj, malfaciligas al ili rezisti, kaj 2) religiaj korpoj ĵaluzas gardas sian reputacion, do misuzo estas kaŝita, ŝparante krimintojn de devi respondi. Tial ne estas mirinde, ke tiaj misuzoj troviĝas en preskaŭ ĉiuj religioj kaj konfesioj.

Plej multaj, sed ne ĉiuj, el nia laboro pri misuzo koncernas la Romkatolika Eklezion. Ĉi tio estas plejparte ĉar ĝi funkcias pli da lernejoj kaj aliaj instalaĵoj por infanoj ol iu ajn alia kredo aŭ religio.

La unua mencio pri problemo de misuzo en la Romkatolika Eklezio datiĝas de la 4-a jarcento. 1,700 jarojn poste, ni nun estas en la kvara jardeko de tutmonda misuzo "reklamo", kiu signifas reduktis preĝejan ĉeeston kaj la moralan aŭtoritaton de la Eklezio.

La papo diras, ke devus esti nula toleremo por misuzo, sed mi ankoraŭ ne vidis ajnan konvinkan indicon ke li devigas ĝin senescepte. Francisko mem havas malbonan reputacion pro misuzo. Mi citos kvar ekzemplojn.

1. Unu el la ĉefiniciatoj de Francisko estis la kreado en 2014 de Pontifika Komisiono (t.e. sia propra) akuzita je protektado de neplenaĝuloj kontraŭ misuzo. Naŭ jarojn poste, tiu ĉi komisiono disiĝas. La fondmembroj de la Papa Komisiono, inkluzive de du viktimoj, prirezignis ĝin, ĝenerale en malespero pro ĝia senpoveco kaj la manko de la Papo de intereso en ĝia laboro.

Kaj malgraŭ la legenda riĉeco de Vatikano, la Komisiono estas tiom malmulte da financoj ke ĝi devis peti almozpetadon por funkcii eĉ je reduktita nivelo. La itala episkopa konferenco estis suspektinde fervora oferti monon. La fakto, ke ŝi kategorie rifuzas malfermi ĝisfundan enketon pri la misuzoj faritaj en Italio, donas al ni indicon pri ŝiaj motivoj.

2. En 2018, Francisko akuzis ĉiliajn viktimojn je "kalumnio" pro akuzo de ĉilia Episkopo pri plurfoje kaŝado de misuzo, kvankam la afero jam estis atentigita. Nur post pruvite, ke li estis informita, li pardonpetis.

3. Li neniam sankciis aŭ forigis prelatojn kiuj malkaŝe kontraŭbatalis laŭlegajn ŝanĝojn kiuj signifas plibonigintus la kapablon de viktimoj serĉi damaĝojn.

4. Pli malbone ankoraŭ, en 2014 (dum sia pontifikado), li tute malakceptis la rekomendojn de fakuloj de la UN-Komitato pri la Rajtoj de la Infano, multaj el kiuj koncernis fitraktadojn faritajn de klerikoj. Unu el ili instigis Vatikanon "tuj forigi de la tasko ĉiujn konatajn kaj ŝajnajn infanseksajn misuzantojn kaj plusendi la aferon al la kompetentaj policaj aŭtoritatoj..." Tamen Francisko kaj la La tuta Romkatolika Eklezio rifuzas preni ĉi tiun elementan preventan mezuron. Tio pravas, ke ilia nura prioritato estas protekti misuzantojn kaj la reputacion de la Eklezio; la viktimoj estas nur flankaj damaĝoj, kaj ne estas malofte, ke ili eĉ estu punitaj de la Eklezio dum la resto de sia vivo ĉar ili publikigis la misuzon, kiun ili suferis. Nek ekzistas lando kie la Eklezio proponas kompencon

justa traktado al viktimoj de misuzo, kio estas devo laŭ la Konvencio de Unuiĝintaj Nacioj .

La antaŭuloj de Francis ankaŭ ne havis bonan atingohistorion kiam temis pri infanmistrakto. La tielnomita Sankta Johano Paŭlo la 2-a, kiam li estis kardinalo en Pollando, supozeble sukcesis seniĝi de pastro kiun li sciis esti mistraktanto rekomendante lin al ĉefepiskopo ekster Pollando , sed preterlasante ajnan mencion de misuzo. Benedikto promociis kardinalon Nolan al la poŝto de Ĉefepiskopo de Novjorko, post kiam ĉi-lastata tranĉis 57 milionojn USD kiuj devus estinti disponigitaj al viktimoj serĉantaj kompenson por terura fitraktado farita ĉe hejmo por surdaj infanoj. Eĉ se tiu reklamado ne estis rekompenco por tiu masiva fraŭdo, Benoît konsideris ĝin akceptebla. Feliĉe, la tribunaloj resendis la monon al la viktimoj, post pene batalita apelacio.

Ĉi tiuj estas kelkaj el la problemoj, do kion ni faras pri ili?

Ĉiujn kvin jarojn, landoj estas devigataj laŭ la Konvencio pri la Rajtoj de la Infano raporti al la Komitato de la Unuiĝintaj Nacioj pri la Rajtoj de la Infano la malfacilaĵojn, kiujn ili alfrontas por plenumi siajn devojn, kiujn ili respondecas laŭ la Konvencio. NROj , kiel ni, ankaŭ estas invititaj esprimi siajn zorgojn. Ĉi tio estas ŝanco por aktivuloj batali kontraŭ ĉi tiuj misuzoj en ĉiu lando tra la mondo. Tion ni faras jam de 15 jaroj, ĉefe pri misuzoj faritaj de pastraro.

La Komisiono konsultas la koncernan landon kaj NRO-ojn. Mi lastatempe respondis al demandoj, kiujn la Komitato faris al mi en Ĝenevo. Li prenas nian laboron serioze kaj kutime referencas al la punktoj, kiujn ni levas en siaj "finaj observoj", en kiuj li listigas siajn zorgojn kaj faras rekomendojn.

Tiuj konkludaj observoj estas publikaj dokumentoj intencitaj premadi landojn por ke ili faru korektajn agojn, sed ili ne havas forton de leĝo. Ni do provas konigi ilin por maksimumigi la premon sur la koncernaj registaroj.

Niaj rekomendoj ĝenerale inkluzivas etendi aŭ forigi krimajn kaj burĝajn limigojn por misuzo, enkonduki devigan raportan leĝon kaj komenci enketon pri misuzo gvidata de ŝtato. .

Mi nun faros kelkajn komentojn pri specifaj landoj.

Antaŭ ol Irlando estis konata pro havi la plej altan indicon de fitraktado pokape en la mondo, ĝi estis verŝajne la plej devota katolika lando. Mi suspektas, ke ekzistas kaŭzo kaj efiko rilato. Kiam kontraŭ-katolikaj britaj regantoj estis forpeltitaj el Irlando antaŭ cent jaroj, la Eklezio plenigis la rezultan povvakuon. Kaj la Respubliko klopodis por esti lumturo de katolika virto. Kontraŭkoncipo estis malpermesita, sed la amuzemaj irlandanoj ne limigis sekson al geedziĝo.

Multaj infanoj do naskiĝis al fraŭlaj patrinoj, kiuj, male al la patroj, estis kruele punitaj. Multaj estis sklavigitaj, ekzemple en preĝejaj lavotejoj, kaj senceremonie apartigitaj de siaj infanoj. Sen kuratoro, infanoj estis facilaj celoj por predantaj pastroj. Kaj ĉar la nova ŝtato volis konservi sian reputacion por katolika virto, estis nepenseble procesigi la pastrojn.

Tuŝeblaj infanoj kaj netuŝeblaj pastroj signifas grandskalan misuzon, kiu ŝokis la tutan mondon.

La amplekso de la misuzo ankaŭ mortigis Irlandon kaj eble ne estas hazardo, ke Irlando estas unu el la landoj, kie la ĉeestado al la preĝejo plej malpliigis kaj kie la ekstrema socia konservativismo pliiĝis. transformiĝis plej rapide en lumturo de socia liberaleco.

Francio kaj Portugalio estas inter la landoj, kies eklezioj ĵus faris siajn proprajn enketojn . Ni rigardas ilin kun suspekto kaj suspektas, ke la plej multaj el ili celas eviti enketon gviditan de la ŝtato, kiu devus esti multe pli sendependa kaj pli larĝa, ekzemple per ekzamenado de la efikeco de la leĝo kaj leĝobservado. Alia kialo, ke publikaj enketoj estas pli efikaj, estas ke viktimoj multe pli volonte pretas atesti antaŭ publika korpo ol al agentejo kiu misuzis ilin.

Vi eble lastatempe eksciis pri misuzoskandalo en Portugalio.

Ni esprimis niajn zorgojn pri tio kun la Komitato en 2018 kaj la Komitato faris rekomendojn pri ĉi tiu temo en ĝiaj finaj observoj.

Konsiderante la legendan sekularecon de Francio , ne venis al mi en la kapon, ke estos mistrakta problemo, sed mi ne povus esti pli malprava. Dum la lastaj tri jaroj, mi pasigis pli da tempo pri misuzo en Francio ol en ĉiuj aliaj landoj kune.

Ĉio komenciĝis kun kardinalo Barbarin, la plej granda katoliko en Francio, kiu havis papajn ambiciojn. Li estis krime kondamnita pro malsukceso raporti la misuzon de neplenaĝulo - kiel postulas la leĝo - de pastro pozanta kiel skoltgvidanto kiu, dum jardekoj, serioze kaj sisteme mistraktis 3,000 ĝis 4,000 skoltojn. Ni, kune kun aliaj, pagis por ke la kazo aŭdiĝu kiel privata procesigo ĉar, malgraŭ la pezo de la indico, la Publika Prokuroro rifuzis agi. Kvankam Barbarin koncedis ke li sciis pri la fitraktado, la pli altaj tribunaloj mistere decidis nuligi la konvinkiĝon. Ĉi tio ne estas, laŭ mi, la glora horo de la franca justeco.

Kuraĝa pastro, kiu estis severe traktita de Barbarin, sukcesis kie ni malsukcesis. Li komencis peticion por la eksiĝo de Barbarin, kaj post kiam pli ol 100,000 homoj subskribis ĝin, la papo malinsistis kaj akceptis la eksiĝon de Barbarin. Li nun instruas al seminarianoj de la unua jaro en Bretonio. La Papo, kiu estas amiko lia, invitis simpatian por la falo de Barbarin, sed ne menciis la skoltojn kiuj estis mistraktitaj ĉar la Eklezio ne denunciis la krimintan de la misuzo.

La Eklezio en Francio nomumis ŝajne sendependan komisionon, kiu komence asertis ke, ekde 1950, estis ĉirkaŭ 10 000 viktimoj de misuzo, kio, mi diris al la prezidanto de la komisiono, ne estis kredinda. Ŝi tiam reviziis ĉi tiun ciferon por alporti ĝin al 1/3 miliono! Tio sugestas ĉirkaŭ miliono da misuzoj, kiuj skandale nur kaŭzis ĉirkaŭ 200 kondamnojn, kio klare pruvas, ke la Eklezio kaj la eklezianoj estas super la leĝo.

Sekvante niajn klopodojn, UN petis la francan ŝtaton inkluzivi detalojn pri la misuzoj faritaj de klerikoj en sia raporto. Surprize, li ne faris. Ĉu ĉi tio signifas, ke la Ŝtato ĉu ne zorgas pri ĉi tiuj misuzoj aŭ ke li estas submetiĝema al la Eklezio ? Ni atendas la raporton de la komisiono, sed ni atendas ke ĝi estos tre kritika.

La plej ŝokaj konfesoj, kiujn mi aŭdis en Francio, estis faritaj de Jean-Marc Sauvé, la Prezidanto de CIASE en Francio kaj de la estro de la Asocio de Monaĥoj kaj Monaĥinoj de Francio, kiu estas kuraĝa virino. Ambaŭ diris, ke ili alfrontis

krimaj agoj dum siaj esploroj pri misuzoj faritaj en la Eklezio en Francio. Ĉi tiu korupto bedaŭrinde etendiĝas al la tuta Eklezio.

La malagrabra realo estas, ke la Eklezio estas nekorektebla. Tial, je la intereso de viktimoj kaj justeco, neniu el ni devas maltrafi okazon por respondecigi kaj religiajn organizojn kaj ŝtatajn aŭtoritatojn . Ni devas do premi la Ŝtatojn, ke ili estu multe pli aktivaj kaj efikaj por malkovri misuzoj, puni krimintojn kaj certigi, ke la Eklezio juste kompensu siajn viktimojn.

Ni povas kaj devas ĉiuj kampanji en niaj respektivaj landoj por atingi ĉi tiujn celojn.

Mi invitas vin ĉiujn ludi vian rolon tiurilate.

Keith Porteous Wood,
Prezidanto de la Nacia Sekulara Societo de Britio

La Eklezio devas pagi, la Eklezio povas pagi

Pierre-Paul Rubens (1577-1640) - La Seksperto de Ganimedo (1638) - Prado-Muzeo

Civitanoj, civitanoj, kamaradoj, karaj amikoj,

En lia Traktato pri Toleremo publikigita en 1763, nur tri jarojn antaŭ la terura torturo kaŭzita al la juna Chevalier de La Barre post lia konvinkigo pro " [malpieco](#), [blasfemo](#), [sakrilegoj](#) abomeninda kaj abomeninda " de la juĝistoj de la [Presidial de Abbeville](#) _____

submetita al la roma eklezio, Voltaire (1694-1778) skribis ke " La misuzo de la plej sankta religio produktas grandajn krimojn ". La seksa misuzo praktikita de iuj ministroj de la katolika kredo kontraŭ neplenaĝuloj konsistigas pruvon de tiuj krimoj, faritaj ne nur kontraŭ la pensoj kaj konscienco de individuoj sed kontraŭ la estaĵo mem de infanoj forlasitaj en iliaj cluĉes. Por la memoro, aliaj abomenaĵoj estas aldonitaj al tiuj monstraĵoj. Tiel, apud la sennombraj seksperfortoj de monaĥinoj, de 1925 ĝis 1961, la monaĥinoj de la Kongregacio de Bona Helpe de Notre-Dame

helpa de Parizo bonvenigis milojn da junaj unuopaj patrinoj en la monaĥejon de Tuam, en Irlando, kaj rezervis malhoman traktadon por siaj idoj, kaŭzante precipe okcent mortojn de junaj infanoj. " Estas io putra " ne " en la imperio de Danio ", kiel Hamleto pensis , sed en Vatikano.

Seksa misuzo de neplenaĝuloj ne estas izolita okazo. Ili estas la rezulto de vera sistemo de predado: la araneaĵo teksita tra la mondo de Vatikano kaptis centojn da miloj da neplenaĝuloj ekde la mezo de la dudeka jarcento. La katolika hierarkio kovris tiujn abomenaĵojn kaj protektis tiujn kiuj estis la krimintoj. Tiel, fronte al advokatoj provizantaj implaciblan pruvon pri la multnombraj seksmisuzoj faritaj kontraŭ neplenaĝuloj en Bavario, la Papo

emerito Joseph Ratzinger, alinome Benedikto la 16-a, mem konfesis en letero de la 6-a de februaro 2022, ke li modeste forrigardis por ne vidi la krimojn faritajn en la Ĉefdiocezo de Munkeno, pri kiu li respondecis de 1977 ĝis 1982.

En la lastaj jaroj, komisionoj iniciatitaj de Ŝtatoj malkaŝis la ampleksojn de seksmisuzo de neplenaĝuloj, kiu estis la temo de ampleksaj esploroj en diversaj landoj kie la loĝantaro praktikanta la romian kulton estas multnombra, precipe en Irlando, en 2009, en Germanio .

kaj en Nederlando, en 2010, same kiel en Aŭstralio, en 2013, kies reĝa komisiono faris konsiderindan enketlaboron (17.000 viktimoj aŭdis; 42.000 telefonvokoj ricevitaj; 27.000 korespondado studita). En 2018, la Pensilvania ŝtata advokato skribis la raporton permesante al tricent pastroj esti akuzitaj antaŭ populara ĵurio.

En Francio, en 2018, la senatana plimulto rifuzis formi parlamentan komisionon de enketo pri ĉi tiuj krimoj. Tamen, en 2019, informa misio prezidata de s-ino Catherine Deroche, senatano el Maine-et-Loire, prezentis raporton de tre ĝenerala amplekso pri " Publikaj politikoj por preventado, detekto, organizado de raportado kaj subpremado de seksaj ofendoj probable. farita de homoj en kontakto kun neplenaĝuloj ", maniero dronigi la katolikajn fiŝojn en la oceanon de atakoj kontraŭ neplenaĝuloj dum pozitive signalante la klopodojn faritajn de la Konferenco de Episkopoj de Francio (CEF). Finfine, devigita estingi la fajron en publika opinio, ĝi establis la Sendependan Komisionon pri Seksa Misuzo en la Eklezio (CIASE) en novembro 2018.

La Libre Pensée laŭdis la laboron plenumitan de la CIASE, sub la prezidanteco de S-ro Jean-Marc Sauvé, honora vicprezidanto de la Ŝtata Konsilio. La konstatoj de tiu ĉi komisiono vekas miron: 216 000 neplenaĝuloj estis viktimoj de seksa atako ĉe la manoj de 2 900 ĝis 3 200 pastroj (2,5 % de la laboristaro), de 1950 ĝis 2020, averaĝe sesdek-dek du por predanto. Ĉi tiu nombro atingas 330 000, kiam oni konsideras krimojn faritajn de laikoj gvidantaj paŝtistajn laborojn de la Roma Eklezio destinitaj al junuloj. La CIASE do prave asertas, ke " Estas esence vere juste fari la virinojn kaj virojn, kiuj, ene de la Katolika Eklezio, suferis en sia karno kaj spirito pro seksa perforto. ". Tamen, ŝi observas ke la respondoj de la Eklezio estas "[...] ĝenerale nesufiĉaj, ofte malfrue, prenitaj en reago al eventoj aŭ malbone aplikataj. »

La demando pri kompenso por la damaĝo suferita de la viktimoj ŝajnas, fakte, decida.

Eĉ antaŭ la publikigo de la CIASE- raporto komence de oktobro 2021, ĉe la fino de sia Voiron-kongreso en aŭgusto 2021, Libera Penso prezentis la solan akcepteblan solvon: plenan kompencon por la viktimoj, kiun la CIASE ne havis klare. deklarita aliloke. Konsiderante la principon, laŭ kiu la Respubliko ne povis financi religiojn en la reĝimo de Apartigo enkondukita en Francio en 1905, ne eblis al Libera Penso konfesi, ke la Roma Eklezio

povus organizi esceptan alvokon por donacoj, du trionoj, aŭ eĉ tri kvaronoj en certaj

kondiĉoj, repagitaj per imposto per imposta depreno. Pri ĉi tiu punkto, CIASE kunhavis nian vidpunkton. La Liberpensuloj do asertis, ke la Eklezio devas pagi kaj ke ĝi povas pagi.

Ŝi devas pagi ĉar ŝi estas respondeca, kaj morale kaj laŭleĝe. Sur morala nivelo, ĉar la sistema naturo de tiu grandskala seksa predado preterpasas, sen forviŝi ĝin, la solan individuan implikiĝon de la krimintoj.

Sur jura nivelo, ĉar tiuj lastaj estas ĝenerale nepagivaj - pastroj havas malaltan enspezon - la diocezoj portas al la koncernatoj la respondecon pri aliuloj antaŭvidita de la civila kodo, pri kiu la Kasacia Kortumo faris larĝan interpreton por kontentigi la rajtojn de la viktimoj al kompenso en ĉiuj cirkonstancoj.

Ĉu la Eklezio povas pagi? Libera Penso neniam dubis tion sed ĝi pruvis ĝin studante la kontojn de la naŭdek tri diocezoj, dudek ses el kiuj profunde. La rezultoj de ĉi tiu enketo superas niajn plej aŭdacajn taksojn: sen antaŭjuĝo al la trezoro de la parokanaroj, kiu restas mistero, la sekulara Eklezio de Francio estas ĉe la kapo.

kun riĉaĵo de ĉirkaŭ ok miliardoj da eŭroj.

Antaŭ ĉio, por fari justan takson de la trovoj, kiujn la Libera Penso atingis, gravas memori, ke la Roma Eklezio havas tre esceptan kapablon por resalti en financaj aferoj, en rimarkindaj kondiĉoj de opakeco ĝenerale. Dankon al la Konkordato aprobata per la leĝo de 18 Germinala Jaro

Post la validiĝo de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, ĝi rekonstruis grandegan riĉaĵon profitante precipe, unuflanke, de la libera dispono favore al religiaj konstruaĵoj per la leĝo de januaro. 2, 1907 kiu igis necesa la rifuzo de Romo konsistigi religiajn unuiĝojn truditajn per la leĝo de 1905, aliflanke, iniciatoj prenitaj por ĝia profito fare de la Vichy-Reĝimo - rajtigo donita al diocezaĵoj por ricevi impostesceptitajn donacojn; malobservo de la principo de nepublika financado de religioj rajtigante publikajn aŭtoritatojn pagi helpon por la riparoj de religiaj konstruaĵoj -, fine, la grandigo de la Kvina Respubliko kiu, ekde 1960, larĝe malfermis la kludojn permesante la fluon de la religio La grandega fluo de financo de la Ŝtato kaj magistratoj en la monujon de katolika eduko.

Ĉe la fino de sia studo, La Libre Pensée konstatis, ke fine de la financa jaro 2019 la diocezoj de Francio havis sumon je pli ol unu miliardo sescent milionoj da eŭroj, deponita en kurantaj kontoj, paslibrokontoj aŭ en formo de investaj valorpapiroj tuj mobilizeblaj. Krome, la librovaloro antaŭ depreco de ĝiaj terenoj kaj konstruaĵoj, registrita en la kontoj laŭ ilia historia akirprezo, estis preskaŭ tri miliardoj da eŭroj. Post laboro por ĝisdatigi ĉi tiun sumon laŭ la evoluo de la prezo de novaj kaj malnovaj loĝejoj en tuta Francio de januaro 2000 ĝis decembro 2019, Libera Penso determinis teorion merkatan valoron de ĉi tiu nemoveblaĵo kaj terheredaĵo: ĉi ĉi tio atingis pli ol ses miliardojn tri. cent milionoj da eŭroj ĝis la 31-a de decembro 2019, la ekvivalento de unu dekono de tiu de la Ŝtato. Estas tre verŝajne, ke ĉi tiu takso estas sub la realo.

Por klarigi tiun ĉi punkton, ni donu kelkajn ekzemplojn: la ĉefepiskopejo de Parizo posedas la sidejon de la telefonkompanio Free, konstruaĵo kun valoro de cent kvindek milionoj da eŭroj, same kiel la monaĥejo Bernardins, restaŭrita per multe da publika mono; la Episkopo de Lille loĝas en la plej granda listigita hotelo de la 18-a jarcento registrita en la plej grava franca grandurbo de Flandrio; dudek

seminarianoj okupas la grandegan seminarion de Issy-les-Moulineaux, arkitektura mirindaĵo de la 17-a jarcento; la diocezo de Nico havas grandan turisman hotelon-restoracion super la maro; tiu de Aix-en-Provence tenas la grandiozan biendomon Baume inkluzive de konstruaĵo konstruita samtempe same kiel dekdu-hektara parko.

Kiom la roma eklezio nuntempe elspezas por kompensi la 330 000 viktimojn de seksa misuzo ? pri neplenaĝuloj faritaj de pastroj aŭ laikoj okupiĝantaj pri pastorecaj laboroj destinitaj al junuloj? Dudek malgrandaj milionoj da eŭroj, tio estas nur 1,2 % de ĝia trezorejo, estas disponigitaj al la du instancoj akuzitaj de la Konferenco de la Episkopoj de Francio pri kompenso por la krimoj faritaj! Ĝis nun nur kvarono de tiu ĉi sumo estis elspezita. La dokumentario produktita por France Télévision fare de ĵurnalisto Julie Lotz, kiu donis voĉon al Free Thought elmontri la frukton de siaj laboroj, montras, ke avareco marŝas man en mano kun krimo. Aparte, ĉi tiu unuhora filmo plejparte lasas la parolon al la atestantoj kaj ankaŭ spuras la progreson de renkontiĝo de unu el la du korpoj.

Al virino kiu estis seksperfortita dum jaroj dum ŝia malplimulto fare de tri sinsekvaj pastroj, estas proponite kovri la veterinarajn kostojn altiritajn por trakti ŝian hundon ĝis la fino de ŝiaj tagoj. Al viro, kiu suferis daŭran seksan atakon dum sia adoleskeco, la estro de la kazo, evidente inkлина rifuzi al li ajnan kompencon konforman al la suferita damaĝo, asertas, ke tiu viktimo bone rekonstruis sin de kiam li edziĝis, havis infanojn kaj gvidis ŝajne. normala vivo.

La raporto ankaŭ establas, ke la Eklezio intencas limigi la sumon de kompenso al sesdek mil eŭroj , sendepende de la krimo farita, ĝia daŭro kaj ĝia efiko al la posta vivo de la mistraktataj neplenaĝuloj. Por doni kompar-elementon, juĝisto en Nov-Jerzejo ordonis al la Usona Eklezio pagi averaĝe preskaŭ 300 000 eŭrojn al ĉiu el la tricent koncernatoj. Tiu ĉi plafono estas do insulto al la viktimoj. Ĉi-rilate, Libera Penso povas nur kondamni ĉi tiun pozicion kvankam la Eklezio tenas miliardojn da eŭroj en siaj manoj. Ŝi devas pagi, sen limigo! Ŝi povas pagi, sen malfacileco! " La tendenoj de batalo estas la pekunoj ", diris Rabelais (1483-1553) en sia Gargantua.

Mi ne ŝatus fini ĉi tiun paroladon sen varme danki, nome de la Internacia Asocio de Libera Penso kaj nome de ni ĉiuj, nian amikon Keith Porteous Wood de la Nacia Sekulara Societo (NSS) de Britio kiu, dum jaroj , faris konsiderindan laboron, precipe kun la Unuiĝintaj Nacioj (UN), por denunci la seksmisuzon de neplenaĝuloj faritaj ene de la romia eklezio tra la mondo. Libera Penso

La franca estas ege dankema al li pro tio, ke li elsendis la rezultojn de siaj esploroj en sia laboro prezentita al UN .

Mi dankas vin kaj deziras al vi daŭrajn ĝojajn, liberpensajn festenojn.

Parolado preparita de Dominique Goussot
Vicprezidanto de Libera Penso

Kaj legita de Sylvie Midavaine
Membro de la Plenuma Buroo de Libera Penso

Internacia Deklaro

“Por la Apartigo de Eklezioj, Religioj kaj Ŝtatoj!

Por la nuligo de la Konkordatoj!

Por la fino de la privilegioj donitaj al Religioj! »

Ĉi tiu internacia konferenco la 7-an kaj 8-an de aprilo 2023 en Parizo (Francio), okazinta laŭ iniciato de la Eŭropa Oficejo por Kunordigo de Libera Penso, subtenata de Internacia Asocio de Libera Penso kaj aliaj asocioj, studis el diversaj aspektoj la situaciojn de Preĝejoj kaj Religioj en malsamaj landoj sur pluraj kontinentoj.

La partoprenantoj, venantaj el landoj sur pluraj kontinentoj, ĉiuj ĝojis, ke ĉi tiu Konferenco estis okazo simbole resendi la originan statuon de la Chevalier de la Barre al ĝia originala loko ĉe la supro de la Butte Montmartre, fronte al la Baziliko konata kiel la " Sankta -Koro de Jesuo ", kies simboleco estis igi parizanojn pekliberigi la " krimojn de la Pariza Komunumo " de 1871 kiu, interalie, dekretis la Duan Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato en Francio, farante unuafoje referencon al libereco . de konscienco en la difino de ĉi tiu principo.

La statuo de la Chevalier de la Barre honoras la memoron pri la gesto de juna viro kiu asertis sian liberecon de konscio en tempo kiam ĝi estis malpermesita kaj subpremita. Omaĝi al la Chevalier de la Barre, bruligita en Abbeville la 1-an de julio 1766, omaĝas lian geston kiel libera viro. Rifuzante saluti procesion, li publike asertis sian liberecon de konscio, li postulis sinesprimliberecon por ĉiu homo. Tiu ĉi gesto, simpla en aspekto, estis tiel grava, tiel fundamenta en ĉio, kion ĝi ekigis, ke ĝi kostis al li lian morton.

Ĉi tiu statuo de la Chevalier de la Barre fariĝas la simbolo de la defendo de libereco de konscio, la fundamento de sekularismo kaj la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. Ŝi estas konata ĉie en la mondo pro tio. Ĝi estis skulptita por simboli tion, kion Voltaire skribis pri la Martirio de la Kavaliro, ĉe la supro de la poŝto estis skribita " Impie " kaj ĉe ĝiaj piedoj, estis la Filozofia Vortaro de Voltaire .

La statuo estis starigita kaj inaŭgurita dum la Monda Kongreso de Libera Penso en septembro 1905, ĉar la franca leĝo pri Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato estus pasigita en la sekvaj monatoj. La formo (la statuo) kunigis la substancon (la leĝo) en la sama movado. 25 000 homoj el multaj landoj partoprenis en la inaŭgura evento, pruvante sian profundan alligitecon al la plena kaj kompleta apero de la konscilibereco.

La partoprenantoj en ĉi tiu internacia konferenco en Parizo, en sia granda diverseco, volis antaŭenigi ĉi tiun fundamentan postulon, Liberecon de konscio por aktivuloj de sekularismo kaj Humanismo tra la mondo kaj sur ĉiuj kontinentoj.

Studante la diversajn situaciojn en diversaj landoj, aperis pluraj evidentaj faktoj:

- Respekto kaj defendo de libereco de konscienco ne povas ekzisti sen jura kaj leĝdona sistemo de apartigo inter la religia sfero kaj tempa potenco. Kion Victor Hugo, la granda liberpensa verkisto, pligrandigis per ĉi tiu formulo: " La Ŝtato hejme, la Eklezio hejme ".
- Situacioj de efektiva disiĝo de Eklezioj kaj Ŝtato ekzistas en multaj landoj, kaj aliloke, elementoj de sekularismo ekzistas pli-malpli en la konstitucioj. La Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato do ne estas la prerogativo de aparta lando, en kiu kazo ĝi estus escepto. Male, en siaj diversaj formoj, libereco de konscio estas antaŭ ĉio universala koncepto vaste disvastigita kiel aspiro al pli kaj pli bona demokratio kaj al profundigo de individuaj kaj kolektivaj liberecoj.

- Katolikaj Konkordatoj (ne ekzistas konkordato kun aliaj religioj) estas diplomaciaj interkonsentoj inter Ŝtato (aŭ regiono de lando) kaj la Sankta Seĝo (diplomacia nomo de la Vatikana Ŝtato) donantaj privilegiojn troajn al la katolika religio sole. Ĉi tiuj diplomaciaj interkonsentoj kondukas al neegala traktado de civitanoj de ajna alia konvinko, religia aŭ alispeca, kaj estas do en totala kontraŭdiro kun la nocio de libereco de konscienco.
- Establitaĵoj kaj oficialaj eklezioj kaj religioj estas esence diskriminaciaj kontraŭ tiuj, kiuj ne estas sekvantoj. Ili estas fundamente neegalaj kaj en flagra kontraŭdiro kun la aplikado de vera libereco de konscienco.
- Kontraŭe al la universalaj principoj de libereco de esprimo kaj asocio, oficialaj kaj establitaĵoj Konkordatoj , Eklezioj kaj Religioj neeviteble okupiĝas pri la subpremado de ideoj kaj homoj kiuj ne identiĝas ankaŭ kun "oficialaj valoroj" proklamitaj kaj truditaj de Ŝtatoj. La Katolikaj Konkordatoj, la Eklezioj kaj la oficialaj kaj establitaĵoj Religioj kontribuas per siaj doktrinoj de submetiĝo al la Ŝtato kaj al potenco, precipe ekonomia povo, plifortigi la volon efektivigi Ŝtatajn ideologiojn, de naturo totalismaj. Tiuj provizaĵoj, ofte nomitaj "blasfemaj deliktoj", estas en multaj kazoj krime punindaj. " Blasfemo " estas difinita kiel religia koncepto konceptita nur ene de la interna sfero de religio kaj tial neaplikebla al homoj ekster la koncernaj religioj. Tiu ĉi krimigo konsistigas politikan krimon kontraŭ la libereco de esprimo, kiam ĝi validas por ĉiuj, kredantoj aŭ ne.
- La rekta aŭ nereakta publika financado de Religioj, Eklezioj kaj Sektoj per la disdono de ĉies mono por la profito de la filozofia opcio de kelkaj estas diskriminacia kaj kontraŭdira nature kun la nocio de libereco de konscio esence aplikebla por nekredantoj same kiel kredantoj, same, la perdo de publika mono pro la privilegiaj impostsenigoj el kiuj ili profitas. Tio estas skandala avantaĝo kaj mispropono de publika mono, kiu devus esti uzata por la ĝenerala intereso kaj ne por la privataj interesoj de sektoj.
- Privilegioj, precipe financaj, konceditaj al la instruetoj de Eklezioj kaj Religioj de certaj Ŝtatoj malobservas la postulon pri la ekzisto de laika publika lernejo malfermita al ĉiuj kaj diskriminacia, ĉar ili subfosas la principojn de egaleco, scienco kaj raciismo.
- La Katolikaj Eklezioj regule uzas sian specialan statuson donitan aŭ protektitan de memkontenta Ŝtatoj por eviti homan justecon kaze de krimoj, precipe seksaj krimoj. Ĉi tio estas neeltenebla diskriminacio. Kiam Escepta Justeco, eĉ se kanonika, protektas religiulojn kaj lasas ilin eskapi de iliaj respondecoj, homa Juro estas neita kaj malobservita.

Sekve , la partoprenantoj en la Pariza Internacia Konferenco,

- **instigi** ĉiujn asociojn kaj aktivulojn ligitajn al Humanismo, Sekularismo , Libereco de Konscienco , ke ili agadu en siaj respektivaj landoj por la efektiva disiĝo de Eklezioj kaj Ŝtato kaj defendi ĝin kiam ĝi ekzistas parte aŭ tute. Tiu ĉi jura kaj leĝdona sistemo estas la plej bona demokratia rimedo por garantii kaj antaŭenigi la liberecon de konscienco , kiu devas esti egala por ĉiuj.
- **alvoki** ĉiujn subtenantojn de reala demokratio mobiliziĝi por la nuligo de katolikaj Konkordatoj, oficialaj Eklezioj kaj establitaĵoj Religioj kaj postuli la nuligon de la krimaj statutoj por " blasfemaj krimoj ".
- **instigi** amikojn de Libereco de Konscienco postuli, ke Ŝtatoj ĉesigu publikan financadon de religioj kaj ties rilataj flankaj organizoj kaj ke ili lanĉu kampanjon de esploroj elstarigante la bonojn kaj riĉecon de Religioj kaj Eklezioj. Ni petas, ke la rezultoj de ĉi tiuj esploroj estu publikigitaj.
- **deziras** , ke la Konkludoj kaj Agoj de la VIII-a Kongreso de la AILP en Madrido pri la Sekularismo de la Publika Instruado estu vaste atentigitaj de la publika opinio en la landoj, kaj notu ĝiajn konkludojn: "La esenca celo de sekularistoj kaj de liberpensuloj. estas plani nereligian edukadon, kiu protektas la menshigienon de novaj generacioj per la evoluo de racia kaj kritika konscienco".

- **postuli** , ke en krimaj aferoj, ĉiaspecaj agoj faritaj de religiuloj estu submetitaj al la ordinara Jurisdikcio de la jura kaj oficiala Justeco, do komuna, de la koncernaj landoj kaj ke neniu eklezia privilegio estu efektivigita por renversi la religiajn krimulojn al Homa Justeco. .

Parizo, la 8-an de aprilo 2023

